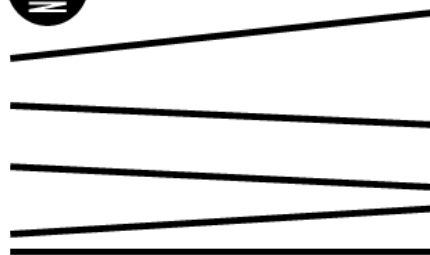

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Pain, Barry.; Aut. Overs. for Norge og Danmark af Jesper Ewald.

Titel | Title:

Hr. Barleys Omvendelse

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Martin, 1917

Fysiske størrelse | Physical extent:

156 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 140

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

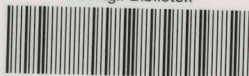

1 1 58 0 8 07043 5

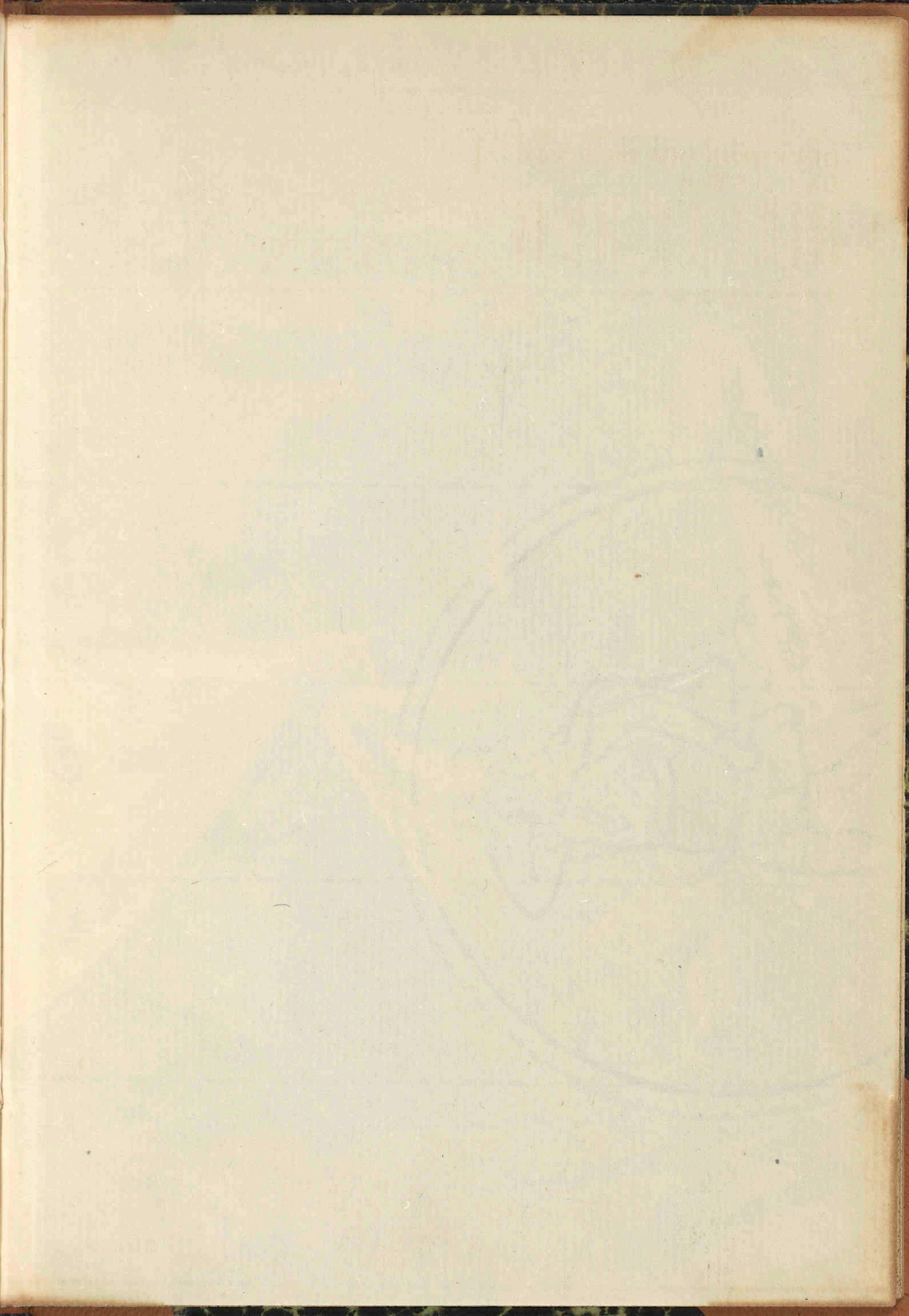
07043

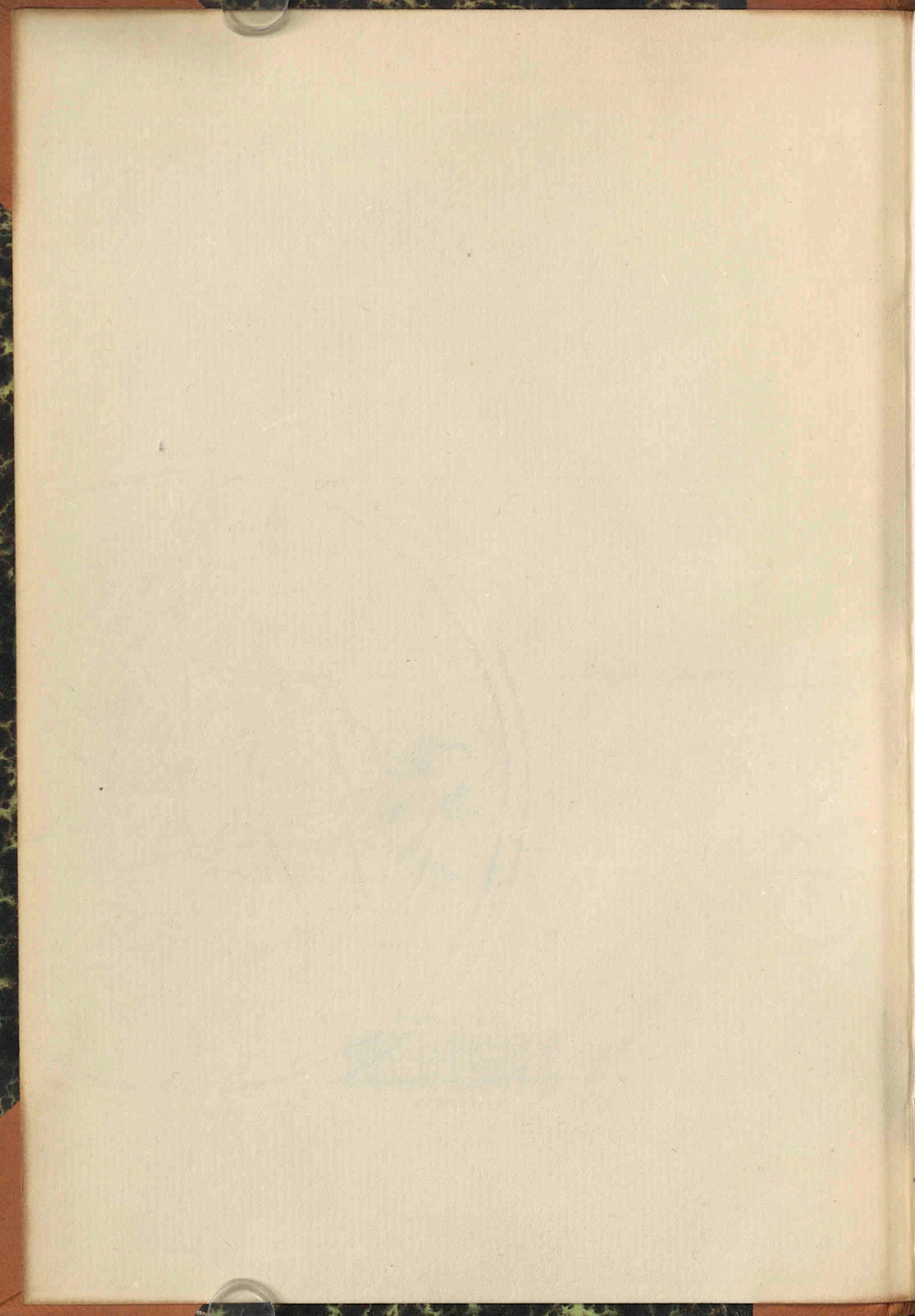

Det Kgl. Bibliotek

130024713130

MARTINS HALV UDGAVE
KRONE

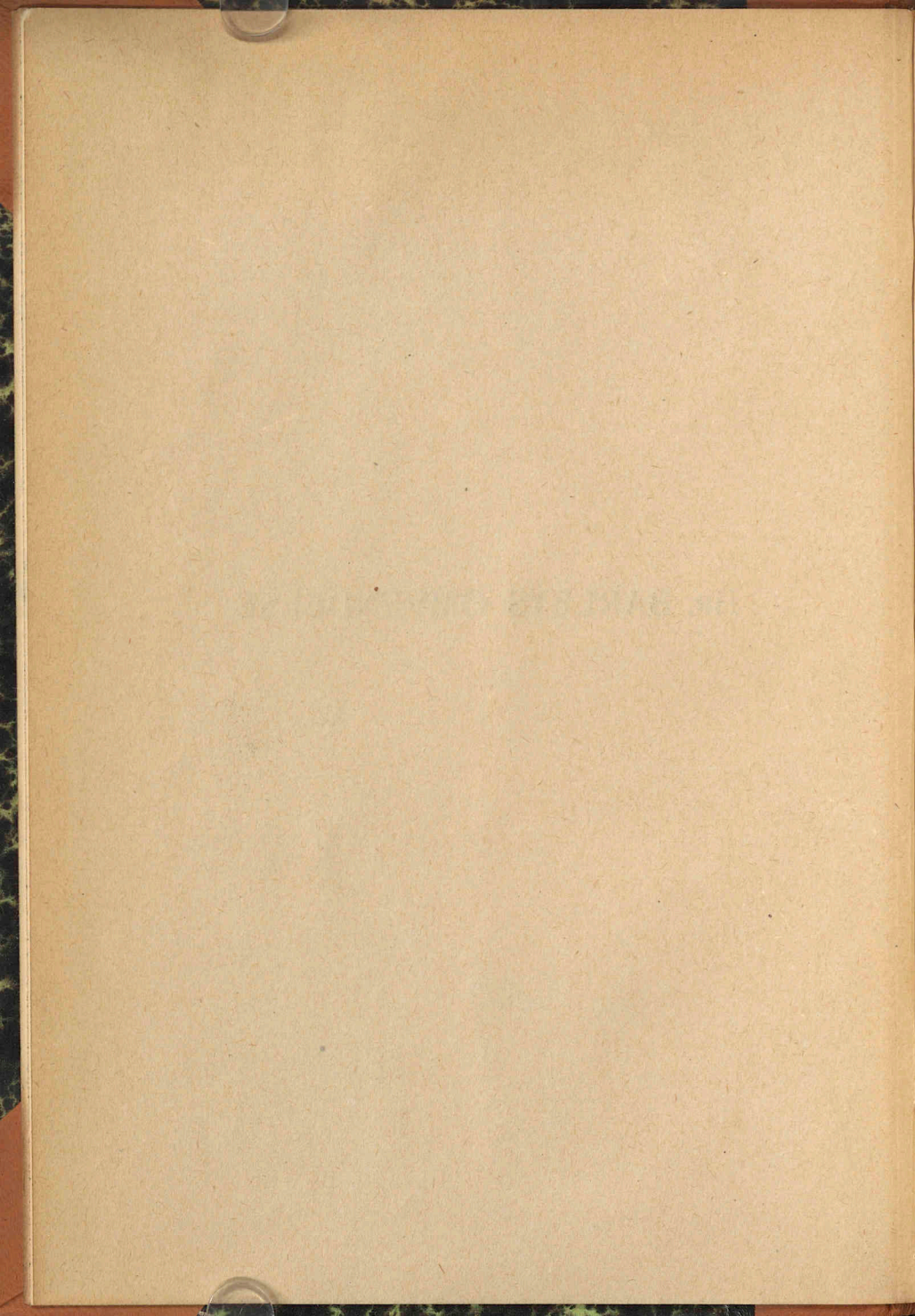
Mr. Barleys Omvendelse

of
Barry Pain

HR. BARLEYS OMVENDELSE

1917. C3249

BARRY PAIN

H_{R.} BARLEYS OMVENDELSE

AUTORISERET OVERSÆTTELSE FOR NORGE OG DANMARK

AF

JESPER EWALD

MARTIN'S FORLAG
KØBENHAVN — MCMXVII

I. KAPITEL.

Hr. Ernest Saunders Barley var toogfyrretyve Aar gammel og velsitueret og boede med sin Hustru i *Kastaniehuset*, Shalton, Surrey. Det var et temmelig nyt Hus med stor Have, og det laa en tre Hundrede Skridt udenfor Byen.

Klokken ti om Formiddagen kunde man som Regel træffe Hr. Barley i hans Værksted paa første Sal. Hans Interesser var mange og hovedsagelig ørkesløse. Han kendte ikke meget til Botanik, men var i den senere Tid begyndt paa at presse Blomster og klæbe dem op paa Folioark. Det kaldte han sit Herbarium, reserverede det et Bord i Værkstedet og var temmelig stolt af det. Et andet Bord var helliget Sløjd — Billedskærerarbejde, kaldte Hr. Barley det — og under det Bord var lagt en Maatte for at beskytte det overmaade farveprangende Gulvtæppe. Et tredie Bord optoges af Skrivemaskinen; han førte altid Dagbog pr. Skrivemaskine, ligesom ethvert større eller nogenlunde betydningsfuldt Brev fra hans Haand blev maskinskrevet. Et stort Vægskab var omdannet til Mørkekammer. Naar Hr. Barley gav Presenter, bestod disse som Regel af et af hans egne Fotografier fra hans egen Have, opklæbet af ham selv og anbragt i en selvbygget Ramme af Løvsav-Arbejde. Han interesserede sig ogsaa mere for Husholdning, end Mænd ellers har for Skik, og kunde mærke Støveklude og Glasstykker med uforlignelig Akkuratesse. Hvilket han da ogsaa gjorde.

En Augustmorgen stod han ved Vinduet i sit Værksted og be-

tragtede Haven nedenfor. Han var en mager, smalbrystet Mand af Middelhøjde. Han havde temmelig sparsomt, lyst Haar, mistroiske Øjne, en lang og spids Næse, smalle Læber, hvorom der altid laa et surt Udtryk, og ret fremtrædende Øren. Han var glatraget, og hans lyse Flonelstøj stod daarligt til den, der bar det. Paa en Bænk i Haven nedenunder kunde han se sin unge Gæst, James Havern. James røg Cigaretter og læste Morgenbladene, som om der ikke var andet, man kunde foretage sig i denne Verden. Barley gik tilbage til Stuen og gjorde sig i Stand til en anstrengende Formiddag. Da han tog Jakken af, kom han pludselig i Tanker om noget, han havde sat sig for at huske. Samtidig hørte han velkendte Skridt i Gangen udenfor. Han aabnede Døren, og med en specielt lav og vibrerende Stemme, som han reserverede til Brug overfor Tjenestefolkene, sagde han:

„Jane.“

Jane hørte ham ikke.

Han satte ikke Tonen op, men forøgede dens Længde og Volumen:

„Ja—a—a—ane!“

Hun hørte ham og kom straks tilbage — en høj og køn ung Pige, der saå ud som en Legemliggørelse af Ærbarhed og Ærbødighed.

„Herren kaldte,“ sagde hun. Alene hendes smilende underdanige Ansigt var mere end hendes Løn værd.

„Hver Morgen, Jane, bliver et vist Kvantum — æ — Spaaner og smaa Træstykker bortfjernede fra Maatten under det Bord, hvor jeg har mit Billedskærerarbejde. Jeg vil gerne vide, hvor det bliver af. Hvad bliver der gjort ved det?“

„Det véd jeg slet ikke. Det er Ellen, der gør i Stand her i dette Værelse. Ønsker Herren, at jeg skal spørge hende om det?“ Hendes Aasyn syntes at straaale i glad Beredvillighed til at opfylde ethvert af E. S. Barleys Ønsker.

„Ja, gør det,“ sagde Hr. Barley formfuldendt, idet han trak i sit hvide Arbejdsforklæde.

Da Jane kom nedenunder, blev hendes smilende Underdanigheds-Fernis lidt tyndslidt, og hun selv skinnede igennem. Tjenestefolk kalder ikke altid hverandre ved deres officielle Navne, og Jane tiltalte Ellen som Maudie.

„Aa, Maudie, den dumme, gamle Djævel vil vide, hvor du gør af de smaa Træstumper fra hans Værksted, naar du gør rent dør om Morgen? —“

„Syr dem ind i en Pose og bærer dem ved mit Hjerte. Fortæl ham det og kys ham fra mig.“

„Næh, Maudie! Lad nu være. Han venter paa Besked. Det gør han virkelig.“

„Hvad tror han da, jeg gør ved dem? Er han bange, at jeg skal æde dem? Jeg smider dem væk med det andet Affald — ud paa Skarndyngen, og jeg vilde ønske, jeg kunde lade ham gaa samme Vej. Lad ham bare faa den Besked.“

„Godt. Saa gør jeg det. Nu skal du bare se. Nu er du snart færdig med at se godt ud, min Pige.“ Ellen modtog denne Forsikring med en vantro Latter.

Da Jane naaede Værkstedet, lød det Budskab, hun med let bekymret Mine afleverede, som følger:

„Det lader til, at Spaanerne hidtil er blevet bortkastet. Ellen er meget ked af det, hvis det var forkert, men hun havde ingen særlig Besked faaet angaaende dem.“

„Det tænkte jeg nok,“ sagde Hr. Barley med markeret Selvbeherskelse. „Det Træ, jeg bruger til mit Billedskærerarbejde, koster fra fire Pence til en Shilling pr. Sod. Forstaar De? Fra fire Pence til en Shilling pr. Sod. For Brænde om Vinteren betaler jeg pr. Sæk — jeg husker ikke nøjagtigt Summen, men det løber op. Dette maa ikke blive ved. Det er ødselt. For Fremtiden maa Ellen opbevare disse — æ — Spaa-

ner i en Papkasse. De vil blive nyttige til Optænding om Vinteren.“

„Ja, det har Herren da Ret i,“ sagde Jane med Overbevisning. „Det var da kedeligt, at vi ikke tænkte paa det før. Jeg skal straks meddele Ellen det.“

Og saalunde meddelte hun Ellen det: „Hør, Maudie, det er dog den stiveste. Nu skal du gemme de raadne Spaaner og bruge dem til at tænde op med.“

„Ja, naturligvis,“ sagde Ellen-Maudie ironisk. „Han sagde vel ikke tilfældigvis, hvad vi skal gøre med Appelsinskrællerne og Nøddeskallerne?“

„Det glemte han desværre.“

„Det var da kedeligt. De kunde bruges til at pynte Hatte med.“ Og saa lo de begge haanligt.

Men det var ikke Ernest Saunders Barley givet at se sig selv, som andre saá ham. Naar han var meget langt nede, kunde han nok tænke sig, at der muligvis var en Forskel mellem den Maade, hvorpaa Folk talte om ham og den Maade, hvorpaa de talte til ham, men han havde aldrig den fjerneste Anelse om, hvor stor denne Forskel i Virkeligheden var. Tilfreds med den gode Gerning, hvormed han havde begyndt sin Dag, gav han sig nu til at klæbe Mønsteret op paa Træet. Det var han i Færd med, da hans Kone kom ind.

Hun var en god Kvinde, hvis medfødte sunde Fornuft altid kæmpede med den urokkelige Tillid, hun nærede til sin Ægtefælles aandelige Overlegenhed, som hun næsten altid maatte bukke under for. Hendes Frygt for ham og hendes Kærlighed til ham, og Nødvendigheden af at føje ham og pleje hans Særheder, havde gjort hende til en upaaklagelig Løgner. Hun var nogle Aar yngre end Manden og endnu taalelig køn.

„Jeg har talt med Kokkepigen, Ernest, og hun siger, at Lamstegen ikke kan bruges som Frikassé til Frokost. Der er ikke nok.“

„Besynderligt,“ sagde Ernest og strøg sig om Hagen. „Da jeg skar den for i Gaar, tænkte jeg netop paa, at der sikkert vilde blive nok igen.“

„Ja, Ernest, det saå jeg, at du gjorde.“ Hun drømte ikke om at være ironisk, vilde blot vise sin Enighed med ham. „Men, ser du, naar man skærer det fra Benet — —“

„Ja, netop. Jeg ønsker ikke at anklage nogen. Det behøver jeg ikke at pointere. Men alt, hvad der behøves, er lidt Om-tanke. Sig til Kokkepigen, at hun kan servere det i Krustader — smaa Krustader. Og — ja, et Par Spejlæg til vilde maaske faa det til mere at ligne et Maaltid. Æg — jeg véd ikke, hvad Æggene koster i denne Uge. De har været meget dyre i den sidste Tid. Men det er lige meget, betal, betal, betal! Det er det evige Omkvæd.“

„Er du ganske sikker paa, at du bryder dig om at have Gæster, Ernest? Undertiden synes jeg, at det vist er for anstrengende for dig. Og det er naturligvis ogsaa dyrt.“

Uden at ane det havde hun rørt ham paa et af hans ømme Punkter. Hun havde angrebet ham i hans Gæstfrihed.

„Jeg kan ikke se nogen Grund for dig til at sige saadan noget, Mary, hvis du da ikke blot gaar ud paa at ærgre mig. Der er intet, der skaffer mig mere Glæde end at vise Gæstfrihed — indenfor rimelige Grænser. Jeg kan ikke lide Ødselhed; men hvad har det med den Ting at gøre? Det er vel din Hensigt at paastaa, at jeg ikke er nogen god Vært?“

„Men, kære Ven, det vilde da være meningsløst.“

„Det vilde gøre mig usigelig ondt, hvis James eller nogen anden af mine Gæster forlod mit Hus med det Indtryk, at jeg ikke gav dem nok at spise. At være Vært medfører visse Forpligtelser. Disse Pligter er mig en Ære. Det er som det gamle *noblesse oblige*. Lad mig nu tænke nærmere over Frokosten. Ja, lad os blot faa den kolde Oksesteg ind. Hun kan stille den paa Anretterbordet. Du behøver ikke at hentyde til den, men

lad os blot faa den ind. Hvis han har Lyst til den, siger han det selv. Saadan er James. Han er imidlertid din Svogers Broder, og han rejser jo ogsaa i Eftermiddag; vi maa være lidt mere sparsommelige, naar han er borte. Du har vel tænkt dig at spille Tennis med ham nu til Formiddag?"

„Ja — det har jeg egentlig. Der er ikke mere for mig at gøre i Huset.“

„Det vilde jeg ikke paastaa, hvis jeg var dig. Netop nu i Dag til Morgen har jeg opdaget en Ødslen med Værdier, som en Smule Paapassenhed kunde have forhindret. Men bryd dig bare ikke om det. Det er vor Pligt at underholde vor Gæst — det véd jeg saa udmærket. Gæstfriheden kræver, at vi opofrer os. Jeg kommer selv ned Klokken halv ét — en halv Time før Frokost, en halv Time taget fra mit Arbejde, blot for hans Skyld. Naa, lad det nu faa en Ende med den Snakken, ellers kommer jeg aldrig i Gang med mit Arbejde.“

Men hun var knap nok kommet ned ad Trappen, før hun hørte ham kalde deroppe fra. Han stod bøjet over Gelænderet.

„Jeg vilde kun, mens jeg husker det, sige dig, at jeg har lagt et Avisudklip paa Uret i Spisestuen. Du kan løbe det igennem ved Lejlighed. Det omhandler Anvendelsen af Aviser til Tæpper og Sengevarmere. Det skal være meget lunt, men jeg véd ikke, om det er noget, der er praktisk anvendeligt.“

Han vendte tilbage til sin Stue og satte en ny Klinge i Løvsaven. Saa begyndte han at udsave Mønstreet paa den ene Side af en dekorativ Trillebør. For saa vidt som den Trillebør aldrig kunde tænkes at blive til nogen som helst Nytte for nogen, maatte den vel siges at være Kunst for Kunstens egen Skyld. Vinløvmønstreet paa Siden var kønt, og han var fornøjet med det. Han havde for Skik at synge under Arbejdet. Med lav og uklar Røst gennemgik han sit Repertoire, der bestod af Stumper af Salmer og romantiske Ballader. Han satte vældig Kraft i Løvsaven og sang:

„Hvis Natten aldrig Ende tog,
 og Dagen aldrig kom,
 i Elskovslyst vort Liv hengled, mens ømt vort Hjerte slog.
 Kun vore Læber stumme var —
 Min mørke Dronning! Du og jeg
 usete vandred Elskovs Vej,
 mens Skovens Fugle kvidrer sødt og Kilden . . .“

Her sprang Savbladet. Den foreslaaede Forbindelse mellem Hr. E. S. Barley og en mørk Dronning var maaske for meget for det. Hr. Barley rettede sig op. Han bandede ikke, men hans Bryn rynkedes, og hans Øjne var lukkede. Han led. Da han atter slog Øjnene op, ramte de tilfældig Papirkurven. Med et Suk sparkede han den hen i den anden Ende af Stuen, satte sig og spændte en ny Klinge i Saven. Snart skred Værket atter glat frem, mens Hr. Barley sagte fortalte, at han maaske vilde mindes, maaske vilde glemme. Dagen var begyndt daarligt, og han så Verden i et skummelt Lys. Det var en Verden fuld af hensynsløs Ødslen og Forlystelsessyge; han vilde for Fremtiden købe sine Savblade et andet Sted. Det trak op til Storm i hans Sind.

II. KAPITEL.

Klokken halv ét præcis kom Hr. Barley hen imod Tennispladsen. Hans daarligt siddende Smil viste, at han nu var den joviale Vært. Over Skulderen bar han et Sjiptov. Hr. Barley syntes, at Spillerne burde kaste deres Ketchere fra sig for at komme ham i Møde. Men de hverken så eller hørte ham. Spændingen ved den haarde Kamp om Sejren havde ganske for-

vandlet dem. James Havern, der ellers saá ud som det, han var — en køn og godmodig ung Mand — lignede nu en af vanvittigt Had besat Morder. Den tamme, føjelige Mary var som en blodtørstig, springende Huntiger. Jimmy trak Vejret hørligt og sendte Bolden haardt og ondt over Nettet. Huntigeren sprang til, og Bolden kom tilbage, langs Jorden i det fjerneste Hjørne. Jimmy naaede den lige akkurat, og Kampen rasede videre. To Mennesker, der spillede for at redde Livet, kunde ikke have været mer optaget af det. Omsider fik Jimmy en Bold, som han maatte sende i Nettet. Og straks genvandt deres Ansigter det normale, civiliserede Menneskeudtryk.

„Godt spillet,“ sagde Jimmy.

„Glimrende!“ raabte den joviale Vært for at vække deres Opmærksomhed.

„Du dør?“ raabte Jimmy til ham. „Sættet er snart ude.“

„Du har vel ikke noget imod, at vi spiller det færdig?“ spurgte den føjelige Hustru.

Det havde han overmaade meget imod. Det var egenkærligt og tillige respektløst hos en ung Mand som James. Hvorfor kunde de ikke afbryde Spillet og gøre det færdig efter Frokost? Hvad troede de mon, han var kommet ned for? I sin Egenskab af jovial Vært maatte han imidlertid opofre sig. Saa, med en vellykket Imitation af ligegyldig, overlegen Optræden, sagde Hr. Barley:

„Selvfølgelig. Gør dog Spillet færdig. Jeg kan vente.“

Han slog sig ned i en Havestol og gav sig ganske ubevidst til at se ud som en kristen Martyr. Spillet gik videre, Huntigeren triumferede endnu en Gang, og dermed var Sættet ude. Dernæst spurgte de, lidt sent, Hr. Barley, om han vilde spille. Hr. Barleys Tennis var af en ejendommelig barnlig Art, og de modtog med Sindsro hans Afslag.

„Nej, ellers Tak,“ sagde han. „Jeg er blevet træt af det Spil. Det morer mig at finde paa noget nyt nu og da. Har du

for Eksempel nogensinde prøvet det?" Han svingede skødesløst med Sjiptovet.

„Det véd jeg saamænd ikke,“ sagde Jimmy. „Jeg legede vel sagtens ogsaa med den Slags, da jeg var lille.“

„Omtrent det Svar, jeg ventede af dig, James. Men, ser du, naar Folk ler ad Sjipning, saa spørger jeg gerne: „Ja, men kan De sjippe?“ Det er slet ikke saa lige til. Foruden almindelig Sjipning er der mange Variationer. Det er glimrende Motion. Jeg øver mig gerne i det et Par Minutter, inden jeg tager mit Bad om Morgen.“

James havde lige akkurat Held til at undertrykke en Trang til at spørge, om han ikke maatte faa et Fotografi af ham i den Situation.

„Og,“ vedblev Hr. Barley, „det kræver virkelig en Smule Dygtighed, især naar man kommer til Variationerne. Jeg vil ikke paastaa, at jeg selv er videre flink til det. Hvad siger du til en lille Match?“

„Ja, det har jeg ikke noget imod. Vil du begynde, Mary?“

„Jeg har prøvet det. Jeg duer ikke til det. Du kan lægge for.“

Ved det tiende Hop sprang James fejl. Det frydede Hr. Barley, der havde talt.

„Aa! Ja, du ser nok, det kræver en Smule Øvelse i Kunsten. Det afgørende er selvfølgelig, at Hænder og Øjne samarbejder tilfredsstillende. Jeg skal senere vise dig, hvori Fejlen ligger for dit Vedkommende. Foreløbig skal jeg altsaa slaa dine ti.“

Han begyndte at sjippe med megen Højtidsfuldhed og Præcision. Ved det ottende Hop raabte James pludselig:

„Pas paa! Bag dig!“

Hr. Barley blev skræmt, fik Foden ind i Sjiptovet og var lige ved at dratte. James morede sig højlydt.

„Jeg vandt! Glimrende, fuldendt Samarbejde!“

Hr. Barley stirrede et Øjeblik paa ham i Tavshed; saa ky-lede han Sjiptovet fra sig og gik hastigt hen imod Huset. Stor-men var brudt ud.

Jimmy fløjtede sagte og overrasket.

„Det gør mig ondt, at jeg drillede ham,“ sagde han. „Det faldt mig aldrig ind, at et voksent Mandfolk kunde blive arrig over et Sjiptov.“

„Det blev han heller ikke,“ sagde Mary løgnagtigt. „Han kom vist bare pludselig til at tænke paa noget.“

„Ja, vist saa,“ sagde Jim tørt. „Det er vist og sikkert, at han kom til at tænke paa noget. Jeg er glad for, at han var saa taktfuld ikke at sige det. Jeg vil for din Skyld haabe, at det snart gaar over.“

„Du har faaet et ganske fejlagtigt Indtryk af Ernest. Han er i Virkeligheden det bedste og skikkeligste Menneske af Ver-den. Du lytter til alt, hvad det onskabsfulde gamle Mandfolk, Onkel Nathaniel, siger. Han har altid haft et Horn i Siden paa Ernest.“

„Aa, det vil jeg ikke sige — man kan synes udmærket om en Mand, selv om man kender hans smaa Svagheder. Og Onkel holder absolut af dig.“

„Han skulde nødig tale om Svagheder — han, der har en saa upaalidelig Hukommelse. Du kommer alt for meget hos ham, synes jeg. Du kom derfra, da du tog herud til os, og nu rejser du tilbage til ham igen. Ernest mener, at han absolut ikke har nogen heldig Indflydelse paa dig. Aa, jeg maa virkelig ind for at sørge for Frokosten.“

Hun løb ind i Huset. Jim fulgte langsomt efter. Hun gik lige op til Værkstedet og fandt Døren laaset. Der inde laa Ernest Saunders Barley, det bedste og skikkeligste Menneske, paa Sofaen med Lommetørklædet over sit Ansigt. Bittert og sammenbidt hviskede han Gang paa Gang:

„Svindler og Slyngel! Svindler og Slyngel! Den be-

skidte Svindler! Svindler og Slyngel!“ Uden Barmhjertighed revsede han Sofapuderne.

En blid Banken paa Døren fik ham til pludselig at holde inde. „Hvem er det?“ spurgte han med den ufuldstændige Resignations Gravrøst.

„Det er mig, kære du,“ sagde Mary. „Skal du ikke ned til Frokost?“

„Nej. Jeg har Hovedpine.“

„Det var da kedeligt. Hvad skal jeg lade bringe op til dig?“

„Ingenting. Det er mig umuligt at spise noget.“

„Ernest — James siger, at det gør ham ondt, hvis hans dumme Indfald irriterede dig.“

„Jeg blev hverken irriteret eller overrasket. Det er der slet ikke Tale om. Jeg gik min Vej, fordi det lod til, at han ikke vilde spille ærligt. Iøvrigt er den Sag mig saa komplet ligegyldig.“

„Du vil da sige Farvel til ham, inden han rejser?“

„Hvis jeg føler mig rask nok til det. Indtil da vil jeg gerne have Fred.“

Stormen var veget for dyb Melankoli. Han tog et halvt Ark Brevpapir fra den løvsavede Bakke, hvor han opbevarede slige Skatte, og skrev som følger:

*„Den mest fuldstændige Ro bedes iagttaget i denne Gang.
E. S. B.“*

Han aabnede Døren for at anbringe dette Opslag, og en svag Frokostduft naaede ham. Den var ikke ubehagelig. Endogsaa appetitvækkende. Skulde han? Hovedpine kunde forsvinde meget pludselig. Det skete ofte. Nej, det vilde være meningsløst. Han anbragte sit Opslag, laasede atter Døren og vendte tilbage til Sofaen. Hans Fraværelse vilde betyde et

herreløst Spejlæg; det spiste James sandsynligvis. Æggene var dyre. Hvordan var det nu, den Gaade var? Hvis halvandet Æg koster halvanden Penny, hvor mange Sild — — — Og her faldt Hr. Barley i Søvn.

Han vaagnede Klokken to med en Hungerfornemmelse, der ikke lod sig afryste. Foruden Nødvendigheden af at spille den interessante Patient, var der en lige saa paatrængende Nødvendighed af at faa Frokost. Hvorfor ikke? Stemmer nede fra Haven underrettede ham om, at Mary og James var færdige med at spise og af Vejen. Tjenestefolkene vilde være i Færd med deres egen Mad og havde sandsynligvis endnu ikke taget af Bordet. Der var en vis Chance for, at han ikke vilde blive opdaget. Han aabnede Døren og lyttede. Ikke en Lyd hørtes i hele Huset. Der var ingen i Nærheden. Han tog Opslaget af Døren, krammede det sammen og kastede det i Papirkurven. Saa listede han sig paa Taaspidserne ned ad Gangen og Trappen. Han havde en Fornemmelse af Eventyr, der ikke var ubehagelig. Der var ingen i Spisestuen og — o, Glæde! — den kolde Oksesteg stod endnu paa Anretterbordet. Dens Proportioner fortalte Hr. Barleys øvede Blik, at James havde været i Lag med den — til Trods for det ekstra Spejlæg — men selv det kunde ikke ganske ødelægge hans glade Forventning. Der var dækket til ham. Alt var, som det burde være.

III. KAPITEL.

Med usædvanlig Flothed skar Hr. Barley sig en Skive af Stegen. Han skænkede sig ogsaa et Glas Rødvin. Saa satte han sig ved Bordet og var tilfreds. Reaktionen var indtraadt —

i det Øjeblik var han overbevist om, at alt i denne udmærkede Verden var indrettet paa bedste Maade. Men han havde knap nok taget en Mundfuld, før det begyndte at trække op til Ubehageligheder. Han hørte Lyden af Skridt i Havegangen, og det var ikke til at tage fejl af, at det var Marys Skridt. Og han var ikke glad ved Tanken om, at Mary eller nogen anden skulde føle sig foranlediget til at betvivle Ægtheden af hans Hovedpine eller den deraf følgende fuldstændige Mangel paa Appetit. Hun vilde sikkert opdage ham, naar hun kom forbi Vinduet. Der var kun ét at gøre — se at komme ned bag Bordet, saa den venlige Dug kunde skærme ham for nyfigne Blikke. Med imponerende Hast forsvandt han ned paa Gulvet ved Siden af Stolen og tog Tallerken og Glas med. Han var nu skjult fra Vinduet. Mellem det og ham rejste Bordet sig som et beskyttende Brystværn. Han anbragte sin Tallerken paa Stolesædet og fortsatte sit afbrudte Maaltid.

Mary tøvede nogen Tid ved Vinduet. Det følte han som en personlig Fornærmelse. Hvad skulde det gøre godt for? Det var taktløst af hende. Det tvang ham til at forblive i en Stilling, der ikke kunde kaldes forenelig med hans Værdighed. Han var netop blevet enig med sig selv om, at dette dog virkelig var for galt, da der hændte ham noget værre. Han hørte en velkendt Fløjten i Gangen udenfor. Det var James, og naar man tænkte paa alt det, James havde spist til Frokost, kunde man dog forlange saa megen Sømmelighedsfølelse hos ham, at han indtil videre holdt sig fra Spisestuen. Den interessante Patient vilde meget nødig have, at James skulde gribe ham i at indtage en solid Frokost. Men hvad skulde han gøre? Hvis han rejste sig, vilde Mary kunne se ham fra Vinduet. Hvis han blev, hvor han var, vilde James opdage ham i samme Øjeblik, han traadte ind i Stuen. Igen var der kun ét at gøre — kravle ind under Bordet og haabe, at James ikke vilde blive der for længe.

Han fortrak med det samme til dette Tusmørkeskjul, stadig medbringende Tallerken og Glas. De var Indicier. Hvis de blev opdaget, kunde han lige saa godt lade sig selv opdage. James gik tøvende omkring i Stuen. Pludselig sagde han, sagte og tydeligt:

„Hvor Pokker er det Cigaretetui?“

„Har du fundet det?“ raabte Mary gennem Vinduet.

„Endnu ikke,“ sagde Jimmy, „men jeg er ganske sikker paa, at jeg lagde det et Sted her. Kunde du ikke gøre mig den Tjeneste at stramme det Net lidt imens? Jeg kommer om et Øjeblik.“

Mary gik videre. Ernest Saunders Barley sad under Bordet og havde det ikke godt. Hvis nu James kom paa den Tanke, at hans Cigaretetui var faldet paa Gulvet og gav sig til at lede under Bordet? Snart blev han imidlertid mere tillidsfuld. Han begyndte at eksperimentere med en Metode, hvorved kold Oksesteg kunde indtages lydløst. Den var absolut formaalistjenlig, hvad Stegen angik; at han kom til at vælte sit Vinglas over paa Tallerkenen, havde intet med den Sag at skaffe. Men det frembragte imidlertid saa megen Støj, at James blev nysgerrig.

Naar man finder sin Vært siddende sammenkrøben under Spisestuebordet, legende med en Tallerken, hvis Indhold er en forvirret Blanding af Kød, Rødvín, Glasskaar og Sennep, saa er det ikke helt uforstaaeligt, hvis man kommer til den Slutning, at denne Verdens Møje og Besvær har slaaet sig paa hans Hjerne.

„Hvad i Alverden er der i Vejen?“ udbrød Jimmy.

„Bare rolig,“ sagde Hr. Barley med et ynkeligt Forsøg paa at være munter. „Jeg vilde bare lave lidt Løjer med dig. Vil du gøre mig den Tjeneste at tage Tallerkenen her, saa jeg kan komme ud?“

Jimmy satte Tallerkenen paa Bordet. „Jeg forstaar. Og er denne — hm — Blanding en Del af Løjerne?“

„Nej, jeg kom til at vælte mit Glas. Uheldigvis. Det ødelagde det hele. Sagen er, at min Hovedpine pludselig gik over, som det saa ofte sker med saadan noget, og saa kom jeg i Tanker om, at jeg trængte til en Smule Frokost. Saa hørte jeg dig komme og syntes, det kunde være Sjov at gemme mig under Bordet. Og saa lige med ét fare ud imod dig. Den Slags Løjer lykkes jo ikke altid, som du ser.“

„Ja,“ sagde James tankefuldt. „Det har du Ret i. Der er kommet godt med Rødvin paa Gulvtæppet. Aa, der er mit Cigaretetui, som jeg ledte efter. Naa, jeg maa af Sted; jeg skal spille et sidste Sæt med Mary. Adjø saa længe.“

Undervejs til Tennisbanen tænkte han over Episoden. Den Tanke, at Hr. Barley nogensinde kunde faa den Idé at lave Løjer, var for vanvittig usandsynlig til at tages i Betragtning. Og hvis han havde haft i Sinde at fare frem — hvorfor havde han saa ikke gjort det?

„Jeg synes næsten, jeg burde se til stakkels Ernest, inden vi begynder,“ sagde Mary. „Han har det maaske stadig rigtig daarligt. Det kunde jo være, at jeg kunde faa ham til at tage noget for det.“

„Hans Hovedpine er bedre. Jeg traf ham under Spisestuebordet. Der sad han og fortærede sin Frokost. Han sagde, at han havde skjult sig der for at more sig med at fare ud i Benene paa mig.“

„Er det sandt? Tror du ikke, der er noget i Vejen med ham? Det ligner ham slet ikke.“

„Nej, vist saa. Det ligner ham ikke, og han har smadret et Vinglas af lutter Munterhed, men iøvrigt er der intet i Vejen med ham. Han kommer nok snart herud, tænker jeg.“

Mary fik Øje paa Sjiptovet, som Ernest i sit Raseri havde kylet fra sig.

„Saa tror jeg, jeg vil gemme det af Vejen,“ sagde hun. Hun

læste Jimmys spørgende Blik. „Han kan ikke lide, at Tingene ligger saadan og flyder,“ forklarede hun.

Kun Følelsen af hans Stilling i Huset og — især — hans Venskab for Mary hindrede Jimmy i at briste i stormende Latter.

Da Sættet var endt med en ny Sejr for Huntigeren, dukkede Hr. Barley frem. Bortset fra en Stigen i den Uvillie, han nærrede mod Jimmy, var han nu ganske normal.

„Jeg ønsker ikke paa nogen Maade at krydse dine Planer for Eftermiddagen,“ sagde han til sin Hustru, „men der er flere huslige Anliggender, der kræver din Opmærksomhed.“ Han vendte sig mod Jimmy, der nu satte et Grin op, som Hr. Barley absolut ikke syntes om. „Jeg haaber da, at jeg ikke har afbrudt Spillet?“

„Slet ikke. Vi er færdige. Jeg havde egentlig tænkt mig at stikke over til Derriford for at sige Farvel.“

„Du gik derover for at sige Farvel i Gaar,“ sagde Mary.

„Nej — jeg vilde prøve, om jeg kunde faa et Parti Golf i Stand i Gaar, men Derriford var ude.“

„Men du var der jo i flere Timer.“

„Ja — Fru Derriford var hjemme.“

„Og Hilda?“

„Lad mig tænke mig om. Jo — hun kom hjem lidt efter.“

Hans paatagne Ligegyldighed var ikke overbevisende, og Mary smilte meget vidende, da hun bad ham overbringe Fru Derriford diverse Meddelelser.

„Og nu,“ sagde Hr. Barley, da hans Gæst var borte, „vilde jeg være dig taknemlig, hvis du havde Tid til at se, hvad Pigen kalder for at pudse mine brune Støvler.“

„Ja, ja, Ernest,“ sagde Mary ydmygt. „Det vil gøre mig ondt, hvis det ikke bliver gjort ordentligt.“

„Intet kan blive gjort ordentligt, hvor der ikke holdes det fornødne Opsyn med Tjenestefolkene. Dernæst har jeg for

anden Gang i denne Uge fundet dit Skab uafloaset. Det vil jeg ikke finde mig i. Det lader til, at du ikke tænker paa andet end denne idiotiske Tennis. Og det er ikke alt. Da jeg saa dit Skab efter, opdagede jeg, at to af Daaserne ikke var mærkede. Hvis der er noget, der er mig oprigtigt imod, saa er det Uorden. Der gives ingen Undskyldning for den Slags. Jeg er altid parat og villig til at lave dig saa mange maskinskrevne Mærkesedler, som du har Brug for. Du har intet andet at gøre end sætte dem paa. Selv det er dig øjensynlig for besværligt. Jeg ønsker ikke at optræde som Tyran; det véd du, men — der gives de Ting, som jeg ikke vil finde mig i.“

„Selvfølgelig. Jeg er virkelig ked af det.“

De havde naaet Huset. „Vær saa god med det samme at undersøge, hvad de to Daaser indeholder. Derefter kan du komme op i mit Værksted, saa jeg kan maskinskrive Mærkesedlerne.“

Han gik ovenpaa, tog Dækket af sin Skrivemaskine, indsatte et Stykke Papir, trak en Stol hen til Bordet og satte sig. Mary traadte ind.

„Jeg er parat. Hvad er der i den første Daase?“ spurgte han.

„Den var tom. De var tomme begge to.“

Hr. Barley satte med en vis Voldsomhed igen Dækket paa Skrivemaskinen.

„Og saa vil jeg bede dig se paa de Støvler,“ sagde han.

James vendte i glimrende Humør tilbage fra sin Visit hos Derrifords og kom lige tidsnok til at naa sit Tog. Han takkede Mary hjerteligt og haabede, at han maatte faa Lov til at besøge dem igen med det første. Mary sagde: „Ja, naturligvis.“ Med et unaturligt Smil trykkede Hr. Barley hans Haand og ønskede ham en behagelig Rejse.

Da Vognen var kørt, vendte Hr. Barley sig mod sin Kone:

„Jeg tror nok, jeg spillede min Rolle godt.“

„Jeg forstaar ikke rigtig, hvad du mener, Ernest.“

„Jeg mener, at jeg har opfyldt mine Pligter som Vært, hvor ubehagelige de end har været. Og jeg kan med det samme underrette dig om, at denne unge Mand aldrig mere skal komme til at træde over min Dørtærskel. Min tilsyneladende Hjerlighed har maaske narret ham og dig. Det var ogsaa Hensigten med den. Han er mig imod, og jeg synes ikke om hans Type, og jeg er færdig med ham for bestandig.“

„Men Ernest! Hvorfor dog?“

„Det gør mig ondt at maatte tale saadan om en Mand, der er besvogret med din Familie, men han er et Menneske uden Karakter — lurende, lumske, uhæderlig, uden Grundsætninger. Tidligere lod jeg mig føre bag Lyset af ham. Nu har jeg opdaget ham.“

„Tænker du stadig paa den Sjippe-Match?“

„Paa den og paa andre Ting. Bagateller røber ofte et Menneskes sande Karakter.“

„Han gjorde det kun for Løjer, det véd du godt.“

„Det glæder mig, at du kan lade dig nøje med den Forklaring. Jeg kan ikke. Saa er der hans Besøg hos Hr. Nathaniel Brookes.“

„Men Hr. Brookes er hans Onkel.“

„Kan gerne være. Men jeg kender lidt til Hr. Brookes. Hans Paavirkning er ikke af det gode for nogen Mand. Han bærer efter min Opfattelse Skylden for James' Fordærvelse. Men nu er det forbi. Aldrig mere — aldrig mere.“ Og med disse skæbnsvangre Ord paa Læberne gik Hr. Barley bort for at lege med sit Herbarium.

Jimmy sov roligt i Londoner-Ekspressen uden at ane noget om sin Fordærvelse eller om, at et Bandlysningsdekret var blevet proklameret imod ham. Det vilde have bedrøvet ham at høre, at han ikke mere maatte komme til Shalton. Og dog dro-

ges han ikke did, hverken af Hr. Barleys skønne Øjne eller Tennisspillet med Mary, skønt han holdt meget af hende, eller af Golf'en med gamle Hr. Derriford. Alt dette var i hvert Fald ikke Stedets største Charme for ham.

IV. KAPITEL.

I Overensstemmelse med Husets Reglement gik den kønne Stuepige Jane og hendes intime Veninde Ellen, alias Maudie, Klokken ti præcis op paa deres Værelse. Det blev betragtet som en Selvfølge, at de straks gik i Seng, og at Gassen i deres Værelse blev slukket Klokken halv elleve. Men Praksis var ikke altid identisk med denne Teori.

Da Jane rimeligt og retfærdigt havde delt for en Penny syrlige Bolcher imellem dem, sparkede hun Skoene af sig og strakte sig paa Sengen. Ellen indtog en lignende Stilling paa den anden Seng.

„Gassen maa og skal være slukket Klokken halv elleve,“ sagde Jane med en taalelig Efterligning af E. S. Barley's Tonefald.

„Ja, ikke sandt,“ sagde Maudie. — „Jeg klæder mig af, naar jeg finder for godt. Hverken før eller senere. Og hvis han ikke synes om det, kan han lade være.“

„Det er ikke nogen daarlig Plads,“ sagde Jane. „Han er jo nok nærig. Men hvis han vil have Folk, der kan gøre deres Arbejde, skal han nok vide at holde inde i Tide.“

„Ja, underlig er han,“ sagde Maudie. „Han er en komplet Idiot, og saa er han det alligevel ikke, naar det kommer til Stykket. Du er nok med paa, hvad jeg mener.“

„Han ligner ikke nogen anden Herre, jeg har haft. Men han har jo Penge. Han vil lære hende at styre hele Huset efter sit Hovede. Men det lærer hun aldrig — aldrig i Evighed.“

„Fortæl mig noget, jeg ikke véd.“

„Der var noget i Vejen i Dag, at du véd det. Det vilde aldrig forbavse mig, hvis han pludselig blev tosset.“

„Jeg laa ikke Mærke til noget.“

„Ikke det? Men det gjorde jeg. Han ikke saa meget som viste sig ved Frokosten, og jeg kunde se, at hun var nervøs. Hr. Havern var som sædvanlig. *Han* er en *Herre*. Og det er ikke alene, fordi han ikke holder paa Pengene; det er hans Optræden. Han er ogsaa køn — minder mig sommetider om George.“

„Aa, du med din George! Men hvad skete der?“

„Ikke meget, uden altsaa for dem, som kan ligge to og to sammen. Jeg kom tilfældig ned ad Gangen forbi det, han kalder for sit Værksted. Der var en Plakat paa Døren om, at han ikke vilde have Spektakel i Gangen. Nu er der aldrig Spektakel i den Gang — hvem skulde lave det? Jeg gik ned, og i næste Øjeblik var han ogsaa nede og inde i Spisestuen. Han blev der i nogen Tid; jeg kan ikke sige hvor længe, eftersom jeg ikke tænkte paa at se paa Uret, men det var i hvert Fald ikke saa kort Tid. Saa ringede han, lige da vi var færdige med at spise. Du var gaaet; det var din Eftermiddag, men mig og Fru Dawes var der endnu. Jeg fandt ham med en Tallerken Steg og et Glas smadret i det og Vin over hele Tallerkenen. „Tag dette ud og hent mig en ren Tallerken,“ siger han. Og det gjorde jeg saa. Det kunde jo meget godt være sket tilfældigt, og jeg havde ikke tænkt mere paa det, hvis han ikke havde sagt: „Der er ogsaa blevet spildt noget Rødvín paa Gulvet under Bordet. Se at faa det tørret af.“ Det gjorde jeg saa ogsaa. Det var godt sølet til, og det var lige midt under Bordet. Det kunde kun være gjort af én, der sad under Bordet. Nu kan jeg jo nok

regne den ud. Jeg kommer til at tænke over det og over, at han ikke var nede til Frokost, skønt der var fremmede, og ved at hun var nervøs og over den Plakat paa Døren. Det ser ud, som om han ikke er rigtig klog, synes jeg.“

„Aa, ti stille,“ sagde den letbevægelige Ellen-Maudie. „Du faar mig til at gyse. Han kunde jo finde paa at myrde os allesammen, mens vi laa og sov.“

„Men saa bagefter var det lige omvendt. Ved Middagen var han akkurat, som han plejer, uden altsaa det, at han talte om Hr. Havern paa en Maade, som jeg ikke vilde bryde mig om at blive omtalt paa. Alt, hvad jeg kan sige, er, at der er noget paa Færde. Du har maaske Ret, og du har maaske ikke Ret. Maudie, der kommer han ned ad Gangen. Skru den Gas saa lavt ned, den kan komme.“

Hr. Barley kom hyppigt gennem Gangen for at se, om han kunde opdage noget Lys under Døren til Pige kamrene, og Maudie blev ikke ængstelig. Det lod tværtimod til at tyde paa, at det var ved det gamle med Hr. Barley. De hørte ham tøve et Øjeblik eller to udenfor Døren og saa gaa videre. Maudie skruede atter op for Gassen.

„Den søde Sjæl har s'gu ikke forandret sig.“ sagde Jane.

„Aa!“ sagde Maudie. „Naar han er skør nok til at tænke paa den Smule Gas, saa er han ogsaa rigtig skør, at du véd det. Det gør mig hver Gang saa rasende, som om det var første Gang. Hvis vi kom for sent op om Morgenens, saa skulde jeg ikke sige noget til det. Men jeg kan ikke taale saadan nogle fjollede Regler, der ingen Verdens Nytte er til. Aa! Han er yndig!“

„Ja, jeg er da i hvert Fald snart færdig med det. Det bliver til Jul, mener George.“

„Hvor kan du — og saa med de Eksempler, du kan se her i Huset! Se paa Fru Dawes.“

„Ja, hendes Mand generer hende da ikke.“

„Nej, men tænk blot over det. Bare fordi hun ikke havde lavet Salat til ham. „Farvel,“ siger han. „Jeg tager Billetten.“ „Hvorhen?“ siger hun. „Ægypten,“ siger han. Og siden den Dag har hun aldrig saa meget som set ham. Hun har fortalt mig Historien mange Gange. Hvad var der blevet af hende, hvis hun ikke tilfældigvis havde været en god Kokkepige? Saa er der Fru Barley. Hun har det mageligt nok, men tænk paa det Liv, hun maa føre med ham. Han blander sig i al Ting og stikker sin Næse i alt, hvad der ikke vedkommer ham. Hun bruger al sin Tid til at prøve paa at holde ham i godt Humør. Jeg husker, at jeg engang, da han var borte, fandt et Brev fra ham, da jeg gjorde hendes Værelse i Stand. Da jeg ikke vidste, hvad det var, kiggede jeg lidt paa de første to Sider. Det var ikke andet end Udsældning, fordi hun ikke havde ladet Kaminen i hans dejlige Værksted rense, og saa skrev han, at hun manglede Energi og en Masse andet ækelt. Da jeg saa forstod, at det var et Privatbrev, lagde jeg det selvfølgelig fra mig, men jeg er vis paa, at Slutningen ikke var bedre. Nej. Med den Slags Eksempler for Øje foretrækker jeg at bevare min Uafhængighed.“

„Du taler ogsaa saa socialistisk. Hvad er vi Kvinder til andet end til at giftes? Jeg kalder det syndigt at tale om Ægteskabet, saadan som du gør. Hvad er det, Biblen siger?“

„Den siger ikke, at man skal gifte sig, hvad enten man vil eller ej. Nu har jeg i hvert Fald advaret dig.“

„Aa, du taler da ogsaa, som om min George var ligesom den gamle Idiot. George er ganske anderledes nobel, at du véd det.“

„Ja, nu. Hr. Barley var saamænd elskværdig nok, da han gjorde Kur. Elendigheden kommer bagefter. Næ, jeg betakker mig.“

„Men jeg er heller ikke som hende. Jeg véd nok, hvad jeg vil. Du skal ikke se mig tigge om at blive traadt paa, saa-

dan som hun gør. Men du véd godt, Maudie, at jeg ikke bryder mig om, hvad du siger. En Dag vaagner ogsaa Kærligheden i dit Hjerte."

"Saa maa den lægge sig til at sove igen."

"Det er ikke saadan," sagde Jane med Følelse. "Det er som om — — jo, jeg kan ikke forklare dig det. Det er anderledes end alt andet. Det kommer over dig som en Bølge, og saa er du leveret. En Dag vil du selv føle det, som jeg har sagt dig, og saa vil du tænke anderledes."

"Naar det sker, skal jeg nok skrive til dig og fortælle det," sagde Maudie gabende og rejste sig. "Mens vi taler om at gøre Kur, saa traf jeg Hr. Hicks, Gartneren hos Derrifords, i Søndags, og efter hvad han fortæller, saa tror jeg nok, jeg véd, hvad der lokker Hr. Havern til Shalton."

"Det tænkte jeg nok. Gud véd, hvad Frøken Hilda siger til det. Hun er saa overlegen. Hun behøver ingen til at fortælle sig, at hun er køn. Det har hun selv opdaget. Saa du talte med Hr. Hicks igen i Søndags? Stakkels Hicks!"

"Hvad er der galt med ham?"

"Aa, lad bare være."

"Ja, jeg har ikke i Sinde at gifte mig med Hr. Hicks. Den Ting er klar. Og det har han faaet at vide én Gang for alle. Lad ham finde en anden Pige som dig, der ikke har noget imod at give Afkald paa sin Uafhængighed. Naa, hold nu Bøtte et halvt Sekund, min Pige. Jeg skal sige min Aftenbøn."

Ellen-Maudie faldt paa Knæ. Og med et tankefuldt, aandsfraværende Udtryk gav Jane sig til at trække det billige, amerikanske Vækkeur op.

V. KAPITEL.

Hr. Nathaniel Brookes gav Indtryk af Karakter og Myn-dighed. Hans Haar var tykt og hvidt, hans Hudfarve som El-fenben. Hans Ansigt var ejendommelig bevægeligt og Øjnene ejendommeligt klare. Skønt han var det fredsommeligste Men-neske under Solen, indgød han fremmede øjeblikkelig Respekt, og det var ikke blot, fordi han var Bestyrelsesmedlem, at Tje-nerne i Klubben var saa ovenud tjenstivrige overfor ham. I sine yngre Dage havde han — efter at have opgivet Sagfører-virksohmheden, saa snart den truede med at blive lukrativ og trættende — rejst meget og i mærkelige Egne og set mange besynderlige Ting. Adskillige Gange havde han været i over-hængende Fare for at blive myrdet, men derimod aldrig, plejede han at sige, i mindste Grad udsat for at blive gift. I hvert Fald var og blev han Ungkarl. Hans Hukommelse var fænomenal; et langt Liv igennem havde de klare Øjne iagttaget og den rummelige Hjerne kiste taget imod nyt Stof — han hævdede, at han var fuldt og fast overbevist om aldrig at have glemt den mindste allerubetydeligste Ting. Men hans Hukommelse havde den Ulempe, at den ikke altid vilde fungere; han kunde ikke altid huske det, han netop havde Brug for at huske. Det laa altsammen i Hjerne kisten, men Døren var midlertidigt laaset. Han var i Stand til midlertidigt at glemme — eller i hvert Fald maatte presse Hjernen for at huske — sit eget Navn. Ved slige Lejligheder fungerede hans Privatsekretær eller Tjener som Op-lysningskontor. Men alt, hvad han midlertidigt glemte, duk-kede før eller senere frem i hans Erindring igen. Undertiden varede det længe. Da han engang fortalte en Historie, glemte han f. Eks. Navnet paa den Mand, der havde interesseret ham saa meget i Port Said, og afsluttede Historien uden det — seks Aar efter huskede han Navnet. Det var Smith. Som vi har set, betragtede Mary denne besynderlige Hukommelse som en Svag-

hed, og adskillige andre saá ligedan paa den. Det er ikke usandsynligt, at Hr. Brookes selv i al Hemmelighed var temmelig stolt deraf. Iøvrigt var han en noget kompliceret Blanding af en Drømmer og en Verdensmand.

„Det nytter ikke, hvad du siger, Jimmy,“ sagde Onkel Nathaniel, mens de sad ved Bordet den Aften, Jimmy kom. „Mary synes ikke om mig. Vi har ikke det samme Syn paa Tingene, og vi har forskelligtfarvet Haar. Desuden elsker hun Ernest Saunders Barley, og jeg kan ikke engang lide ham. Der er ikke noget at forklare. Selv om hun følte Trang til at synes om mig, vilde den latterlige lille Størrelse ikke tillade hende det. Naa, det er lige meget; hun er saamænd god nok. Jeg kan ikke tale med om hendes Tennis, som du er saa begejstret over, men hun er venlig og elskværdig og ser godt ud og er som Regel forstandig — hun er det altid, undtagen naar Ernest Saunders er med i Spillet. Lad os for Resten rakke Ernest Saunders lidt til.“

„Jeg har desværre lige modtaget hans Gæstfrihed, saa —“

„Ja, det kan man se; du har taget af i Vægt. Hvorfor ikke rakke ham til? Det bliver altsammen i Familien. Jeg er din Onkel, og din Broder Percys Kones yngre Søster er gift med Barley. Du taler ikke til en fremmed. Sig mig, har han anbragt en løvsavet Papirkniv i Badeværelset?“

„Nej,“ lo Jimmy.

„Du forbavser mig. Da jeg for Aar siden, mens du var i Paris, opholdt mig i Lynthwaite, var Ernest og hans Kone der ogsaa. Han løvsavede syv Papirknive, mens han var der — den ene mere hæslig og unyttig end den foregaaende. Han plejede at vise dem frem ved enhver Lejlighed, saa Folk kunde beundre dem. Jeg spurgte ham, hvad han havde tænkt sig at gøre ved dem — jeg antog, de var bestemt for en Bazar; det er det æneste Sted, hvor man ser den Slags Genstande. Han svarede, at han vilde faa god Brug for dem i sit Hus. Jo — der maa nu være en Papirkniv i Badeværelset nu; det er meget høfligt af

dig at nægte det, men selvfølgelig er der én. Han er et Pattebarn, at du véd det — et modbydeligt Pattebarn — og det har han altid været.“

„Du kendte ham jo, inden han blev gift?“

„Jeg havde truffet ham et Par Gange. Jeg véd alt, hvad der er at vide om ham. Han fik tre Tusind Pund om Aaret ved Faderens Død — gamle Barley gjorde i Sæbe. Han har aldrig brugt sin Indtægt. Jeg tvivler stærkt paa, at han har brugt en Trediedel af den. Men hans Hus er en Slags Fetish for ham; naar han endelig bruger et Par Skilling, er det gerne paa Huset. Hvilken Forbandelse maa den Mands Middagsmad ikke være for ham — graadig af Natur og sparsommelig af Natur, som han er! Middagsmad? Det er snarere Borgerkrig. Selv i de Tider var Varefortegnelser hans Yndlingslæsning, og han havde et mere detailleret Kendskab til Husholdning end anstændigt er for et Mandfolk. Jeg saå ham engang fortælle en Historie, — det lod til at være en dramatisk og virkningsfuld Historie. Han hævdede Stemmen, da han naaede til Pointet, og jeg opfangede Ordene: „Den samme Skinke — absolut den samme Skinke og en halv Penny billigere Pundet!“ Dér har man Ernest Saunders Barley. Jeg tror, han opfatter Himlen som et Sted, hvor man faar den samme Skinke en halv Penny billigere Pundet. Saadan har han altid været.“

„Percy fik det Indtryk — og jeg ogsaa — at han er blevet værre de sidste Par Aar,“ sagde Jimmy.

„Hvad? Er han blevet fordrukken? Det glæder mig at høre det. Det har altid irriteret mig, at han ingen Laster havde.“

„Nej, han er ikke blevet fordrukken, men — ja, jeg kan ikke forstaa, hvordan Mary holder til at leve sammen med ham. Situationen er ikke uden Alvor. Det er ogsaa for en stor Del hendes egen Skyld. Hun forkæler ham. Naar han opfører sig som et uartigt Barn og burde skældes Hæder og Ære fra, saa beder hun ham om Forladelse og prøver paa at formilde og

blødgøre ham. Han er ogsaa værre med det yndige Hus end nogensinde. Han betragter som spildt ethvert Øjeblik, hun bruger til andet end til at være Husholderske. Han henter hende ind fra Tennis, fordi der er „visse Husholdningsspørgsmaal“, der kræver hendes Nærværelse. Han kommanderer ustandseligt med hende. Jeg vil sige saa meget til hans Ros, at han som Regel prøver paa ikke at være uforskammet mod hende, men naar han er arrig, lykkes det ikke altid lige godt. Men jeg har ikke fortalt dig Halvdelen af hans Paafund. Han er begyndt at presse vilde Blomster og lege med Sjiptov. Jeg kom tilfældigvis for Skade at drille ham lidt i Gaar, da han sjippede, og han smed Tovet fra sig, spankulerede ind i sit Hus og vilde ikke vise sig ved Frokosten. Han er et forbandet Bæst og en smaalig Hustyran.“

„Du gør ganske ret i ikke at rakke ham til, Jimmy.“

„Det var heller ikke min Hensigt. Jeg vilde kun berette de nøgne Kendsgerninger. Men det er ikke saadan at holde inde, naar man først begynder at tale om den Stymper. Det, jeg vilde spørge dig om, var, om der ikke for Marys Skyld kunde gøres noget. Hun beklager sig selvfølgelig ikke, men hun maa have det drøjt nok. Percy og Jennie mener, vi kunde gøre noget. Kunde ikke én eller anden fortælle ham, hvad han er for et Bæst?“

„Jo, med Lethed, men han vilde ikke tro det. Nej — han burde selvfølgelig have været paa en Kostskole og derefter ved et Universitet og saa en lille Tur rundt om Jorden. Saa var han nok blevet befriet for det meste af sit Sludder. Nu tror jeg ikke, der er noget, der kan forandre ham — undtagen Mary. Og hun vil ikke.“

„Kunde man ikke give hende et Vink? Hvis Jennie for Eksempel — —“

„Jeg raader ikke til det. Det skal efter Sigende være farligt at lege med en Maskinsav. Men i Sammenligning med at

træde imellem Mand og Hustru er den Slags den rene Barneleg. Det er blevet mig fortalt, at jeg ikke kan vide noget om Kvinder, eftersom jeg aldrig har været gift, men saa meget er jeg da vis og sikker paa. Nej. Mor dig over det grinagtige ved Situationen og lad den ellers passe sig selv. Du kan alligevel ikke udrette noget.“

Samtalen gled ind paa andre Emner. De to Mænd sad ved Middagsbordet i Onkel Nathaniels Lejlighed i Kensington. Som Regel spiste Hr. Brookes i Klubben med sin Nevø, men der var Hovedrengøring i Klubben, og Hr. Brookes syntes ikke om at søge Gæstfrihed andre Steder. Det var en hyggelig Lejlighed. Hr. Brookes fandt, at han havde levet nok paa Feltfod og at hans Alder krævede Komfort. Den var ikke kunstnerisk møbleret, og den var maaske for overfyldt med Erindringer fra Hr. Brookes' Udenlandsrejser. Den lille Spisestue stødte op til et større Arbejdsværelse, hvor Hr. Brookes med Assistance af Hr. Johnson, Privatsekretæren, tilbragte en Tid hver Dag med at arbejde paa et Værk: „Rejser i mærkelige Egne“. Arbejdet skred langsomt frem, og Hr. Brookes plejede at klage over, at Johnson, en filipenseret, blegsottig ung Mand, der drømte om en Universitetsgrad, pillede alt det interessante ud.

Ved Kaffen i Arbejdsværelset sagde Jimmy pludselig:

„Jeg traf for Resten en gammel Ven af dig i Shalton. Kan du huske en stolt gammel Fyr, Derriford hedder han?“

„Johnnie Derriford? Selvfølgelig kan jeg det. Jeg traf ham i Kairo; jeg tør ikke fortælle, hvor mange Aar det er siden. Han var ikke saa forfærdelig gammel dengang. Han havde ikke andre Anlæg for at rejse end en Dynge Penge, sit engelske Modersmaal, et godt Humør og en Paagaanenhed som en Kanalhest. Han var aldrig bange for at forlange, hvad han vilde have, og han klarede sig ogsaa meget pænt. Om jeg husker Derriford? Det tror jeg. Det er ikke længere siden end i Morges, at Johnson strøg Beretningen om en lille — hm — Oplevelse, som

Johnnie og jeg havde sammen. Aa, det var en helt anden By dengang, end det er nu. Han havde sin Kone med, et muntert lille Kvindfolk, og to Unger — de sødeste Smaapiger, jeg har set i mit Liv. Jeg kom ikke til England, før mange Aar senere, saa jeg tabte dem af Syne. Hvordan har de det?”

„De har det godt nok. Den gamle er en haarhudet Fyr — lever praktisk talt i fri Luft. Jeg spillede en Del Golf med ham, og det er ikke helt nemt at slaa ham, naar han er oplagt. Hans Kone er fine Venner med Mary.“

„Og Pigebørnene? Det er løjerligt, saa kønne Smaapiger altid bliver grimme Kvinder.“

„Den Regel gælder ikke i dette Tilfælde.“

„Aa? Og hvem af dem er den kønneste?”

„Den yngste, Frk. Hilda Derriford. Men den anden, Agnes Derriford, er ogsaa overmaade indtagende. Hun skal snart have Bryllup med Sir Charley Hyrleys ældste Søn.“

„Godt. Og er Hilda forlovet?”

„Nej,” sagde Jimmy mørkt og tændte sig en Cigaret. „Der er heller ikke megen Sandsynlighed for, at hun bliver det.“

„Hvorfor ikke?” spurgte Onkel Nathaniel. „Hvad er der i Vejen med hende?”

Jimmy betragtede sin Onkel med et medlidende Blik. „Naa, du kender hende jo ikke. Hun bliver ikke forlovet af den simple Grund, at ingen Mand har Frækhed nok til at fri til hende. Hun er for god til Mænd, og det véd hun. Ingen kan være venligere eller mere elskværdig — indtil et vist Punkt. Gaar man videre, finder man en Istap.“

„Hvor er det dog, jeg har hørt noget lignende?” sagde Hr. Brookes tankefuldt. „Naa, det er ogsaa lige meget. Saa du har ikke tænkt at forsøge dig som en Slags Tøvejr?”

„Jeg!” udbrød Jimmy. „Mindst et halvt Hundrede Mænd, der er bedre og dygtigere end jeg, vil hellere end gerne giftes med hende, og hun vil ikke vide af nogen af dem.“

„Dette,“ sagde Hr. Brookes endnu tankefuld, „kaster et vist Lys over din pludselige Faren til Surrey, naar du lige saa godt kunde være blevet her, indtil vi skal Nord paa sammen i næste Uge. Nu tror jeg, jeg vil se en Ballet med dig. Det er for sent at gaa i Teatret. Og glem endelig ikke at fortælle Ernest Saunders Barley det; det vil nemlig fylde ham med Rædsel og Afsky. Hvis jeg kan ødelægge mit Rygte ved at vise mig i en kommunalt inspiceret Varieté, der er Dødsens angst for at miste Bevillingen, saa lad mig gøre det. Jeg har aldrig kunnet modstaa et billigt Tilbud.“

Pludselig, mens Tarver, Hr. Brookes' Tjener, hjalp dem i Frakken, udbrød Hr. Brookes:

„Jimmy, jeg har det!“

„Hvad for noget?“

„Det, der kan genoprejse Ernest Saunders Barley. Det, han trænger til, er *Den Foregaaende*.“

„Og hvad i Alverden er saa *Den Foregaaende*?“ spurgte Jimmy.

„Men det er jo — — —“ Hr. Brookes stoppede brat op og holdt sig for Panden. „Saa til Søjs!“ udbrød han. Han vendte sig mod Tarver. „Har jeg nogensinde overfor Dem, Tarver, nævnet noget, jeg kaldte *Den Foregaaende*?“

„Det tror jeg ikke, Herren har,“ sagde Tarver alvorligt. „Jeg mindes det ikke.“

„Saa er der intet at stille op, før jeg husker det, Jimmy. Det skal nok komme; jeg kan blot ikke faa Tag i det lige nu. Er Drosken der, Tarver? Det er godt.“

VI. KAPITEL.

Da de efter deres Hjemkomst fra Varietéen, der snart var blevet dem for kedsommelig, sad i Arbejdsværelset, begyndte Hr. Brookes at fortælle interessante Ting om Dansen. Dansen var det primitive Udtryk for Sindsbevægelse, og Spiren til Dramaet; den var ogsaa et af de Elementer, hvoraf Religionen var bygget op. Han talte om de indfødtes Danseprocessioner i Ny England, om Maurernes „Krudtleg“, om Alaska Indianernes „Potlach“ og om den vildeste og uhyggeligste af dem alle — Ildansen, Navahoernes Hosh-Kon. Han talte om den religiøse Dans, som den endnu eksisterer i civiliserede Lande, og nævnede Domkirken i Sevilla, da han pludselig stod stille. Han havde gaaet frem og tilbage i Stuen. Men nu satte han sig og begyndte at stoppe sin rummelige Merskumspibe. Han saå taknemlig ud.

„Sevilla,“ vedblev han. „Der har vi det. Nu husker jeg det altsammen om *Den Foregaaende*. Det er Navnet paa en Ring af Guld og Bronze, der nu er i min Besiddelse, og som min Ven Marcel Desormeaux gav mig paa sit Dødsleje i Sevilla.“

„Hvem var han?“ spurgte Jimmy og aabnede en Sodavandsflaske.

„Det var ikke hans virkelige Navn — det fortalte han. Han var heller ikke Franskmand. Men jeg fik aldrig hans Navn og Nationalitet at vide. Jeg anslog ham til at være Russer, men det var rent Gætteværk. Han talte ikke om sine private Anliggender, og jeg spurgte ham selvfølgelig ikke. Han kunde hurtigere tilegne sig et Sprog eller en Dialekt og hurtigere lære at forstaa de indfødtes Synspunkt end nogen anden Rejsende, jeg har truffet. Han var en temmelig faamælt Fyr. Men der var Sport i ham, han var ikke bange for noget, og han glemte aldrig en Tjeneste, der var vist ham — eller en Fornærmelse.“

„Men denne Ring — du sagde, den skulde fremkalde en

Omvendelse hos vor Ven Ernest. Jeg tror, jeg ikke er ganske med.“

„Det kommer altsammen. Jeg skal læse Beskrivelsen af Ringen for dig, saadan som den staar i min Rejsebog. Johnson har med sin sædvanlige, modbydelige Diskretion strøget en Masse, men det vil alligevel give dig en Smule Begreb om Tingen. Det er en Ring, der er i Besiddelse af magiske Egenskaber — det er der ingen Tvivl om, eftersom jeg selv har prøvet den.“

Han gik hen til et Skrivebord og fremtog en Stabel maskinskrevne Blade.

„Jeg maa sige, at Johnson er det renligste lille Væsen, der nogensinde er opdrættet i Fangenskab,“ bemærkede han, da han løb Bladene igennem. „Siden han er kommet, véd jeg altid, hvor mine Papirer er. Lad mig se — her er det.“

Han begyndte at læse, med indskudte Parentes-Bemærkninger.

„Jeg kan lige saa godt begynde her: „Da min Ven overrakte mig Ringen, gentog han endnu en Gang for mig de mærkelige Egenskaber, den besad, og lagde mig atter paa Sinde at iagttage den største Forsigtighed ved Brugen, hvis jeg overhovedet vilde bruge den. De Omstændigheder, under hvilke den var kommet i hans Besiddelse, var højst kuriøse, men kræver ikke nærmere Omtale her.“ (Dette sidste Punktum er selvfølgelig Johnsons; han sagde, at der maaske levede Slægtninge af Desormeaux, som ikke vilde synes om det. Forsigtig Fyr, den Johnson. Naa.) „Ringen, der er af antikt Arbejde, er smedet i Guld og Bronze. Den bærer paa en Plade i persiske Bogstaver Inskriptionen Sahib-i-dirina, hvilket kan oversættes nogenlunde korrekt som „Den Foregaaende“. Som jeg ved Forsøg selv har erfaret, ejer den Magt til Personlighedsoverførelse“.“

„Hvad for en Magt?“ sagde Jimmy.

„Det er blot Johnsons elegante Maade at sige det paa. Du

er straks med. Jeg gaar videre. „Den, der bærer den, antager Karakter og Temperament efter den sidste, der gik med den.“ (Er du saa med? Hvis du gik med den, og jeg saa gik med den, saa blev jeg ligesom du). „Den Hurtighed og Fuldstændighed, hvormed Overførelsen sker, er forskellig i de forskellige Tilfælde. Den nye Karakter kan antages øjeblikkelig, men det kan ogsaa foregaa ved en langsom Proces, der kan strække sig over flere Aar; den kan tilegnes helt eller delvis. Borttagelse af Ringen om Natten eller lignende korte Tidsrum, paavirker ikke Overførelsen uden for saa vidt som det maaske kan sinke den en Smule. Men naar Brugen af Ringen helt ophører, forsvinder den erhvervede Karakter — og ogsaa her med varierende Hastighed. Det er altid den oprindelige Karakter og aldrig den erhvervede, der overføres.“

„Lad os se engang,“ sagde Jimmy. „Hvordan virker den saa?“

„Saadan, naturligvis: Hvis jeg bærer Ringen efter, at du har baaret den, og derved bliver som du, og saa lader Ringen gaa videre til Johnson, der gaar med den, saa bliver han ikke saadan, som du er, men saadan som jeg var, før jeg tog Ringen paa. Han antager min oprindelige Karakter og ikke den, jeg fik ved at gaa med Ringen.“

„Men saa er her en anden Ting. Du gaar med Ringen efter mig, og bliver følgelig som jeg. Du tager den af om Aftenen og sætter den næste Morgen paa Fingeren igen. Saa er den sidste Bærer ikke mig, men dig. Derfor burde du blive dig selv igen.“

„Nej, Ringen gengiver aldrig en Mand hans oprindelige Karakter. Det paapeger Johnson, naar han siger, at Borttagelse af Ringen for kortere Perioder ikke paavirker Overførelsen. Jeg læser et Stykke videre: „Jeg er ganske klar over, at disse Meddelelser vil blive mødt med Vantro. Men jeg har ved en Række Forsøg forlængst skaffet mig selv fyldestgørende Bevis for deres Sandhed. Jeg har set et Menneskes Natur blive overført til et

andet paa en tilsyneladende mirakuløs Maade.“ (Husk at minde mig om Historien om Biskoppen bagefter. Johnson mente, det var bedre ikke at tage den med i Bogen.) „Og det er muligt, at jeg engang med Tiden vil foretage Eksperimenter, der vil hæve Ringens vidunderlige Evner over enhver Tvivl, skønt jeg, af private Grunde, har ladet Sagen hvile i de senere Aar. Foreløbig vil jeg ikke indlade mig paa yderligere at forklare Fænomenet. Enhver, der rejser i Østen, støder paa Problemer, som vor forreste Civilisations Videnskab staar ganske magtesløs overfor. Skatkamret er opbrudt, og meget af Østens gamle Visdom er gaaet tabt, men det hænder dog —“ Aa, denne Slutning er rent Johnsonsk. Det behøver jeg ikke at læse. Hvad siger du til det?“

„Det lyder løjerligt — den løjerligste Historie, jeg nogensinde har hørt. Og du tror fuldt og fast paa den, Onkel?“

„Hvordan kan jeg andet? Jeg har prøvet det ofte, og hvis jeg ikke kan tro paa det Vidnesbyrd, mine fem Sanser giver, hvad skal jeg saa tro paa? Jeg er ikke den eneste, der har bemærket den udprægede Karakterforandring hos de Mennesker, der forsøgte med *Den Foregaaende*. Venner og Slægtninge bemærkede det og fandt det uforklarligt — for dengang nævnede jeg aldrig Ringens mystiske Evner for noget Menneske.“

„Hvad var det med Biskoppen?“

„Det var en meget pinlig Historie. Han var en Biskop fra Kolonierne, der opholdt sig i London. Jeg er helst fri for at opgive hans Navn. Der var ikke noget ondt i ham, men han var indbildsk. Han pralede overfor mig med, at han var kemisk fri for Overtroiskhed. Han havde allerede irriteret mig ved at betvivle et Par fuldstændig sandfærdige Historier, jeg havde fortalt. Jeg sagde saa, at han, naar det var Tilfældet, sikkert ikke havde noget imod et Par Dage at gaa med en Ring, som antoges at besidde overnaturlige Egenskaber. Han lo mig ud og tog Ringen paa — for at give mig en Lære, som han sagde.

Jeg mindedes det ikke netop i det Øjeblik, men det sidste Menneske, der havde gaaet med den Ring, var en forhærdet og uforbederlig Spiller. Det var i mange Henseender et flinkt Menneske, og jeg haabede, at jeg ved Ringens Hjælp kunde give ham en Chance for at komme sig. Heri havde jeg ogsaa i og for sig Heldet med mig, men jeg burde selvfølgelig have husket, at den næste, der gik med Ringen, vilde antage en Vanespillers Temperament. Men det skænkede jeg ikke en Tanke. To Dage senere skulde jeg til Derbyløbene og tog med Toget for muligvis at træffe Venner undervejs. Paa Victoria Stationens Perron mødte jeg min Ven Biskoppen. Han var klædt gejstligt, som han plejede, men havde et Bundt Sportsblade under Armen, og Kikkerten bar han over Skulderen i et gult Læderfederal med Rem. Han vakte en Del Opmærksomhed. Han saå mig og kom straks hen til mig. Han sagde, at vi kunde slaa Følge paa Rejsen; han havde morderlig fine Tips og vilde vove sin sidste Bukseknep. Det var længe siden, han havde spillet, men han vilde snart kaste sig ud i det for Alvor; det var det eneste, der rigtig var noget ved. Det var oprigtig talt en meget pinlig Situation. Jeg sagde, at jeg ogsaa glædede mig og spurgte tilfældigt, om han havde noget imod at tilbagegive mig den mærkelige, persiske Ring, jeg havde laant ham. Kunde aldrig falde ham ind. Ringen var en Lykkering, og han havde ikke i Sinde at spolere sit Held. Der var ikke andet at gøre end appellere til hans Spillerinstinkter. Jeg sagde, at Ringen ikke var nogen Lykkering, og at jeg nemt kunde bevise det ved at slaa Plat og Krone med ham om den. „Top,“ sagde han. „Tre Kast til hver. Kom med ind i Restauranten.“ Der var overfyldt, og hele Forsamlingen gloede paa ham, men han var ligeglad. Han forlangte sig en Sjus, haanede mig, fordi jeg ingen vilde have, og trak saa en Daler op af Lommen, han vilde snurre den i Vejret ved Disken, hvor vi stod. Jeg forklarede ham, at han maatte gøre det i Smug, hvis han ikke vilde

risikere at blive smidt ud af Opsynet. Ja, smil du bare, Jimmy — jeg kan forsikre dig om, at det var det mest pinlige og ubehagelige Øjeblik i mit Liv. Selvfølgelig vandt jeg; det var jeg klar over paa Forhaand — han havde ikke mere Greb paa den Slags end et Pattebarn. Han overgav mig Ringen, og jeg stak den i Lommen, men der var foreløbig ingen Forandring at spore hos ham. Jeg var meget uhyggelig ved det, for Desormeaux havde fortalt mig, at skønt den erhvervede Karakter kunde forsvinde i det Øjeblik, Ringen blev fjernet, kendte han ogsaa Eksempler paa, at den havde holdt sig i Aarevis, og at Ringens Virkninger ofte var mest holdbare i de Tilfælde, hvor de hurtigst havde vist sig. Ved at lokke ham over paa forkerte Perroner, lykkedes det mig imidlertid at holde ham tilbage, indtil to af Særtogene til Epsom var kørte. Saa blev han vred og sagde, at jeg ikke havde Forstand paa det, og at han vilde spørge en Drager. Men endnu mens han talte, så jeg en Forandring i hans Ansigtsudtryk. I næste Øjeblik flaaede han Kikkertfoderalet af og skjulte det og Sportsbladene under sin Diplomfrakke. Endelig var han kommet tilbage til sig selv. „Naa,” sagde jeg, „vil De nu indrømme, at den Ring, jeg laante Dem, er i Besiddelse af mærkelige og overnaturlige Egenskaber“.

„Og hvad sagde han?“

„Han nægtede det. Sagde, at han var blevet hypnotiseret, og at jeg havde gjort det. Han var rasende og beskyldte mig for at have villet ruinere ham. Det viste sig, at han den Dag skulde spise Frokost i Fulham — paa Slottet. Den utaknemlige Rad! Og jeg, som havde gjort mig saa megen Umage for at hindre ham i at blamere sig yderligere!“

„Og det var derfor, du opgav Forsøgene?“

„Nej, jeg opgav dem, fordi jeg ikke kunde huske, hvem der sidst gik med Ringen. Jeg kan stadig ikke komme paa det. Det vil komme en Dag; jeg glemmer aldrig noget for stedse, men foreløbig har jeg ikke den svageste Erindring derom. Jeg har

ganske vist en uklar Idé om, at det var en Mand eller en Kvinde i en usædvanlig Livsstilling, men det er ogsaa det hele. Men vor Ven Ernest Saunders Barley kan imidlertid vanskelig blive værre, end han er, og jeg synes ikke, du behøver at nære Betænkeligheder ved at give ham Ringen og bede ham gaa med den for din Skyld. Det bliver dit Arbejde. Jeg maa saa se at faa den igen, naar jeg har Brug for den.“

„Jeg synes ikke rigtig om det. Hvis Ringen er i Besiddelse af de Egenskaber, som du udstyrer den med, saa er det alt for risikabelt. Man kan jo aldrig vide, om den sidste Bærer har været en Dranker eller en livsfarlig Sindssyg.“

„Jeg for mit Vedkommende vilde foretrække begge Tilstande frem for den, Ernest Saunders Barley befinder sig i. Hvis det imidlertid skulde være Tilfældet — hvilket er usandsynligt — saa har jeg ikke noget imod, at du gør, hvad du kan — bruger Vold om nødvendigt — for at faa den fra ham igen.“

„Det vilde maaske være for sent. Og hvis Ringen ikke havde nogen som helst Virkning, vilde det være en Skuffelse for dig og unødigt Besvær for mig.“

Onkel Nathaniels Øjne blev en Nuance mere klare. Han smilte.

„Du er altsaa endnu ikke overbevist om Ringens Magt, trods alt hvad jeg har fortalt dig. Det er meget forstaaeligt, men saa har jeg kun ét at gøre, Jimmy, og det er at overbevise dig.“

Et dybttonende Stueur lod en højtidelig Tone runge.

„Et!“ udbrød Onkel Nathaniel. „Hvad vilde dog den højt-agtede Ernest Saunders tro om os! Nattesvir og Udsvævelser! I Seng med dig, Jimmy, og det straks.“

„Og mens jeg sover,“ sagde Jimmy, „saa kommer du og sætter den infernalske Ring paa min Finger.“

„Aldeles ikke. Du er sikker. Du har spist mit Salt, og der var nok af den Vare i Suppen, vi fik til Middag. Men du skal

blive overbevist. Jeg vil vædde 100 Pund mod et Halvpenny Frimærke paa det."

„Det er ligefrem uimodstaaeligt. Top!"

Da Jimmy var gaaet til Ro, aabnede Hr. Brookes forsigtigt et lille Jernskrin og tog den omtalte Ring frem. Han betragtede den en Stund og syntes paa Nippet til at sætte den paa sin egen Finger. Men han betænkte sig og laasede den atter inde. Han skrev en Besked eller to til Tjeneren paa en Noterblok, slukkede Lyset og gik i Seng. Han var blevet enig med sig selv om, hvad han vilde gøre.

VII. KAPITEL.

Da Jimmy satte sig ved Frokostbordet, saå han meget frisk og ung og nedslaaet ud. Han havde betragtet sig selv i Nattens stille Timer og var ikke tilfreds med Resultatet. Han var staaet op med en meget ringe Mening om sig selv og en glimrende Appetit.

„Hr. Brookes har allerede spist Frokost," sagde Tarver.

„Saa? Hvornaar da?"

„For omtrent to Timer siden. Han gav mig Besked om at sige til, saa snart De var oppe."

„Det er godt, Tarver. Forloren Kylling. Ja, lad mig faa lidt af den."

Lidt efter kom Hr. Brookes ud fra Arbejdsværelset, hvor han havde forladt Johnson begravet i Korrespondance.

„Morgen, Jimmy," sagde han muntert. „Du er en doven Rad, synes du ikke?"

„Jeg er i det hele taget en haabløs Slapsvans," sagde Jimmy resigneret-melankolsk.

„Naa — for Tiden tager du din velfortjente Hvile. Det bliver selvfølgelig anderledes, naar du igen begynder at arbejde med dit Maleri.“

„Ja, hvis jeg tog tilbage til Paris. Jeg fik virkelig bestilt noget i de Aar, jeg var der. Og det gik ogsaa nok, hvis jeg lejede mig et Atelier i London. Men jeg faar aldrig bestilt noget, saa længe jeg bor hjemme i Linthwaite.“

„Percy siger altid, at du kan bestille saa meget, som du lyster dèr.“

„Ja, i Teorien. Han er vældig flink. Han har indrettet mig det dejligste Atelier og de fem Dage af Ugens syv sætter jeg ikke mine Ben der. Der er alt for meget andet at gøre. Percys Hest skal rides, og hans Fugle skal skydes. Han og Jennie er gæstfri Mennesker, og de har altid Huset fuldt af Gæster. Ingen kunde arbejde dèr; jeg tror ikke, noget Menneske kan arbejde hjemme. Du skal se, der er ikke til at være for Mennesker, naar vi kommer. Og Percy er en doven Rad, selv om han blev ond, hvis man sagde ham det. Dovenskab er smitsom, og jeg gaar ud med ham og ødelægger den Arbejdsdag. Desuden kan jeg ingen Model faa dèr. Atmosfæren er helt ved Siden af. Naar vi kommer derop paa Torsdag, vil jeg fortælle Percy, at jeg maa flytte. Han vil ikke synes om det, men det er der ikke noget at gøre ved. Hvis man vil male, nytter det ikke at fjolle med det. Enten maler man, eller ogsaa lader man helt være. Jeg vil se at finde mig et Atelier et Sted paa Chelsea Kanten og saa tage ordentligt fat. Jeg kan ikke holde det her ud længere.“

„Det er kommet lidt pludseligt, hvad?“ sagde Onkel Nathaniel.

„Naa, egentlig ikke. Jeg talte med et Menneske om det forleden Dag.“

„Og hvad sagde han?“

Jimmy begyndte, uhyre diskret: „Det, der blev sagt, sagdes om Dovenskab i al Almindelighed, men jeg kunde ikke andet

end anvende det paa mig selv. Hun er en Pige —“ Og saa var Hemmeligheden ude.

„Jeg tager vist ikke fejl, naar jeg gaar ud fra, at Pigen i dette Tilfælde er Frk. Hilda Derriford,“ sagde Onkel Nathaniel tørt.

„Ser du, Sagen er den — hm — ja. Men hun forstaar det ikke, Onkel. Man kan have stor Respekt for en Kvindes Mening og være ivrig efter, at hun ikke tager én for et større Fjols, end man er, uden derfor — —“ Han tav brat og tilføjede saa: „Hvad Nytte vilde det ogsaa være til?“

„For at tale lige ud,“ sagde Onkel Nathaniel — og ikke uden en vis Sympati. „Vil du gerne giftes med Frøken Derriford?“

„Der er Børn, der gerne vil have fat i Maanen.“

„Hør nu. Jeg plejer ikke at spille den gammeldags, formanende Onkel overfor dig. Det er du for gammel til, og desuden er det Gudskelov ikke nødvendigt. Men jeg vil gøre et Forslag. Saa vidt Maleriet angaar, tror jeg, du har Ret, og det skal jeg nok fortælle din Broder. Du begyndte godt. Sidste Foraarsudstilling — —“

„Aa, det betyder intet.“

„Det betyder maaske ikke stort. Men det, det kommer an paa for mig, er ikke saa meget, at du har lavet godt Arbejde, som at de Mænd, der burde have Forstand paa det, fortæller mig, at du kunde lave det meget bedre. Den Biomstændighed, at du er økonomisk uafhængig, burde forøge dine Chancer — du har Raad til at gøre dit Bedste. Men du har ogsaa Raad til ingenting at bestille.“

„Hvilket er akkurat, hvad jeg har gjort det sidste Aar.“

„Saa siger vi det; gaa bare los og flyt til London. Det bliver meget behageligt at have dig i Nærheden, og jeg skal ikke forstyrre dig i dit Arbejde, mere end sundt er for det. Men jeg tror, du er lidt for pessimistisk med Hensyn til Frk. Derriford.

Beskedenhed kan være godt nok, men der er Grænser. Hvis vi kun giftede os med Kvinder, der ikke er bedre end vi selv, saa var det bedre, at Ægteskabet blev helt afskaffet. Det lyder maa-ske løjerligt, at en gammel Ungkarl taler saadan, men" — og der var et Anstrøg af Bitterhed i hans Stemme — „man kan blive klog af Skade.“

„Aa!“ sagde Jimmy. „Men du kender hende ikke.“

„Jeg kendte hende som Barn, og dengang tydede alt paa, at hun vilde blive en god og forstandig Kvinde. Det er meget muligt, at hun aldrig vil komme til at bryde sig en Døjt om dig, men i dit Sted vilde jeg tale med hende om det, inden jeg var sikker i min Sag. Og nu har jeg noget at fortælle dig om Ringen!“

„Hvilken Ring? — Aa, *Den Foregaaende*. Den havde jeg glemt. Det kunde være interessant at kigge nærmere paa den.“

„Jeg kan desværre ikke vise dig den. Den er borte.“

„Da ikke stjaalet?“

„Nej, vist ikke, men jeg sendte den for en Time siden til vor Ven Barley i en anbefalet Pakke. Samtidig sendte jeg ham et elegant formet Telegram for at meddele ham Ringens Ankomst og bede ham gaa med den. Jeg er bange, jeg var saa fri at sætte dit Navn under Telegrammet. Jeg kender ham ikke saa godt, at jeg selv kunde gøre det. Men det gør ingenting. Hvis der sker noget, skal jeg nok tage Ansvar et og dække dig.“

„Du er ikke bange! Men, Onkel, det er nu alligevel forkert.“

„Ja, teoretisk set var det meget forkert. Men jeg tvivlede stærkt paa, at du overhovedet vilde sende den, hvis jeg lod dig besørge det. Jeg kender ingen i denne Verden, som jeg sætter mindre Pris paa end Ernest Saunders Barley, og han egnede sig derfor glimrende som Forsøgskanin. Jeg véd selvfølgelig ikke, hvilken Karakter og Temperament Ringen vil give ham, da jeg

stadig ikke kan huske, hvem der sidst gik med den, men alle Chancer er for, at han bliver højlig forbedret. Hvis det skulde trække op til Ulykker, saa standser jeg det selvfølgelig hurtigst muligt.“

„Jeg synes slet ikke om det. Jeg bryder mig ikke synderlig om Ernest, men jeg vil nødig bringe Mary Ubehageligheder.“

„Jeg heller ikke. Det ser ud, som om jeg har forhastet mig, men i Virkeligheden er Risikoen langt mindre end du tror. For det første er jeg overbevist om, at jeg vilde have været alt for interesseret til at glemme Eksperimentet, hvis den sidste Bærer havde været en Forbryder. Og for det andet indtræder Ringens Virkninger i de fleste Tilfælde langsomt og gradvis. Det passede ikke med min Ven Biskoppen, men ellers er det Reglen. Hvis jeg opdager, at det truer med at gaa galt, saa skal jeg nok se at faa Ringen tilbage.“

„Men hvordan kunde du opdage det? Og hvordan vilde du faa Ringen bort?“

„Jeg har skrevet til gamle Derriford og hører nok snart fra ham igen, skønt han selvfølgelig intet véd om Ringen. Rime- ligvis tager jeg selv derned senere. Det er heller ikke umuligt, at du kunde faa Tid til et lille Besøg. Og en Ring kan man altid faa, naar man véd, hvor den findes. Man kan bede om den, eller købe den, eller stjæle den. Det var frækt af mig at misbruge dit Navn, og det er jeg naturligvis ked af; men iøvrigt tror jeg ikke, der er nogen Grund til Ængstelse. Hvad vil du tage dig for til Formiddag?“

„Jeg skal ud at se paa Atelier. Det nye *régime* er begyndt.“

„Godt,“ sagde Onkel Nathaniel tankefuldt. „Lad mig se engang. Sagerne staar jo smukt. Du er ved at forbedre dig. Maaske vilde det være mere korrekt at sige, at Hilda Derriford er ved at forbedre dig. I Stuen her ved Siden af sidder den bleg-sottige, men grammatikalske Johnson og forbedrer mig; det prø-

ver han i hvert Fald paa. Og endelig er jeg, ved Hjælp af *Den Foregaaende*, i Færd med at forbedre Ernest Saunders Barley. Gud véd, hvem af os der vil kludre mest med det!"

VIII. KAPITEL.

Hr. Barley sad ved Frokostbordet. Han lignede en hævn-gerrig Lækat. Ved Siden af hans Tallerken laa et Avisudklip, der saå temmelig bedaget ud. Mary iagttog ham med nogen Ængstelse. Hun havde allerede faaet at vide, hvad der var i Vejen. Han dolkede sit Spejlæg lige i Hjertet, betragtede grumt Blodbadet paa Tallerkenen, tog Peber og Salt og talte:

„Jeg husker det ganske tydeligt. Det var den Dag, da James Havern omsider befriede os for sin Nærværelse. Jeg raabte til dig oppe fra mit Værksted, at Avisudklippet laa ovenpaa Uret i Spisestuen, og jeg bad dig læse det. Nu finder jeg det, ikke paa Uret, men bag det — krøllet, støvet og ulæst. Det er den Slags, der tager Humøret fra én.“

„Jeg vidste ikke, at det var saa vigtigt. Du sagde selv, at det maaske ikke havde noget paa sig, eller i hvert Fald noget i den Retning.“

„Vær saa god at række mig det ristede Brød. Tak. Tjen mig i ikke at komme med den Slags taabelige Undskyldninger. Du gjorde meget bedre i ganske simpelt at tilstaa, at du ikke fandt fjerneste Anledning til at tage Hensyn til mine Ønsker og derfor glemte det.“

„Jamen, Ernest, det véd du jo godt, at jeg ikke mener. Jeg skulde netop ud og tænkte ikke, at det var noget, der hastede.

Og senere glemte jeg det. Ikke et Menneske af en Million har din fænomenale Hukommelse for den Slags Smaating. Maa jeg ikke faa Lov at læse det nu?"

Han havde hele Tiden vidst, at hun vilde bede om at faa Lov til at læse det, og det var oprindelig hans Hensigt, at ingen jordisk Magt skulde faa ham til at lade hende læse det efter det, der var sket. Men Marys servile Smigren blødgjorde til en vis Grad denne Halvskillings Hustyrant.

„Hvis der er noget usædvanligt ved min Hukommelse," sagde han, „saa skyldes det — i hvert Fald delvis — den Omstændighed, at jeg har interesseret mig for den — opøvet og skolet den. Her er Artiklen, hvis du bryder dig om at se den. Du vil se, at den fortæller, hvorledes disse Avistæpper allerede er forsøgt anvendte i et Provinshospital og fundet formaalstjenlige."

Mary læste andægtigt Artiklen igennem og gjorde sit Bedste for at bilde sig selv ind, at hun interesserede sig en Smule for Spørgsmaalet.

„Har du tænkt dig at bruge disse Avistæpper?"

„Ikke her i Huset. Det vilde neppe være standsmæssigt. Jeg tænkte mere paa de energiløse og uforudseende fattige. Hvis jeg nu til Julen bortskænkede en Del Tæpper — almindelige Tæpper." (Dette Billede af en godgørende Barley, der hjalp Shaltons fattige, var det vildeste Fantasifoster, man vel kunde tænke sig). „Hvordan kunde jeg saa vide, om disse Tæpper blev anvendt efter min Hensigt? Efter al Sandsynlighed var de pantsatte et Par Dage efter og Pengene ødede til Drik. Avistæpperne derimod vilde ikke rumme slige Fristelser — ingen Pantelaaner vilde vide af dem. Desuden vilde Fattigfolk selv kunne overkomme at anskaffe disse Avistæpper, hvilket vilde lette Samfundets Byrder. Jeg spørger ofte mig selv, hvilken Ret jeg har til ved ubetænksom Gavmildhed at udsætte andre Mennesker for Fristelser, der kan nedbryde deres Selvagtelse, og — — —"

Men her kom Jane ind med et Telegram paa en Bakke. Hr. Barley aabnede det og saå, at det var et ualmindelig langt Telegram. Han læste det, rynkede Brynene og sagde, at der var intet Svar. Saa snart Jane var ude af Døren, vendte han sig atter mod sin Kone. „Mary, Telegrammet er fra denne Person, James Havern. Jeg vil læse det for dig. Jeg kan paa Forhaand underrette dig om, at der aldeles ingen Grund var til at telegrafere. Fra Begyndelsen til Enden er det et Vidnesbyrd om Afsenderens forbryderiske Ødselhed. Adressen lyder saaledes: „Hr. Ernest Saunders Barley, Kastaniehuset, Shalton, Surrey.“ (Barley, Shalton, havde været rigeligt). Men til Indholdet: „Jeg sender dig som anbefalet Pakke en lille Erindring om mit fornøjelige Besøg hos eder. Den er ikke af nævneværdig Værdi, men kan maaske interessere dig som en Kuriositet. Ringen er gammel-persisk Arbejde, og du vil gøre mig en Glæde ved at gaa med den. Med mange Taksigelser for de dejlige Dage og mine bedste Hilsner til dig og Mary er jeg din Ven Jimmy“.

„Men det ligner slet ikke Jimmy,“ udbrød Mary. „Saadan taler han jo slet ikke.“

„Jeg er bange, at det kun ligner ham alt for godt. Alt af Betydning i dette Telegram, der koster næsten seks Shillings, kunde han have sendt for seks Pence. Og som jeg allerede har bemærket, var der overhovedet ingen Grund for ham til at telegrafere. Dette Telegram er et Udslag af den taabeligste, den mest forkastelige Ødselhed, og som Følge heraf netop, hvad jeg ventede mig af James Havern. Hans Present vil selvfølgelig blive ham tilbagesendt. Jeg holder ikke Hotel og ønsker ingen Godtgørelse for samvittighedsfuldt og rundhaandet at opfylde mine Pligter som Vært.“

„Men det tror jeg slet ikke er Jimmys Mening. Han siger jo selv, at den Ring, han sender, ikke repræsenterer nogen Værdi i Penge. Den er kun interessant.“

„Jeg tror, at jeg saa nogenlunde er i Stand til selv at forstaa, hvad James Haverns Mening og Hensigt er,“ sagde den irriterede Lækat og rejste sig. „Som Sagerne staar nu, er han mig Tak skyldig, og det ser jeg helst ikke ændret. Hermed er den Sag uddebatteret.“

Mary kom ikke med flere Indvendinger, men senere paa Dagen, da den anbefalede Pakke ankom, bragte hun den op paa Ernests Værksted. Ernest var tilfældig i sit Martyr-Humør.

„Ernest,“ sagde Mary, „du har vel ikke noget imod, at jeg lige ser paa Ringen?“

„Værsgod, hvis det kan more dig,“ sagde Hr. Barley. Han var selv temmelig nysgerrig efter at se, hvad Pakken indeholdt.

„Men den er jo henrivende,“ udbrød Mary. „Gud véd, hvad den Inskription betyder. Se blot, den passer lige til min Finger.“

„Den vil blive returneret i Morgen. Indtil da kan du gaa med den, hvis du vil. Han havde sandsynligvis Ret i at sige, at den var værdiløs. Jeg afskyr Smaalighed. Men det kan være det samme. Jeg er som sagt færdig med denne unge Mand. Det haaber jeg, han vil forstaa nu, saa han lader mig i Fred for sin Paatrængenhed.“

Mary mælede ikke et Ord til Forsvar for den stakkels Jimmy. Men hun syntes saa forfærdelig godt om Ringen og var ikke til Sinds at give den fra sig, hvis hun paa nogen Maade kunde undgaa det. Ernest var maaske mindre ubønhørlig efter Middag — det hændte sommetider. Og indtil da kunde hun i hvert Fald gaa med Ringen.

Men da Middagen var overstaaet, opdagede hun, at hendes Syn paa Tingene var blevet et andet. For første Gang i hendes Liv ytrede hendes Kærlighed til Manden sig som en Trang til at hindre ham i at begaa Dumheder.

„Hør, den Ring fra Jimmy,“ sagde hun, „den kan du ikke returnere. Det vilde være meningsløst.“

Hr. Barley stirrede og stirrede. Var Mary blevet sindssyg?

„Ser du,“ vedblev hun, idet hun drejede Ringen paa sin Finger, „hvis du viser, at du er fornærmet paa Jimmy over den Smule og laver Familievrøvl af det, saa ler de allesammen bare ad dig, og det vilde være højst ubehageligt for mig.“

„Er det din Mening at kritisere min Optræden?“ udbrød Hr. Barley hidsigt. „Vil du driste dig til at give mig Besked om, hvordan jeg har at forholde mig? Vil du — —“

„Aa, lad være med at raabe. Det er udannet, og jeg synes ikke om det. Jeg siger kun, at det vil blive en ubehagelig Historie for mig, hvis du optræder saadan i denne Sag. Hvis det er dig ligegyldigt, saa er der selvfølgelig ikke noget at sige til den Ting.“

„Naa, ja da; hvis du ser saadan paa det,“ sagde Hr. Barley spagfærdigt. „Men jeg vil ikke gaa med den Ring eller have noget med den at gøre, at du véd det!“

„Det behøver du heller ikke. Jeg vil selv gaa med den. Jeg er kommet til at synes saa godt om den. Du har ikke andet at gøre end skrive et høfligt Brev til Jimmy og sige ham Tak.“

„Jeg har min Stolthed. Det er maaske forkert, men saadan er det, og det er mig i højeste Grad ubehageligt at modtage Gaver af en saadan Person.“

„Gør mig den Tjeneste at lade være med at tale om ham, som om han var en Forbryder eller et lavere staaende Væsen. Det er fuldtud tilstrækkeligt at sige, at du ikke kan lide ham. Og hvis du er saa ivrig efter at blive af med din Taknemligheds-gæld til ham, saa kan du jo altid sende ham en Gave — noget af dit Billedskærerarbejde, for Eksempel.“

Dette sidste Forslag forekom ikke Hr. Barley absolut utiltalende. Hans ørkesløse Løvsaveri frembragte som Regel betydeligt større Mængder end der var Efterspørgsel til. Her var en oplagt Lejlighed til at prakke én noget paa.

„Godt,“ sagde han, „jeg har noget i Arbejde nu, der maaske

kunde anvendes. Det er noget, man kan anbringe paa Kaminhylden og gemme — æ — Smaating i. Det har Form som en Trillebør med dekorative Udskæringer paa Siderne og et smukt Hjul. Jeg fandt Idéen ganske fiks, da jeg saa Tegningen.“

„Ja, den bliver Jimmy sikkert glad for. Og saa skriv du et Brev til ham, saa han ikke mærker — —“

„Den Slags smaa, selskabelige, diplomatiske Anliggender tror jeg nok, jeg kan klare.“ Han greb om sin karakterløse Hage og antog ganske ubevidst et Machiavellisk Udtryk. „Ved given Lejlighed kan jeg bære Masken, og at gennemskue den vilde kræve mere Sporsans, end James Havern er i Besiddelse af.“

„Ja, saadan noget er du saa flink til. Det vilde glæde mig meget at se det Brev.“

„Det kan du let komme til, hvis du vil vente et Øjeblik,“ sagde Hr. Barley og tog Dækket af sin Skrivemaskine. Brevet lød som følger:

„Kære James!

Det glæder mig meget at høre, at dit Ophold i min ringe Bolig bekom dig saa vel. Vær forvisset om, at jeg yder din indtagende Gave al den Beundring, som den fortjener. Jeg haaber, at min Taknemlighed inden længe vil give sig et mere vægtigt Udslag i Form af en lille Genstand fra mit Billedskærrerværksted, hvis du da vil gøre mig den Glæde at modtage den. Ligeledes siger jeg dig Tak for dit ødsle og alt for kostbare Telegram. Mary har ganske forelsket sig i Ringen, og jeg haaber, at du vil følge mit Eksempel og give hende Tilladelse til at bære den.

Din — o. s. v.“

„Udmærket!“ sagde Mary. „Du skriver virkelig ualmindelig godt for dig. Og du standsede knap nok for at tænke dig om. Tak, kære du. Jeg vil med det samme lade Ellen lægge det i Postkassen.“

Det faldt slet ikke Mary ind, at hun for første Gang i sit Liv havde faaet sin Mand til at gøre, som hun vilde, og afstaa fra sine egne Hensigter. Hun anede heller ikke, at hun havde beskyldt ham for at være latterlig, havde bedt ham lade være med at raabe og sagt, at hun vilde gaa med Ringen — uden at bede ham om Forlov. Det vilde have forbavset hende, hvis man havde fortalt hende, at hun bagefter belønnede ham med Smiger paa samme Maade som man belønner en Hund med Kage, naar den har gjort sine Kunster pænt. Heller ikke hendes Ægtemand opdagede, at Begyndelsen var gjort til Nedbrydelsen af hans enevældige Herredømme. Men alligevel — svagt og gradvis til at begynde med — *Den Foregaaende* var begyndt at arbejde.

IX. KAPITEL.

Et Par Dage senere holdt en Droske foran „Kastaniehuset“s Dør; Barleys skulde til Middag hos Derrifords. Klokken var ti Minutter over halv otte, og efter Hr. Barleys Mening var det paa Tide, at de kom af Sted. Han gik utaalmodigt frem og tilbage i Forhallen. Hans hvide Silketørklæde var omhyggeligt viklet om den magre Hals, — han havde stukket Entrédørsmøglens i den ene Lomme og en Shilling i den anden for at kunne optræde som Grandseigneur, hvis det blev absolut uundgaaeligt. Han var parat, alt for parat, og Mary lod ham vente. Det forekom ham, at der de sidste Par Dage havde været noget i Vejen med Mary; det var paa Tide at vise hende, hvem der var Herre i Huset — og her var en Lejlighed dertil. Omsider kom hun ned ad Trappen, roligt som om hun ikke havde synderlig Hastværk, hvilket irriterede ham, og Jane hjalp dem ind i den straaduf-tende Vogn. Indtil nu havde Hr. Barley behersket sig, men Il-

den brændte i hans Indre, og da de kørte ned gennem Indkørslen, brød den omsider ud i Ord.

„Jeg vil sige dig én Ting, Mary: Dette kan ikke blive ved,“ sagde han.

„Ja, rart er det ikke. Men de Køretøjer, de byder én her i Provinsen, er nu ikke bedre. Jeg tror ikke, det er værd at gøre Vrøvl. Jeg har altid syntes, det var en Skam, at vi, naar vi har Stald og Plads, ikke — — —“

„Aa, tillad mig at forklare, hvad jeg mener, uden straks at skulle give dit Besyv med. Du har ladet denne Droske vente i otte Minutter, hvilket vil blive taget i Betragtning, naar jeg skal betale den. Du har desuden ladet mig vente lige saa længe i Forhallen. Der maatte jeg opholde mig i stærk Træk, parat til at tage af Sted — og det kan ikke blive ved paa den Maade, at du véd det.“

„Men det blev jo heller ikke ved. Det var forbi, da jeg kom ned.“ (Kunde dette være den frygtssomme Mary, der for knap en Uge siden havde skjult et Sjiplov for sin Herre og Mesters Øjne, for at det ikke paa ny skulde vække hans Vrede?) „Hvor kan du være saa barnagtig, Ernest? Hvis Trækken i Forhallen generede dig, kunde du jo gaa ind i Stuen — hvis du ikke absolut vilde have noget at være gnaven over. Og hvis du tror, at jeg vil sidde paa Trappen for at byde denne affældige Lopperede Velkommen, saa snart den viser sig, saa tager du meget fejl. Drosken her kommer til at vente igen i Aften, og det præcis saa længe, som jeg finder for godt.“ Hun sagde alt dette med et Smil og uden Vrede, men hun *sagde* det, og mente det øjensynlig ogsaa.

„Er det da din Mening, at du ganske vil undlade at bøje dig for min Myndighed og mine Ønsker?“

„Bryd dig bare ikke om din Myndighed, kære Ven. Den har det meget godt. Du behøver ikke altid at maale den og tage dens Temperatur. Og hvad dine Ønsker angaar, saa skal jeg

føje dig overalt, hvor du er fornuftig. Lad dog bare være med at blive sur og gøre Vrøvl over ingenting — ellers ødelægger du bare al Morskaben for dig selv.“

Hr. Barley bemærkede med mørk Mine, at han nok selv skulde sige til, hvis han ønskede Morskab. Det var ikke nogen tilfredsstillende Bemærkning — det følte han; og jo mere han tænkte over den, jo stærkere følte han det. Og inden han fik Lejlighed til yderligere at kvalificere sig til den internationale Guldmedaille for fuldendt Gudhengivenhed, var Mary begyndt at tale om noget ganske andet.

Imidlertid var „Kastaniehuset“ overladt til Janes og Ellens Varetægt; Fru Dawes havde bedt om at faa denne Aften fri, hvilket var blevet hende tilstaaet.

„Hør, min Pige,“ sagde Jane, kort efter at Hr. Barleys Droske var kørt, „jeg er ikke oplagt til at sidde i det ækle, gamle Køkken. Lad os flytte ind i Arbejdsværelset. Der er gode Stole dør. Desuden vilde jeg gerne skrive et Par Ord til George, og deres Brevpapir er pænere end det, jeg selv har — synes jeg.“

„Ja, lad os bare det,“ sagde Ellen, temmelig nedtrykt. „I Dag om en Maaned, saa er der ikke Tale om, at vi to kan sidde i samme Stue.“

„Gaar du stadig og ruger over det?“ sagde Jane.

„Ja, det piner mig, det gør det virkelig. Og det er ikke saa meget det, altsaa, at jeg er bange for at blive sagt op, for jeg kan saamænd hurtigt faa en Plads igen. Jeg kan bare ikke lide, at jeg har kunnet glemme noget. Jeg har altid været saa sikker paa min Hukommelse.“

„Og jeg siger dig igen, at der er ikke noget i Vejen, og ingen faar det nogensinde at vide. Den anbefalede Pakke, der kom til Herren, var fra Hr. Havern, skønt det ikke var ham, der havde skrevet Adressen. Jeg véd det, fordi jeg hørte dem tale om det ved Middagen næste Dag. Det var en Ring til ham,

selv om det er hende, der gaar med den. Saa det Brev, du skulde lægge i Postkassen, var bare for at takke Hr. Havern. Det taber ikke ved at have ligget i din Sykurv et Par Dage. Det er saamænd ikke et Brev, de venter Svar paa. Hr. Havern faar det i Aften eller i Morgen tidlig, og han tænker saamænd ikke andet ved det, end at Hr. E. S. B. har været noget længe om at sende det.“

„Ja, det haaber jeg. Der kan naturligvis være andre Ting i Brevet, som du ikke véd noget om. Men jeg kan ikke *forstaa*, hvordan jeg kunde glemme det. Jeg lagde det bare fra mig et Øjeblik, og saa var det ude af Hovedet. Skænkede det ikke en Tanke, før jeg fandt det i min Sykurv nu i Morges. Fru Dawes sagde til mig: „Kan De ikke laane mig en Ende sort Traad?“ Jeg sagde, at selvfølgelig kunde jeg det — jeg er altid villig til at tjene dem, der tjener mig. Jeg henter min Kurv, og dør er Brevet. Jeg var lige ved at falde om. Fru Dawes laa Mærke til det. „Hvad er der i Vejen?“ siger hun. „I Vejen?“ siger jeg. „Det her skulde have været i Brevkassen for tre Dage siden,“ siger jeg. Jeg var saa hvid som et Lagen, og jeg kunde høre mit eget Hjerte banke. Uden et Ord skænker hun en Draabe Madsherry op til mig og faar mig til at drikke det. Det faar ogsaa én til at hoste. Saa giver hun Brevet til Simmonds Dreng og siger til ham, at han straks skal stikke over med det, og siger til mig, at vi maa haabe det bedste, ligesom du sagde. Hun er en flink Kone, den Fru Dawes, véd du. Hendes Mand var godt dum, at han rendte fra hende, men de fleste Mænd er jo ikke klogere.“

Ellen tog sin Sykurv.

„Jeg lader Døren her staa paa Klem,“ sagde Jane. „Saa kan vi ikke undgaa at høre det, hvis Klokkeren skulde ringe.“

De gik ind i Arbejdsværelset, tændte Lamperne og gjorde sig det bekvemt — Ellen i en Lænestol og Jane udstrakt paa Sofaen.

„Det kalder du at skrive Breve til din evindelige George,“ sagde Ellen.

„Det kan jeg altid gøre. De er her ikke før elleve, allertidligst. Det er rart at faa Benene i Vejret engang. Det er nu underligt — nogle Støvler gør én tung i Fødderne og andre ikke, og man kan aldrig se det paa dem, naar man køber dem.“

„Det er vist ikke saa meget Støvlerne, som at man er nødt til at piske omkring hele Dagen. Der er de Dage, hvor jeg har det i Benene — ja, det er li'som jeg havde Tandpine i dem. Mens vi taler om Tandpine — hvorfor gaar han ikke selv med den Ring?“

„Hvem? Ernest Saunders? Har ikke spurgt ham om det endnu. Nogle Mænd bryder sig ikke om Smykker. George ikke.“

„Hvad for noget? Gaar George ikke med Familiediamanterne?“

„Prøv bare ikke paa at være morsom, min Pige. En lille Naal i Slipset og sit Ur i Vestelommen — andet pynter George sig ikke med, ikke engang om Søndagen.“

„Men det ligner alligevel ikke den kære Ernest at give hende en Ring.“

„Han lader den nok gælde som Fødselsdagsgave til hende, skal du se. Desuden er der ikke saa meget ved den Ring, at du véd det. Den ser ikke meget ud af Guld. Og der er ingen Stene eller saadan noget i den. Jeg var helt forbauset, for Hr. Havern er da ellers flot af sig, som Regel, synes jeg.“

„Og er det stadig saadan med Ernest og hende — du véd — det altsaa, som du fortalte mig om?“

„Om det er? Det skulde jeg mene. Mere og mere. Mærk mine Ord, han maa være gaaet en Smule for vidt en Dag, og det har omsider vaagnet hende. Hvis det bliver ved, som det er begyndt, saa varer det ikke mange Dage, før det er hende, der er Herre i Huset. Aa, der var noget, jeg vilde fortælle dig.

Det var i Gaar ved Middagen. Det lod til, at han ikke syntes om Formaden. Det mukkede han noget om og hidsede sig efterhaanden op og talte til hende — rigtig raat og uforskammet. Hun lo, men der var et *Udtryk* i hendes Øjne, og da jeg gik ud, ventede jeg lidt ved Døren. Ih! Hun gav ham, hvad han havde godt af. Ganske roligt — hverken raabte op eller græd — bare haanede ham rigtig godt igennem. Jeg kan ikke huske det halve af, hvad hun sagde, men det var noget, der ramte altsammen. Han kunde heller ikke klare sig; han begyndte snart at bede om Forladelse. Og han var ogsaa en Smule bange; du skulde bare se, hvor han var høflig, lige til de gik fra Bordet.“

„Nu har jeg aldrig! Det er rigtig sundt for ham. Jeg kan tydelig se, hvordan det er kommet sig. Jeg tror, at Hr. Havern har lagt Mærke til, at Hr. E. S. B. trængte til at blive dukket. Enten har han talt med hende selv om det eller ogsaa — og det tror jeg nu — har han ladet hende det vide gennem hendes Søster, der er gift med Hr. Haverns Broder.“

„Næ, det er ikke det. Hun har forandret sig helt. Hun har en Mine nu, naar hun siger noget til én, som hun aldrig har haft før. Jeg tror, det er en Slags Omvendelse — ligesom i Frelsens Hær.“

„Det er i hvert Fald en Advarsel mod Ægteskabet for dem altsaa, der forstaar at *tænke*. Her ser man to Mennesker gaa og skænd's hele Dagen om, hvem der skal være den regerende. Hvordan kan de saa nogensinde faa det rart og fredeligt? Kærligheden er ikke andet end en Fælde. Jeg kan ikke begribe, at en fornuftig Pige som dig kan lade dig narre af den. Det begynder for hedt og ender for koldt, det har jeg ofte hørt Fru Dawes sige.“

„Hende kan man ikke regne med. Det er ellers en dejlig Fremtid, du har for dig. Strengt Arbejde hele dit Liv, indtil du bliver for gammel til det. Saa kan du lægge dig til at dø og blive begravet paa Fattigkirkegaarden. Det er noget at glæde

sig til, maa jeg sige. Næ, Tak for mig — maa jeg bede om en Mand til at arbejde for mig.“

„Og jeg foretrækker altsaa at arbejde for mig selv. En Pige, der har Humør og Forstand og Ærgerrighed behøver aldrig at komme paa Fattighuset. Jeg har min Uafhængighed, og jeg har ogsaa min Ærgerrighed.“

„Det er ikke alle Steder, du kunde lære at lave Mad, som hos Fru Dawes.“

„Det véd jeg meget godt. Og hjælper jeg maaske ikke hende til Gengæld? Naar jeg kommer herfra, saa vil jeg have en Plads som rigtig Kokkepige og saa arbejde mig op. Og om fem Aar eller mindre, saa kan jeg faa det finere Arbejde. Godt betalt Arbejde og Fridage, som man vil have det. Saa kan man tage Arbejde for to Maaneder og bagefter ligge ved Badesteder i fjorten Dage og alligevel spare sig Penge sammen.“

„Men du glemmer at tænke paa, hvor ensomt du faar det.“

„Jeg vil da hellere være ensom end faa det, som du er vis paa at faa det med et halvt Dusin skrigende Un — — —“

Jane sprang harmdirrende op. „Hvis du bliver ved med at tale paa den Maade, Maudie, saa kommer vi altsaa op og skænd's, dig og mig. Jeg vil ikke høre det, at du véd det.“ Hun gik hen til Skrivebordet og satte sig. „Se, her er den løjerlige Tingest, han har anskaffet sig — „Patent selvfyldende Fyldepen“ staar der paa den. Gud véd, hvordan det er at skrive med saadan én? Den dumme Tingest vil ikke gi' noget. Hvordan bærer man sig ad? Ryste den? Saadan? Stærkere? Av, om jeg ikke stødte Spidsen i Bordet, Maudie? Jeg haaber da, at den ikke er kommet noget til. Det er alt for indviklet til mig. Jeg vil prøve en af de andre Penne. Her er en vældig fin én. Hvordan staver man „Kastaniehuset“? Det kan jeg aldrig huske.“

X. KAPITEL.

Blands Gæsterne hos Derriford var Hr. Carvell Smythe, en ung Oxford Docent med et vist Navn som Orientalist. Han var en fjern Slægtning af Fru Derriford og ønskede at gøre Slægtskabet nærmere ved at gifte sig med hendes Datter Hilda. Desværre for ham havde Hilda ikke i Sinde at gifte sig med Hr. Carvell Smythe. Iøvrigt var han en ganske særlig net, velsoigneret lille Mand med et almindeligt og ganske pænt Ansigt og et lidt for selvsikkert Væsen.

Han fik Mary til Bords, og under Middagen bemærkede hun, at han et Par Gange opmærksomt betragtede Ringen paa hendes venstre Haand. Da Herrerne senere kom ind i Dagligstuen, legede Mary med Hildas Bulldog — snakkede med den, som om den var hendes egen Søn og lærte den at „sidde“. Den var ikke i Besiddelse af det blide Sind, der i Almindelighed kendetegner denne Race, og efter Husets Regler havde den overhovedet ikke Lov til at vise sig i Stuerne. Til Trods herfor kom den undertiden ind for at se efter Hilda, og hvis Familien var helt alene, kunde det lykkes den at faa Lov til at blive, men den blev uvægerligt holdt ude, naar der var Gæster eller der ventedes Gæster. Ved denne Lejlighed havde den imidlertid, enten ved andres Forsømmelighed eller ved egen Kløgt, fundet Vej til Dagligstuen. Et Par Dage tidligere vilde Mary have aandet lettet op, hvis den øjeblikkelig var blevet hældt ud. Nu fangede hun den ved Halsbaandet og bad saa bønligt, om den ikke maatte faa Lov til at blive lidt. Det var aabenbart, at hun ikke havde det mindste at frygte af den. Den interesserede sig ikke det fjerneste for de andre Damer, med Undtagelse af Hilda. Ernest Saunders Barley holdt meget af Penge, men ikke for tusind Pund vilde han have dristet sig til at behandle den Hund, som hans Kone behandlede den! — Og hvis han havde gjort det, vilde Peter sandsynligvis have sørget for, at de tusind Pund fik

mere Interesse for hans Arvinger og Kreditorer end for Ernest Saunders personlig.

Da Herrerne viste sig, fo'r Peter frem med strittende Børster og alle andre Tegn paa, at den havde Lyst til at æde Hr. Carvell Smythe. Mary fangede den og trak den tilbage, talte venligt til den og gav den blidt Smæk. Peter lod sig berolige. Den havde muligvis bemærket, at den sidste, der traadte ind, var Hr. Derriford, der med al sin Godhjertethed og Ligebladhed ikke forkælede sine Hunde og nød deres dybe Respekt og Agtelse.

„Det er et temmelig farligt Stykke Legetøj, De har fundet dèr,“ sagde Hr. Derriford. „Kan du forsvinde, din Slyngel!“

„Er det mig, De taler til?“ spurgte Mary skælnsk.

„Den sidste Bemærkning var i hvert Fald bestemt for Peter. Og det véd han, som De ser.“ Hunden luntede ud af Stuen med et Udtryk, der fik én til at tænke paa en misforstaaet, men gudhengiven Gorilla. „Og han véd, at han overhovedet ikke har noget her inde at gøre.“

„Skylden er min,“ sagde Mary. „Jeg bad, om han maatte blive.“

„Det skal blive Dem tilgivet paa den Betingelse, at De straks spiller lidt for os.“

Hr. Carvell Smythe begav sig over mod den tomme Stol ved Siden af Hilda Derriford. Hilda bemærkede det maaske ikke — og maaske gjorde hun det. I hvert Fald gik hun over Stuen og satte sig hos Hr. Barley. Nu var der absolut intet skummelt eller lystent ved Ernest Saunders Barley, men han følte sig alligevel stærkt smigret ved, at den smukkeste Kvinde i Stuen foretrak at konversere ham. De talte om hendes Søster, der for Tiden var paa Besøg hos Hyrleys. Hr. Barley tillod sig at kurtisere en Smule. Hans Metode var tung, men formfuldendt og meget lidt brugt; den anvendtes kun i Selskaber og passede omtrent til ham som en Balletpige-Dragt vilde passe til en

Biskop. Han vilde ikke have været i Stand til nøjagtigt at gøre Rede for, hvordan det gik til, at de snart efter var midt i en Samtale om Jimmy Havern. Hilda kom med diverse nedsættende Bemærkninger om den arme unge Mand, og Hr. Barley bed paa Krogen. Han udtrykte hjerteligt sin Enighed med hende og tillod sig at være satirisk overfor Jimmys Malerier. Saa slog Hilda brat om og tog Jimmy hedt i Forsvar. Et Øjeblik senere fortalte hun sin Fader, at det var forkert af ham at monopolisere Mary, naar hele Selskabet var ved at forgaa af Længsel efter at høre hende spille. Mary gik til Klaveret, og Hr. Carvell Smythe fulgte efter hende og iagttog hendes Hænder, mens hun spillede. Hun havde haft en flink Lærer, og skønt hendes medfødte Evner ikke var imponerende, spillede hun den velkendte Vals af Chopin taaleligt — pænt og akkurat, i hvert Fald. Da alle havde mumlet „Tak“ og Tilhørerne atter kunde snakke løs, sagde Hr. Smythe:

„Mon jeg kunde faa Lov til at se nærmere paa den mærkelige og interessante Ring, De har paa Fingeren?“

Mary tog den af og rakte ham den. „Jeg har faaet den for et Par Dage siden.“

„Den er meget interessant!“ Han undersøgte den nøje. „De kunde vel ikke tænke Dem at skille Dem ved den?“

„Næ — jeg tog den ikke paa i Aften for at se at faa den solgt. Nej. Den er en Gave, og jeg sælger aldrig Gaver. Det hænder, jeg slaar dem i Stykker eller taber dem eller giver dem bort, men jeg sælger dem ikke. Jeg kan i det hele taget ikke mindes, at jeg nogensinde har solgt noget.“

„Ja, tilgiv mig, at jeg spurgte. Hvis jeg ikke tager fejl, har denne Ring en højst besynderlig Historie. Jeg véd dem, der vilde være glade for at faa fat i den, hvad de saa end skulde give for den.“

„Saa?“ sagde Mary uden synderlig Interesse. „Jeg vidste,

den var temmelig sjælden. Det er løjerligt, saa Samlermanien kan bemægtige sig Folk.“

Hr. Carvell Smythe skulde lige til at bemærke, at det ikke just var det, han mente; men i det Øjeblik saå han en ny Chance for at tildrage sin Hildas Opmærksomhed, hvilket denne Gang lykkedes ham bedre end før. Hun førte ham blidt og behændigt ind paa at gøre sig komplet naragtig. Han kæmpede imod og sank dybere. En grufuld Følelse af ikke at være paa Højde med Situationen og sig selv syntes at lamme ham. Han var ellers ikke ubegavet, og nu greb han sig i at tale som en Idiot — og det ingen videre velopdragen Idiot.

Det kom næsten som en Naade fra oven, da Præstens Datter, en robust ung Dame, begyndte — til en munter og antagelig gammelengelsk Melodi — at synge om, hvordan hun vilde „trippe, trikke, trikke trip — trikke, trikke, trikke trip — tri-i-i-pppe hjem, hjem, hjem.“ Og idet Selskabet faldt i med det sædvanlige Omkvæd, kom noget, der skulde være en Tjener, for at melde Fru Barleys Vogn.

Dagen efter vendte Hr. Carvell Smythe tilbage til London, hvor han var optaget af Oldstudier paa British Museum. Indtil videre lod han imidlertid British Museum vente, spiste Frokost og begav sig paa Vej mod Leicester Square. I en Sidegade i dette musikinteresserede Kvarter findes en lille og snavset Butik med et Skilt, der bærer Ordene: „*E. Carcow, Kunst- og Antikvitetshandler*“. Bag de tilstængede Ruder ser man diverse Varer henhørende til disse Kategorier — hovedsagelig Bras. Men det Skilt er ikke udtømmende. Hr. Carcow handler ganske vist med Kunst og Antikviteter, naar Lejlighed gives, men han er ogsaa rede til at handle med alt muligt andet, fra en brugt Stegepande og opefter. Butikens forarmede Udseende er ogsaa vildledende — har man for ti Tusind Pund Diamanter, som man er villig til at lade gaa for Halvdelen af Værdien, er Hr.

Carcow ikke den Mand, der lader sine Kunder vente paa Pengene.

Da Hr. Carvell Smythe traadte ind i Butiken, dukkede Carcow frem bag Skrivebordet. Han var en Mand paa en tresindstyve Aar, fuldstændig skaldet og afmagret af den Feber, der følger med tusind og én skumle Forretninger. Hans Øjne kiggede nærsynet frem bag de svære Bryn. Hans Optræden var taalmodig og ydmyg. Den lange, gulmagre Haand legede nervøst med det pjuskede, graa Skæg. Hans Skuldre var skraa og Ryggen kroget. Han var en Blanding af Alverdens Nationaliteter, men havde været fyrretyve Aar i England og talte Sproget godt nok.

„Ah! Godmorgen, Hr. Smythe. Længe siden jeg har haft den Ære.“

„G'morgen,“ sagde Hr. Smythe, idet han satte sig paa en Stol ved Disken. „Hvis Deres Priser var en Smule rimeligere, vilde De se mig lidt oftere.“

„Men jeg har en Del nu, som enhver maa kalde billigt. De køber jo gamle Elfenbensbilleder, husker jeg. De er kommet i en god Stund. Det er en Lejlighed, der ikke ofte viser sig i London. Og jeg skal sige Dem, hvorfor — — —“

„Stop en halv, Carcow. Kan De huske den Skrøne, De fortalte mig om en Ring af Guld og Bronze?“

„Den Historie var sand nok. Den Ring — *Sahib-i-dirina* — er maaske et Pund værd, hvis De sælger den andre Steder. Jeg giver hundrede Pund for den. Det er ingen Skrøne. Giv mig Ringen: jeg betaler kontant.“

„Bare ikke saa ivrig. De siger, De hørte om den fra en Ven i Bussorah?“

„Ja, en Forretningsven. Han instruerede mig, og jeg lod det gaa videre til et Par Venner indenfor Forretningen her i London — ikke mange; der er kun faa, der kunde læse Inskriptionen og mange, som jeg ikke kan stole paa. Jeg fortalte ogsaa

Dem det, fordi De er hjemme i orientalske Sprog. Naa, Hr.! Hundrede Pund for den!”

Hr. Smythe tændte i Ro og Mag en Cigaret.

„Hør nu,” sagde han. „Hvem er den virkelige Køber? Hvem betaler Deres Ven i Bussorah for den?”

„Ja, det véd jeg ikke. Han blev instrueret af en Agent og den Agent igen af en anden. Min Ven i Bussorah siger, at han tror, det er noget religiøst — det De kalder Overtro. Det maa være en mægtig Mand, en Mand med mange Penge. Han har i Aarevis gennemrodet hele Jorden for at finde den.”

„Kvart Sandhed, trekvart Løgn. Er der mere?”

„Jeg véd ikke, hvem denne store Mand er, eller hvor han er. Min Ven i Bussorah véd det heller ikke, og den Agent, der instruerede ham, ikke heller. Vi er som Led i en Kæde, og vi véd ikke, hvordan det forholder sig med den anden Ende af Kæden. Jeg har fortalt Dem alt, hvad jeg véd. Har De Ringen?”

„De har ikke fortalt mig alt, hvad De véd, og jeg har ikke Ringen. Men jeg så den i Aftes. Jeg var paa Landet, kom først hjem nu i Morges. Det var en Dame, der bar den, og hun vil ikke sælge den — det sagde hun, og hun gjorde paa mig Indtryk af at være en Kvinde, der mente, hvad hun sagde. Jeg kendte hende ikke, havde aldrig set hende før. Men hun tillod mig at undersøge Ringen. Den bestaar af et Baand af almindelig, grønligt Bronze med en Plade i Guld, der er dobbelt saa bred som selve Baandet. To Guldslanger løber sammensnoede rundt om Bronzebaandet, saa den enes Hoved bider i den andens Hale. Et Hoved og en Hale mødes over Guldpladen og det andet Par under den. Inskriptionen paa Pladen er skaaret dybt og er ikke til at tage fejl af. Den er, som De siger: „*Sahib-i-dirina*”.

Carcow gjorde Indtryk af stærk Sindsbevægelse. „Ah! Det er den,” udbrød han. „Endelig funden! Naa — ja, hvad skal jeg foreslaa? Jeg er parat til enhver Ordning, De maatte

foreslaa! De siger mig denne Dames Navn, og hvor hun bor. Jeg kan selvfølgelig ikke tilbyde en Mand som Dem en Kommission. Men til Udgifter — skal vi sige tyve eller femogtyve til Dækning af Deres Udgifter? Eller De foretrækker maaske en anden Ordning — en lille Souvenir. De Elfenbensbilleder, jeg talte om, er virkelig meget smukke. De kunde maaske vælge Dem et særlig fint og sjældent Eksempplar. De kan faa det ganske, som De ønsker.“

„Jeg modtager ikke Kommission fra Handlende, ikke engang naar den er maskeret som „Rejseudgifter“ eller „Souvenir“, og jeg vil ikke give Dem de Oplysninger, De ønsker. Jeg lod Damen vide, at jeg kendte en Mand, der vilde give en meget høj Pris for den Ring; videre kunde jeg ikke gaa for Dem, og jeg fik en Reprimande for min Ulejlighed. Jeg vil ikke hjælpe til med at genere hende yderligere i den Anledning. De véd nu, at Ringen stadig findes, at den er i England og ikke i London. Det har De altsammen faaet at vide af mig. Hvis jeg tilfældigvis selv havde Ringen, forlangte jeg tusind Pund for den — og De betalte mig dem. De er temmelig ivrig efter at faa den Ring, min gode Carcow. Naa, lad mig ikke høre mere om den Sag, jeg har taget min Bestemmelse. De kan vise mig det Elfenben, hvis De har Lyst.“

Carcow greb med begge Hænder i Opslagene paa sin Frakke; han lod til at være paa Grænsen af et Raseriudbrud. Saa fik han maaske en Idé. Han blev pludselig rolig.

„Ja, Hr. Smythe, dette er en stor Skuffelse for mig. Jeg havde ingen Anelse om, at De vilde tage det saaledes. Det kan virkelig være haardt at være saa nær ved at faa noget og saa gaa Glip af det. Men selvfølgelig, jeg véd jo meget godt, at De som Gentleman er bundet af Deres Klasses Regler og Hensyn. Jeg har ikke noget at beklage mig over. Nu skal jeg vise Dem de Elfenbensbilleder.“

Hr. Smythe købte et Par for en meget rimelig Pris, og Carcow lod til at være vel tilfreds.

„Og hvor skal jeg sende dem hen?“ spurgte han med Pennen i Haanden.

Hr. Smythe opgav, uden at ane Uraad, det Hotel, hvor han boede.

„Drengen skal nok komme hen med dem i Aften,“ sagde Carcow.

Men det var ikke Drengen, der den Aften kom med Elfenbensbillederne. Det var Carcow selv. Og det lykkedes ham at faa sig en meget interessant Samtale med Anden Hotelkarl.

Senere traf denne imødekommende Hotelkarl Hr. Carcow i et nærliggende Hotels Vinstue.

„Jeg har set efter paa hans Kufferter,“ sagde Hotelkarlen fornøjet. „Der var ét udenlandsk, som jeg skrev af for ikke at tage fejl.“

„Det kan være det samme.“

„Saa var der et Banemærke fra Oxford og et nyere fra Shalton. Alle de andre var fra London-Stationer.“

„Tak,“ sagde Carcow. „Det er godt. Her er Deres Penge.“

Han blev hængende en Stund efter, at hans Hjemmelsmand var gaaet. Han nippede til sin Absinth og grundede. Foreløbig var han godt tilfreds. Takket være Jernbanemærkerne paa Hr. Smythes Bagage var Eftersøgelsesfeltet nu foreløbig begrænset til Shalton. Hvis Ringen ikke var der, saa havde Damen været paa Besøg ligesom Hr. Smythe, og i saa Fald vilde det blive nødvendigt at begynde forfra. Men Smythe havde intet sagt, der kunde tyde paa, at Damen var paa Besøg, og Sporet var i hvert Fald godt nok at følge. Og da Carcow var færdig med sin Absinth, var han ogsaa ganske klar over, hvordan han vilde følge det.

XI. KAPITEL.

I Billardværelset paa Linthwaite modtog James Havern omsider Hr. Barleys Takkebrev i Anledning af Ringen — det Brev, som Maudie havde glemt og den uforlignelige Mønster-Sekretær, Johnson, eftersendt. Han var ikke mere end behageligt udaset efter Dagens Jagt og havde endnu saa megen Energi i Behold, at han kunde interessere sig for at følge de andres Spil. Han kiggede ligegyldigt Brevet igennem, indtil han kom til det Sted, hvor det blev meldt ham, at det var Mary og ikke Ernest, der gik med Ringen. Det gjorde ham en Kende nervøs. Det syntes næsten umuligt at tro paa, at en Ring kunde ændre et Menneskes Karakter. Men Onkel Nathaniel troede ikke desto mindre fuldt og fast derpaa, og Hr. Nathaniel Brookes var ellers ikke synderlig troende af sig. James følte, at det vilde lette hans Sind, hvis han kunde faa talt et Par Ord med sin Onkel — blot for at faa bekræftet sit Haab om, at den Snak om *Den Foregaaende* havde været en Spøg og intet andet. Han traf Hr. Brookes, der den Dag ikke havde været paa Jagt, haardt arbejdende i Biblioteket.

„Hov,“ sagde hans Onkel. „Hvor er de allesammen henne?“

„Det véd jeg ikke. Nogle af dem spiller Bridge. Henderson og McAnvers er i Billardværelset. Og de andre sover vel. Se her — jeg har lige faaet dette Brev, og jeg vilde gerne spørge dig, hvad du mener om det. Det er en Tak for Ringen (og vor fælles Ven Ernest Saunders har ikke forhastet sig med at sende det), men det vigtigste ved det er, at han har givet Ringen til Mary, og det er hende, der gaar med den. Du har vel kun lavet den Historie om Ringens magiske Egenskaber for at more dig paa min Bekostning — i modsat Fald maa jeg sige, at jeg ikke er helt glad ved Situationen.“

Hr. Brookes saá tankefuld ud. — „Nej,“ sagde han. „Hvis jeg havde villet holde dig for Nar, havde jeg fundet paa noget,

der lød mere sandsynligt. Hvis Mary gaar med Ringen, saa arver hun Karakter og Temperament efter den, der sidst bar den. Den Mulighed burde jeg have forudset. Jeg fik et pænt Brev fra gamle Derriford i Gaar, og han havde vel nok omtalt det, i Fald der havde været noget alvorligt i Vejen med Mary. Det er ikke givet, at Ringen straks virker, og den foregaaende Indehavers Karakter arves ikke altid fuldtud. Men jeg tror alligevel, den hellere maa skaffes af Vejen. Det er ingen lille Rejse til Shalton, men det er der ikke noget at gøre ved — jeg maa tale med Percy og tage af Sted med første Tog i Morgen.“

„Saa du tror virkelig paa det? Det, tror jeg, vil blive mig umuligt, saa længe jeg ikke selv har set dens Virkninger. Men paa den anden Side tør jeg ikke helt afvise Tanken — i saa Fald vilde jeg være ikke saa lidt roligere til Mode, end jeg er nu. Kan jeg ikke rejse derned? Du kunde sige mig, hvordan jeg skal skaffe Ringen bort.“

„Det er netop det, jeg ikke kan uden at vide, hvor Landet ligger. Ved mine Eksperimenter har jeg ofte maattet skaffe den tilbage fra Mennesker, der ikke ønskede at komme af med den — som Regel har jeg stjaalet den, og jeg er bange, du ikke er erfaren nok til at arrangere et Tyveri paa pæn og anstændig Vis. Ved en Lejlighed, hvor Situationen var særlig indviklet, har jeg endogsaa maattet ty til Sovemidler, og den Slags Medikamenter tror jeg ikke, du har videre Kendskab til. Nej, det er meget bedre, at jeg selv tager derned — ellers Tak for Tilbudet. Desuden er jeg ansvarlig for det hele. Det var mig, der sendte Ringen i dit Navn.“

„Det er nu kedeligt, at du ikke kan huske, hvem der sidst gik med Ringen,“ sagde Jimmy.

„Min kære Dreng, hvor du dog vaaser! Der eksisterer ikke i hele Verden den Mand, der har en bedre Hukommelse end jeg. Jeg husker alt indtil den mindste Enkelthed. Det eneste, der er i Vejen, er, at min Hukommelse ikke altid vil fungere. De Om-

stændigheder, jeg ønsker at erindre, kommer tilbage, men det varer undertiden noget. Hvert Øjeblik kan jeg komme i Tanker om, hvem der sidst gik med *Den Foregaaende*. Jeg glemmer aldrig noget — min Hukommelse er fænomenal. Men den maa passe sig selv og selv bestemme, naar den vil fungere.“

„Naturligvis,“ sagde Jimmy uden synderlig Overbevisning. „Men det her er mig nu alligevel ubehageligt, Onkel. Det kan være meget rart for dig, der har rejst i de Egne og er vant til Orientalere og til Mirakler i Almindelighed. Men jeg er en ganske almindelig Englænder fra det 20de Aarhundrede, og den Slags Ting piner mig og gør mig nervøs. Jeg véd ikke, hvad jeg skal stille op med det. Det er saa nyt altsammen. Naar jeg skal være ærlig, saa vilde jeg ønske, at jeg aldrig havde blandet mig i det.“

„Men det har du heller ikke. Det var mig, der foreslog at bruge Ringen ud fra den Overbevisning, at enhver Forandring hos Ernest nødvendigvis maatte blive til det bedre. Det var mig, der sendte Ringen. Det bliver mig, der tager af Sted i Morgen for at skaffe Ringen bort igen. Og dog piner jeg ikke mig selv med den Ting. Aa! Vent et Øjeblik!“

Hr. Nathaniel Brookes smed sig tilbage i sin Stol med begge Hænder pressede mod sin Pande.

„Hvad er der?“ spurgte Jimmy. „Du husker noget?“

„Ja. Det vil sige, jeg har altid husket det, men først nu blevet mig det bevidst. Det er en Advarsel, som Desormeaux gav mig paa sit Dødsleje — en Advarsel, som jeg desværre ikke har taget Hensyn til. Jeg ser det hele klart for mig nu. Han laa i en hvidkalket Hytte udenfor Sevilla. Han var en mager, gulbleg Rad, indhyllet i et spraglet Sengetæppe af Silke. Det var umiddelbart efter, at han havde paalagt mig at iagttage den største Forsigtighed med mine Eksperimenter. Og han sagde: „Lad aldrig Genstanden for Deres Forsøg eller nogen anden vide, at Ringen er i Besiddelse af magiske Evner. Hvis De gør

det, taler de om det, og den Slags breder sig hastigt og vidt omkring. Det vilde sætte *Sahib-i-dirina's* Eftersøgere i Stand til at lokalisere den; Eftersøgningen vil aldrig ophøre, og den foregaar overalt i Verden. Naar de først véd, hvor den er, kan ingen jordisk Magt forhindre dem i at faa den.“ Det sagde han, Ord for Ord, og det kan jeg huske saa mange Aar efter. Det kan man da ikke kalde en daarlig Hukommelse.“

„Det er nu kedeligt, du ikke huskede det før. Og har du fortalt mange Mennesker om Ringens magiske Egenskaber?“

„Det har jeg til alt Held ikke. Ved et eller to af mine Eksperimenter har jeg maaske indrømmet, at Ringen havde visse Egenskaber, men som Regel har jeg intet sagt. Du og Johnson er de eneste Mennesker, hvem jeg har fortalt hele Historien. Jeg vil advare Johnson, og selvfølgelig maa jeg udelade hele det Afsnit af Bogen. Har du for Resten fortalt nogen om den?“

„Nej, og det skal jeg ogsaa nok lade være med. Det er et rent Held, for jeg har et Par Gange været paa Nippet til at fortælle Percy Historien. Du har for Resten aldrig fortalt mig, hvordan Desormeaux fik fat i den.“

„Nej, det strøg Johnson. Ja, han stjal den, rent ud sagt. Jeg maa yde ham den Retfærdighed, at han havde været villig til at købe den, hvis den blot havde været til Salg — men det var den tilfældigvis ikke; ved samme Lejlighed blev han nødt til at skyde en Mand, der selv i sin Tid havde stjaalet Ringen.“

„Og hvem er de retmæssige Ejere — de, der søger efter den?“

„Det har Desormeaux aldrig fortalt mig. Han lod et Vink falde, og jeg tror nok, jeg véd det; men den Side af Sagen vil jeg nu helst lade ligge.“

„Mere Mystik. Hvis jeg nogensinde faar fat i den djævelske Ring, saa smider jeg den i Themsen. Den Slags burde ikke være i Omløb — den er en Anakronisme, og en farlig Anakronisme. Selv om den ikke er i Besiddelse af de Egenskaber, som

du tillægger den, er der øjensynlig en Bande Fanatikere paa Jagt efter den. Hvis de nu opdager, at Mary har den, kan det blive en ualmindelig ubehagelig Affære for hende."

"Ja — det er der ingen Tvivl om. Men er det sandsynligt? Der vil ingen Rygter blive om en Tryllering, eftersom hverken Mary eller nogen anden i Shalton aner, at den er andet end en Kuriositet fra en Antikvitetshandler. Forandringen i hendes Karakter kan blive aabenbar, er det maaske allerede; men det vil ingen sætte i Forbindelse med Ringen. Jeg nærer ikke ringeste Tvivl om, at hun kunde gaa med den hele sit Liv, uden at Eftersøgerne anede det. Og jeg havde sendt Ringen, selv om jeg havde husket, at denne Organisation var paa Jagt efter den. Hvis de virkelig opdagede, at hun har den, var det værste, der kunde ske, sandsynligvis at hun solgte den for én efter hendes Mening ganske latterlig høj Pris. Det blev ikke saa rart for mig — i hvert Fald havde jeg mistet Ringen for stedse, hvilket vilde bedrøve mig. Men for hende vilde det egentlig nærmest være en Fordel."

"Og hvis hun nu nægtede at sælge den?"

"Ja, saa var der jo en Mulighed for, at hun fik Ubehageligheder af den. Men Chancerne er Millioner mod én imod det, og den Ting er neppe en Tanke værd. Desuden tager jeg jo selv til Shalton i Morgen tidlig, og hvis jeg opdager, at Ringen paa nogen Maade har gjort Mary Skade, saa tager jeg den straks med mig tilbage."

"Jeg vilde ønske, at du tog den fra hende i hvert Tilfælde."

"Nej. Den gør maaske Gavn. Saa bliver det interessant at følge Eksperimentets Udvikling. Lad blot mig om det. Hvis den gør Ulykker, skal jeg nok tage hele Ansvarer paa mig."

Jimmy sov daarligt den Nat og drømte om mange Mord. Følgelig kom han meget sent ned næste Morgen. Det eneste Menneske, han traf ved Frokostbordet, var Hr. Nathaniel Brookes, der burde være taget til Shalton to Timer tidligere,

„Hov!“ sagde Jimmy. „Er du kommet for sent til Toget?“

„Nej, jeg tager alligevel ikke af Sted — i hvert Fald ikke foreløbig. Jeg har forklaret Percy, at jeg med første Post fik et Brev, der gjorde det unødvendigt. Sagen er den, at min Hukommelse igen har arbejdet. Jeg er kommet i Tanker om, hvem det var, der sidst gik med Ringen — et meget pænt Menneske, forsikrer jeg dig, der i mange Henseender lignede Mary, men desforuden i Besiddelse af visse fremragende Egenskaber.“

„Naa?“ sagde Jimmy utaalmodigt. „Hvem var han saa?“

„Af Profession, og ogsaa af ren Kærlighed til Arbejdet, var han Løvetæmmer. Han havde for Resten ogsaa en Trup dreserede Hyæner.“

„Jasaa. Men eftersom Mary hverken har Løver eller Hyæner — —“

„Men hun har en Mand — en arrig lille Hustyrant med en rigtig Forstads-Sjæl — og hun skal nok vide at tæmme ham. Det vil maaske oven i Købet lykkes hende at lave en Slags billig Imitation af et forhenværende ordentligt Mandfolk ud af ham. Den Ring gør Gavn i Øjeblikket. Det er saa aabenbart vor Pligt at lade den arbejde i Ro. Om en Uges Tid eller to tager du jo tilbage til Byen for at kaste dig ud i denne alvorlige Arbejdsomhed, som vi har talt saa meget om. Samtidig modtager jeg John Derrifords Indbydelse og tager til Shalton paa Besøg hos ham. Saa faar jeg nok Klarhed over Situationen. Lad mig bare ordne de Grejer, min Dreng. Det gaar jo glimrende.“

Og Jimmy, der var helt forvirret og stadig klamrede sig til det fortvivlede Haab, at det hele var en omstændelig og langtrukken Spøg, blev nødt til at gaa ind paa denne Ordning.

XII. KAPITEL.

Brudstykker af Ernest Saunders Barleys Dagbog.

Jeg personlig er af den Anskuelse, at det er en længe hængt Udvikling af visse Karaktertræk, der nu paa ny ytrer sig. Jeg har hørt om lignende Tilfælde. I visse Henseender er det en Fordel. Sølvtojets Tilstand har i den senere Tid været mere tilfredsstillende; det bliver grundigt rengjort og pudset. Og i det store og hele synes Tjenestefolkene særlig ivrige efter at behage hende. Jeg kunde næsten sige, at de var en Smule bange for hende, hvis det ikke var saa meningsløs en Tanke, at nogen skulde være bange for den kære Mary. Jeg er mindre tilfreds med hendes Holdning overfor mig. Den mangler noget. Det er næsten, som om hun havde mistet Evnen til at værdsætte mig, som hun tidligere gjorde. Jeg havde opfundet nogle nye Variationer med Sjiptovet og kaldte paa hende for at vise hende dem — hun blev slet ikke begejstret. Hun sagde et Par Ord om min Opfindsomhed og Behændighed, men ytrede noget om, at jeg hellere maatte udnytte disse Egenskaber i virkelig Sport. Hun nægter ikke mine Befalinger Lydighed, men udvikler en Tilbøjelighed til at faa mig til at tilbagekalde dem. Selvfølgelig bruger jeg i saadanne Tilfælde min sunde Dømmekraft; man maa tage denne sene Udvikling i Betragtning, og foreløbig giver jeg ofte efter. Jeg har en Følelse af, at jeg ikke rigtig véd, hvad der vilde ske, hvis jeg ikke gjorde det. Naturligvis indtager jeg atter min vante Holdning, naar jeg bliver mere vant til Situationen. Jeg er overbevist om, at den Maade, hvorpaa jeg tidligere har hævdet min Myndighed, ikke kan bruges mere; den udvirker regelmæssigt kun, at jeg kommer tilkort og synes at stille mig i et ubehageligt Lys. Hun er ogsaa langt mere fordringsfuld end tidligere. Hun ønsker, at jeg skal gøre dette eller lade være med at gøre hint og undser sig aldrig for at udtrykke disse Ønsker. Saadan noget kunde aldrig tidligere ske. Hun viser en

Tendens til at stille Spørgsmaal vedrørende Forholdet mellem Udgift og Indtægt og er langt vanskeligere at tilfredsstille paa dette Punkt end tidligere. Hun gør ingen Hemmelighed af, at hun gerne vil have en Ridehest, og at hun mener, jeg bør anskaffe én til hende. Dette Spørgsmaal er pekuniært af en alvorlig Natur, men jeg er ude af Stand til at bevise hende, at Sagen er uigennemførlig. Det vilde maaske være klogest at give efter — midlertidigt, saa længe denne Krise vedvarer. Hendes Lidenskab for Dyr er i det hele tiltaget i stærk Grad i den senere Tid og forskaffer mig megen Ængstelse. Hun gaar ofte ud med Hilda Derryfords Bulldog — et meget farligt Dyr, der ubestrideligt burde være skudt for længe siden.

Mit Herbarium, en Samling, som jeg i det sidste Aar har ofret megen Tid, er nu tilintetgjort. For nogle Dage siden blev det mig af visse Hentydninger klart, at Mary i Virkeligheden ikke havde videre høje Tanker om det, og i Gaar Eftermiddags, da vi var alene ved Teen, sagde hun det rent ud. Hun sagde, at hvis det havde været et Led i et gennemført botanisk Studium, vilde hun ikke have sagt noget til det, men at den blotte Trang til at nusse med tørrede Blomster og klæbe Mærkesedler paa dem, var ligefrem barnagtig — at Folk vilde le ad mig, og at hun ikke brød sig om, at hendes Mand var til Nar for alle Mennesker. Det er, som jeg ovenfor har sagt — hendes Evner til at værdsætte mig synes ganske at være forsvundet. Jeg blev, meget naturligt, lidt ophidset. Jeg gik ovenpaa, hentede mit Herbarium og bragte det ned til Ovnens i Drivhuset. Saa kaldte jeg paa Mary og sagde, at jeg havde noget at vise hende. „Dér,“ sagde jeg, „ser du en Samling, der, praktisk talt, repræsenterer et Aars Arbejde. Du synes øjensynlig ikke om den. Sig, at jeg skal tilintetgøre den, og jeg gør det øjeblikkelig. Jeg har Tændstikker her parat. Men hvis du dog ikke vil gaa saa vidt, saa beder jeg dig for Fremtiden afholde dig fra den Slags Kritiseren.“ Jeg talte slet ikke vredladent, om end maaske med en vis

Værdighed. Jeg havde ganske sikkert gjort Regning paa, at hun vilde mangle Dristighed til at drive Sagen videre.

Men hun sagde tværtimod: „Det er virkelig en god Idé. Jeg tror absolut, du gør klogest i at brænde det med det samme, saa det er ude af Verden. Jeg vilde sætte langt mere Pris paa, at du ofrede din Tid paa udendørs Sport — og Hr. Derriford vil saa gerne lære dig Golf.“

„Sig ikke mere, Mary,“ sagde jeg. „Hvis du forlanger dette afsindige og taabelige Ødelæggelsesværk af mig, saa skal du faa dit Ønske opfyldt. Men prøv ikke paa at retfærdiggøre det.“ Jeg stak saa Ild paa mit Herbarium, vendte mig bort og gik lige op paa mit Værksted. Jeg maa indrømme, jeg havde ventet, at hun snart efter var kommet derop for at gøre mig en Undskyldning eller i hvert Fald prøve paa at give en fyldestgørende Forklaring paa sin Optræden. Hun gjorde intet af den Art. Ved Middagen takkede hun mig overstrømmende for at have opfyldt hendes Ønske og sagde, at jeg havde taget mig sammen og optraadt som en Mand. Ikke et Ord, der kunde tages som Beklagelse over, at mit Herbarium var blevet tilintetgjort. Det er virkelig meget vanskeligt at se klart i denne Situation.

Jeg er lige kommet tilbage fra min første Lektion i Golf. Det lod til, at Mary ønskede det, og Derriford, der er ganske begejstret for denne Sport, opfordrede mig overmaade indtrængende. Jeg har mange Indvendinger mod dette Spil. Der er noget tilfældigt ved det, som jeg finder absolut forkasteligt. Mit første Slag var for Eksempel meget godt. Det sagde Hr. Derriford selv. Senere, da jeg virkelig var blevet mere øvet, lod det til, at det var mig umuligt at slaa rigtigt. Derriford vil imidlertid gerne, at jeg bliver ved, og Mary ogsaa. Det kan muligvis blive en gavnlig Motion, hvis man kun ofrer det en Ti-

mes Tid daglig. Det vilde være mig imod at give mere Tid til noget, der, naar det kommer til Stykket, dog kun er et Spil.

Jeg ser, at jeg de sidste Par Dage ikke har passet min Dagbog. Naar man er ved at lære et Spil, er det maaske det bedste at ofre det megen Tid og saaledes hurtigere komme over Begynderstadiet. Jeg finder, at man ved stadig Øvelse gør ret hastige Fremskridt. Det er sikkert, at jeg straks i Begyndelsen var tilbøjelig til at overdrive Tilfældighedernes Betydning i dette Spil. Det kræver mere virkelig Dygtighed, end jeg havde troet. Hvis jeg havde vidst, hvor meget der virkelig er ved det som Sport, havde jeg sikkert begyndt paa det for Aar siden. Jeg maa vist være blevet skræmmet fra det af én eller anden Klodrian, der havde prøvet at lære det og ikke kunnet. Derriford er for Resten glædeligt overrasket ved de store Fremskridt, jeg har gjort. Det er forbavsende, at Mary, der dog kan spille, slet ikke bryder sig om det. Det er virkelig rørende, saa glad hun finder sig i at være saa meget alene. Jeg har givet hende Tilladelse til nu og da at leje en Hest, saa hun kan ride ud med Hilda Derriford. Men det er meget dyrt at leje og langtfra tilfredsstillende. Jeg har sammen med Derriford anstillet meget omhyggelige Beregninger, og han kommer nu herover for at se paa Stalden og tage et Skøn over, hvor meget der maa gøres ved den. Men jeg har endnu ikke lovet noget. Det er imidlertid sikkert, at Mænd, der, efter hvad jeg véd, har langt mindre i Indtægter end jeg, virkelig kan overkomme at holde Heste.

Jeg bliver virkelig noget forsømmelig med at føre Dagbog. Jeg kan lade Dag efter Dag gaa uden at indføre noget. Jeg har maattet holde Opsyn med de Forandringer, som Derriford mente, der maatte foretages ved Stalden. Saa har der selvfølgelig

ogsaa været mit Golfspil at passe. Uheldigvis har Derriford for Tiden Hr. Brookes boende hos sig som Gæst, og Hr. Brookes spiller ikke og er derfor ingen Nytte til — hvad værre er: han forhindrer Derriford i at spille. Det er uheldigt, da Derriford var den eneste, jeg kunde gøre Regning paa om Formiddagen; nu maa jeg gøre min Runde alene. Om Eftermiddagen kan man altid faa et Parti i Stand, men mange lader deres Forretninger holde dem fra det om Formiddagen. Jeg finder, at Spillet har den gavnligste Indflydelse paa mit Helbred og min Appetit; ellers vilde jeg ikke give det saa megen Tid. Jeg er ikke helt sikker paa, at Derriford ikke har lidt for store Tanker om sit Spil; han er utvivlsomt en fin Spiller, naar han er oplagt, men det er han langt fra altid. Han er ikke, hvad jeg vilde kalde en støt Spiller.

Hr. Brookes og Derrifords er bedt til Middag hos os i Dag. Jeg er ikke nogen absolut Ynder af Hr. Brookes. Der bliver fortalt visse, meget mærkelige Historier om ham, og ved én Lejlighed var han ligefrem uforskammet mod mig personlig. Det var Mary, der foreslog Middagen, og jeg følte, at hun ikke vilde tage tilfredsstillende imod Indvendinger. Maaske har hun Ret i, at man bør bringe ethvert Offer for at undgaa denne den værste Form for Vrøvl — Familievrøvl. Det kan ogsaa være, at jeg, som hun paastaar, til en vis Grad har faaet en forkert Opfattelse af unge James Havern. Hr. Brookes er utvivlsomt mere høflig imod mig, end han tidligere har været. I det store og hele hævder jeg paa det strengeste min Myndighed, men Erfaringen synes at tyde paa, at disse Smaating ordner sig bedst, naar Mary faar Lov til selv at tage sig af dem. Jeg har jo ogsaa vigtigere Ting at foretage mig. Derfor tror jeg, at jeg fremtidigt maa sammentrænge denne Dagbog og kun indføre Ting af virkelig Betydning. Mary finder det ganske i sin Orden, at visse mindre betydningsfulde Anliggender, som jeg tidligere plejede at tage mig af, nu helt overlades til hendes Omsorg. En

Mand har sine Forretninger, eller sin Golf, eller andre Interesser, der kræver hans Opmærksomhed, og man kan derfor ikke forlange, at han ogsaa skal være inde i Husholdningen. Der er maaske nogen Sandhed i dette; i hvert Fald har Mary tydelig sagt, at saadan foretrækker hun det.

Ved Middagen i Gaar indrømmede Derriford, at han ikke mere kunde give mig et Slag forud pr. Hul. Det har jeg allerede vidst i nogle Dage.

Efter det nye Arrangement halverede vi de første fem. Saa gik Heldet Derriford imod. Hvert eneste Slag mislykkedes for ham, han brækkede sin Yndlingskølle, og hans Kugle blev borte for ham. Jeg vandt med to Huller. Det lod til at ærgre ham, og han vilde have Revanche i Morgen før Frokost. Dette tilstod jeg ham.

XIII. KAPITEL.

Rebecca (ægteskabeligt forenet med E. Carcow, Handlende i Kunstgenstande — og de fleste andre Genstande) sad i et lille, beklumret, overfyldt Værelse og spiste sin Aftensmad. Dugen var lagt paa den Bordende, hun sad ved; overfor hende sad hendes Mand, der ikke spiste med. Han spiste kun lidet og aldrig til bestemte Tider. Han var beskæftiget med at lade Vandet dryppe langsomt i sin Absinth og røg en femten Centimers belgisk Cigar, der ikke havde pas-

seret Tolden. Fru Carcow havde intet imod Tobaksrøg, end ikke ved Maaltiderne; og selv om hun med al den Voldsomhed, hun undertiden kunde præstere, havde haft noget imod det, havde dette ikke haft nogen som helst Betydning.

Hun var en uordentlig, temmelig fedtet Kvinde, og hun var i Færd med at indtage et uordentligt og meget fedtet Aftensmaaltid. I Attenaarsalderen, da Carcow giftede sig med hende, havde hun været uomtvistelig køn. I sit Ægteskab havde hun hastigt naaet til en Tilstand af permanent Overmodenhed. Hendes Skikkelse var ubehersket i sin Frodighed og hendes Hager mange. Hendes Haar var endnu sort; hendes Øjne havde været smukke, den Gang hendes Aasyn var smallere; hendes Mund var stor og svulmende. Hun var et Følelsesmenneske med en stærkt udviklet Forretningssans — en ikke ualmindelig Forening. Hun havde sat sig til Bords i den løsthængende Morgenkjole, hun havde baaret ved Frokosten. For Carcow betød Penge Udvidelse af Forretningen — den Tanke, at han kunde gøre sit private Liv mere bekvemt eller luxuriøst, var aldrig faldet ham ind.

„Jeg siger dig, averter,“ sagde hun. „Lad det indrykke i den lokale Avis i Shalton. For Eksempel: „Tabt! En Ring, af Guld og Bronze, med Slangeornamenter, antagelig kinesisk. En Dusør paa fem Pund vil blive betalt enhver, der bringer den til — — o. s. v.“

„Du taler som en Taabe, Rebecca,“ sagde Carcow lidenskabsløst, mens han langsomt sugede sin Absinth i sig. „Jeg forklarer dig det altsammen ganske tydeligt, og alligevel kan du ikke fatte det.“

„Og maaske — — naa, fortæl du mig, hvorfor jeg er en Taabe. Saa skal jeg nok blive klogere. Jeg er lige saa ivrig som du efter at faa fat i *Sahib-i-dirina* og de fem Tusind, men jeg kan alligevel ikke se nogen Fornuft i at spille baade Penge og Tid. Vi har travlt i Butiken. Her kommer Amerikanere

hver Dag. Du kan ikke altid være her, og naar jeg ogsaa er borte, taber vi Penge. Men et Avertissement derimod — den Risiko er ikke stor.“

„Endnu mere Taabelighed. Hvis jeg averterer, giver Damen aldrig Ringen fra sig. Smythe havde faaet den, hvis hun havde villet skille sig ved den. Vi er ikke de eneste Mennesker i England, der søger efter *Sahib-i-dirina*. Jeg fik selv Besked om at instruere fire andre. Sandt nok, hvis de finder den og sender den til Bussorah, saa faar jeg en lille Kommission. Men jeg har ikke Lyst til at nøjes med en lille Kommission, det er de fem Tusind Pund, jeg vil have. Og det er sandsynligt, at mange andre, som vi intet kender til, ogsaa søger efter Ringen. Det Avertissement vilde fortælle dem, at nogen tror, Ringen er i Shalton eller dør i Nærheden. De kunde hugge den for Næsen af mig. Og saa var alt mit Besvær omsonst; saa fik jeg ikke engang min lille Kommission. Nej. Jeg véd noget, og det vil jeg ikke fortælle fremmede. Jeg vil have de fem Tusind.“

„Og Butiken?“

„Aa! Naar gaar jeg ud? Næsten aldrig. Hvis det bliver nødvendigt, kan din Broder komme herhen. Ham er der ingen Risiko ved, for jeg véd saa meget om ham, at han er lidt bange for mig.“

„Han er et uskyldigt Lam og har ikke gjort nogen Fortræd, skønt der bliver fortalt megen Løgn om ham. Han vil være hæderlig nok overfor os, hvis du holder Øje med ham, og desuden er han den bedste Sælger i London. Hvis jeg nu rejser, hvad vil du saa have, jeg skal gøre?“

„Det samme, som du foretog dig, dengang jeg ægtede dig. Du lejer et pænt, stort Værelse paa et godt Strøg og desuden et lille Soveværelse et eller andet Sted. Du er Madame Fortunata, den berømte Sandsigerske. Du averterer i Aviserne. Du sender ogsaa Plakater rundt. Du tager høj Betaling, eftersom du ikke har Lyst til at spille din Tid paa Tjenestepiger. Du læser

kun i Haanden og aabenbarer Karakterejendommeligheder, for Politiet kunde skride ind, og du bryder dig ikke om at faa dit Navn frem paa den Maade. (Desuden skal du jo ikke leve af det denne Gang). Damerne kommer i Flokkevis. De tager deres Handsker af og lægger deres Hænder paa Pudlen under Lampen. Hvis du ser Ringen, saa følger du efter den Dame, der har den. Du fortæller mig saa, hvor hun bor og alt, hvad du ellers kan faa at vide om hende. Jeg forlanger ikke, at du skal prøve paa at faa Ringen fra hende — det er mit Arbejde; det lader du mig om. Hvis du finder den, giver jeg dig en Fløjelskjole. Jeg vil give dig, hvad du ønsker dig. Naa? Har du forstaaet mig? Kan du paatage dig det?”

„Ja vist kan jeg det. Jeg er god nok til at læse i Hænder. Men hvis jeg slet ikke ser Ringen?”

„Ja, det er meget muligt. Jeg er ikke gal. Jeg venter ikke, at hver eneste Dame i Shalton skal komme til dig. Men ser du, det drejer sig om en Dame, der holder meget af en Ring med underlige Slinger paa og en Inskription — som hun ikke kan læse. Det er den Slags Kvinder, der gaar til Spaakoner. Jeg kender den Slags taabelige Kvinder lige saa godt som min egen Lomme. Men hvis hun alligevel ikke skulde komme, saa har jeg andre Kort paa Haanden. Du bliver i Shalton i fjorten Dage, og hvis du intet opdager, kommer du hjem igen.“

„Godt, kære Ezra, jeg tager derved. Og jeg spilder min Tid.“

„Fem Tusind Pund!“ udbrød Carcow. „Hvis vi saa begge spildte ti Gange fjorten Dage — tyve Gange fjorten Dage — og fik fem Tusind Pund ud af det til sidst — hvad gjorde saa det?”

Han drak sin Absinth ud, satte Flasken tilbage i Skabet og laasede den inde. „Jeg er træt,” sagde han. „Jeg spekulerer for meget over det. Jeg gaar i Seng.“

Et Par Aftener senere sad Jane og Ellen — alias Maudie —

i deres Kammer under Hr. Barleys Tag og indtog et let Maaltid af blandet Beskuit og Bolcher, mens Ellen fortalte sin mærkværdige Oplevelse, og Jane hørte til og gjorde sine Bemærkninger.

„Saadan smide ti Shillings væk til saadan noget, naar man kun har toogtyve Pund om Aaret — véd du hvad, Maudie, det er ved Gud ligefrem syndigt. Hvordan fik du den Idé?“

„Ved en Seddel, der blev lagt i Brevkassen. Jeg beholdt den for mig selv til at kigge lidt paa — hvad skulde de med Reklamer? Der stod, at Madame Fortunata var en verdensberømt Sandsigerske og opholdt sig i Shalton i nogle Dage i et Lokale oven over Barkins Forretning i Storgaden. Saa stod der en Bunke om, at mange Mennesker har vidunderlige Evner, som kunde gøre deres Lykke, hvis at de blot selv vidste det, og det havde Madame Fortunata aabenbaret for mange. Og ogsaa Anbefalingsskrivelser, der beviste det, skønt Navnene var udeladte af Diskretion. Jeg gik saa og tænkte over den og blev enig med mig selv om, at jeg nok kunde lide at høre, hvad hun havde at fortælle mig. Det var en raa Pris, hun forlangte; ti Shillings var det laveste. Men jeg havde lige faaet min Løn, og selvfølgelig arbejder man ikke gratis, naar man har saadanne Evner, som Madame Fortunata. Jeg sagde ikke et Ord om det til dig, og heller ikke til Fru Dawes, for jeg vidste, at I bare vilde gøre Nar af mig. Men jeg gik ganske frækt derhen næste Dag, da det var min Eftermiddag.“

„Ja,“ sagde Jane dydigt, „du véd jo nok, hvad Skriften siger om Trolddom.“

„Trolddom, aa, gaa hjem og vug!“ sagde Maudie overlegent. „Den Madame Fortunata er ingen Heks. Hun er bare et stort, fedt Kvindfolk. Ordentlig udmajet, syn's jeg. Og hvis de Stene var ægte, som hun gik med, saa var de en hel Formue værd, det er sikkert og vist. „Kan jeg blive læst i Haanden?“ siger jeg. „Jeg har Pengene med.“ Det kunde jeg saa udmærket, sagde

hun. Jeg maatte saa sætte mig ved et Bord og lægge mine Hænder paa en lyserød Pude lige under en Lampe, som hun tændte, skønt det var det klareste Dagslys. Der var ikke noget storsnudet ved hende, og hun sludrede med mig, mens hun gjorde sig i Stand til det. Saa tog hun fat og fulgte Linierne med et Elfenbenspenneskaft, og jeg siger dig, det var ubegribeligt. Hun vidste Besked, som om hun havde kendt mig hele mit Liv. Min egen Mor kunde ikke have gjort det bedre. „De tilhører den tjenende Stand,“ sagde hun, „men det er De alt for god til, og jeg ser her Egenskaber, der viser, at de hører hjemme i en helt anden Livsstilling. De har en særlig Grund til at komme til mig, og den staar i Forbindelse med et Ønske eller et ærgerrigt Haab, der opfylder Dem meget.“ — Jeg kan altsaa ikke begribe, hvorfra de véd saadan noget — „De er meget ærgerrig, og det har De god Grund til at være. De er stolt og diskret; man kan rolig betro Dem en Hemmelighed. De sætter stor Pris paa Deres Frihed og Uafhængighed og er kold overfor det andet Køn, skønt De gør stærkt Indtryk paa Mænd.“ Du véd selv, hvor morderlig afvisende jeg er overfor Mandfolk, ikke sandt? Og saadan blev hun ved, og hvert evigste Ord var den sandeste Sandhed. Hun sagde, at jeg havde været i Fare for Ild, og jeg skulde lige til at fortælle hende, at dør tog hun nu fejl; men saa kom jeg pludselig i Tanker om den Lampe, der væltede i Køkkenet for fjorten Dage siden. Saa var jeg jo klar over, at hun vidste alt om mig; det var, som om hun kunde se lige tværs igennem mig. Der var en Mængde desforuden, men jeg kan ikke huske det altsammen. Da hun var færdig, betalte jeg hende Pengene, og sagde, at det var meget rigtigt altsammen, men jeg vilde gerne høre noget om Fremtiden. Hun sagde, at det forbød Loven hende at fortælle for Penge, men saa sagde hun, at hun gerne skulde sige mig saa meget gratis, at jeg ikke havde noget at frygte, for der laa et langt Liv foran mig og kun én alvorlig Sygdom. Og det vilde være heldigt for

mig at bære en Ring af blandet Metal — Guld og Sølv eller Sølv og Kobber. „Maaske har Deres Frue saadan én,“ siger hun. „Nej, ikke hende,“ siger jeg, for du véd, at jeg altid holder paa det Hus, hvor jeg tjener. „Ægte Guld og ægte Diamanter, det er, hvad hun gaar med og ikke andet, i hvert Fald hvad Ringe angaar.“ Det faldt mig aldrig ind før bagefter, at hun virkelig gaar med en Ring af blandet Metal — du véd — den, Hr. Havern gav hende. Og saa gik jeg.“

„Og du er blevet af med dine Penge?“

„Ja, de ti Shillings er røget, selvfølgelig. Men jeg har aldrig anet, hvor meget mærkeligt der alligevel findes her i Verden. Aa, du burde nu gaa hen og høre, hvad hun har at sige dig! Det er ligefrem opmuntrende, at du véd det.“

„Ikke om jeg saa var Englands Bank to Gange, vilde jeg gøre det. Jeg tror ikke paa saadan noget, forstaar du. Og selv om jeg gjorde, fik jeg bedre Brug for de Penge, jeg kan spare sammen, naar jeg og George — —“

„Dér har vi dig igen med den George. Man skulde ikke tro, du kunde holde ham ude af Tankerne et halvt Minut ad Gangen.“

„Det kan jeg maaske heller ikke. Jeg har maaske heller ikke Lyst til det.“

„Ja, du har det selvfølgelig ikke som en anden én. Jeg véd en Smule for meget om de Mandfolk.“

„Du véd ikke noget ufordelagtigt om George. Og heller ikke om Hr. Hicks, hvis du blot vilde lytte til dit Hjertes Stemme i Stedet for at give dig af med Socialisme og Hekse.“

„Det hjælper ikke Hr. Hicks noget at faa dig til at tale sin Sag. Han faar heller ikke noget ud af at pudse Fru Dawes paa mig. Jeg har givet ham mit Svar én Gang for alle, og det véd han.“

„Det var grusomt gjort. Du saá ham ikke, som han var Søndag Eftermiddag derefter, da han kom herover med et Brev fra

Fru Derriford. Du var ude. Hans Ansigt var lige saa dødelig blegt, og han var helt nedbrudt. Han sagde ikke stort. Han tog en lille Agurk frem af sin Brystlomme og rakte den til Fru Dawes. „Hun holder af dem,“ sagde han melankolsk uden at nævne dit Navn, men Fru Dawes forstod ham selvfølgelig. „Skal jeg sige, at det er en Gave fra Dem, Hr. Hicks?“ siger hun. Han ryster bare paa Hovedet. „Sig en Gave fra en Ven,“ siger han. „De skal ikke nævne mit Navn.“ Der er Masser af Piger, der vilde være glade ved at faa ham, for han er ikke for gammel, skønt han er saa gammel, at han er solid; desuden er han en dygtig Gartner og tjener gode Penge. Men han har ikke saa meget som et Blik tilovers for dem. Jeg har set ham om Søndagen sidde helt alene oppe ved Kirkegaarden og ryge sin Pibe og læse Avisen. Aa, saadan noget faar mit Hjerte til at bløde. Og han vilde aldrig drømme om at bede mig lægge et Ord ind for ham, at du véd det.“

„Det vilde heller ikke hjælpe ham noget, selv om han gjorde det.“

„Jeg haaber kun, at du maa leve længe nok til at skifte Sind. Der sker de mærkeligste Ting. Tænk blot paa Hans kongelige Højhed, Ernest Saunders Barley.“

„Ja, hun er Herre i Huset nu. Men tænk saa paa de Aar, hun har været den lille. Og det kan forandre sig igen. Nej, der er alt for meget usikkert ved Ægteskabet.“

„Hun er ogsaa anderledes, end hun plejer at være.“

„Ja, der er noget med hende, det er ikke saadan at sige, hvad det er. Der er saadan et Udtryk i hendes Øjne, og saa den Maade, hun taler paa.“

„Hun er lige saa blid og venlig, som hun altid har været,“ sagde Jane.

„Jeg siger heller ikke andet, men der er noget om det. Man har ligesom en Følelse af, at hun kunde tale ganske anderledes, hvis der var Grund til det og give én en ordentlig Over-

haling. Hvis der er noget forkert — og det sker ikke ofte ved mit Arbejde — saa gør jeg ikke Undskyldninger. Hun plejede at se paa én; nu ser hun lige tværs igennem én. Er det ikke sandt?”

„Ja, noget er der i hvert Fald om det. Hun truer aldrig, og dog véd jeg, at hun aldrig vilde betænke sig paa at sige mig op, hvis Sølvtojlet ikke var holdt fint nok. Jeg har aldrig arbejdet saa strengt i den Tid, jeg har været her, det er vist og sandt. Det vilde ikke være rart for mig at komme herfra. Jeg har det godt nok her, og jeg bryder mig ikke om at skifte i den korte Tid, ingen George og jeg bliver gifte.“

„Jeg bryder mig nu heller ikke om at komme her fra; da ikke før Fru Dawes har lært mig alt, hvad hun kan. Jeg holder nu ogsaa mere af det, som det er, end som da han altid hang over os og vilde have at vide, hvor man gjorde af Sejlgarnstumperne og sagde, at han ikke vilde have dem smidt væk. Han var lige stram nok. Jeg kan finde mig i meget, men ikke i saadanne Næsvisheder og Smaaligheder.“

„Det er der nu noget om.“ Jane stillede sig nu foran Spejlet og beskuede sit fagre Billede. „Hør, Maudie, hvordan ser jeg ud med den Frisure?”

„Aa, dejlig!“ sagde Maudie. „Du ser ud som Dronningen af Maanen.“

XIV. KAPITEL.

Af et Brev fra Nathaniel Brookes til hans Nevø, James Havern.

Du er sikkert rasende paa mig, fordi jeg ikke forlængst har skrevet til dig, om hvorledes det gaar. I dette Tilfælde er in-

gen Efterretninger det samme som gode Efterretninger, men jeg havde sikkert alligevel skrevet før, hvis det ikke er og altid har været mig saa inderligt imod at skrive Breve. Det havde været en anden Sag, hvis jeg havde taget min Sekretær med hened. Han kunde stenografere mig, renskrive mig, interpunktere mig, foretage de nødvendige Forbedringer ved min Grammatik, adressere mig og frankere mig og saaledes spare mig et Bjerg af Besvær. Jeg er bange, jeg end ikke nu var faldet paa at skrive, hvis ikke selv det var forekommet mig en mere tillokkende Beskæftigelse end at overvære en Match i det kongelige og idiotiske Spil Golf mellem min muntre Vært og — — —

Kan du gætte hvem? Ernest Saunders Barley. Det er ikke Løgn, Jimmy. Ernest Saunders er forvandlet til en Golf-Fanatik og er ganske uigenkendelig. Og det er, indirekte, *Den Foregaaendes* velsignelsesrige Værk.

Løvetæmmeren var en Mand med en stærk, næsten magnetisk Personlighed, og den har Mary arvet. Hun har omarbejdet Ernest Saunders og udgivet ham i forbedret Udgave. Han er stadig latterlig i mange Henseender, og det vil han altid være, men den lille, snusende, snavende Hustyran er borte. „Det lader til, at Mary ønsker det,“ er nu det afgørende Argument for ham. Herbariet er tilintetgjort. Løvsaven er lagt paa Hyl- den, og, saa vidt jeg véd, har han i den Tid, jeg har været her, ikke produceret en eneste idiotisk og ubrugelig Papirkniv. Jeg tvivler stærkt om, at han paa staaende Fod kunde opgive sin Frokost-Bacons Dagspris. Han bad Johnnie Derriford give ham en Lektion i Golf, og siden har Spillet slaaet Klo i ham. Oprindeligt lærte han det, fordi „det lod til, at Mary ønskede det“, men nu fortsætter Spillet selv det gode Arbejde. Derriford siger, at han i Betragtning af den korte Tid, han har spillet, slet ikke er saa tosset til det. Han spiller hver Dag og har en Tilbøjelighed til at snakke Golf i Pavserne, men den Svaghed har jeg ogsaa bemærket hos bedre Mænd. Friluftssporten er god for

hans Sundhed, og ved at komme mere sammen med andre Mandfolk, er han begyndt at finde sig til Rette paa en mere beskeden og forholdsmæssig Plads i sin Bevidsthed. Han er endog begyndt at bruge lidt af sine Penge — jeg tænker, at „Mary lader til at ønske det“. Han vil nu gaa om Bord i en Vogn — den Sætning lod Johnson aldrig passere — og er for Tiden ved at modernisere sin Stald under Derrifords Vejledning.

Forandringen hos Mary — de direkte Resultater af *Den Foregaaende* — bliver ikke bemærket slet saa meget, men er ikke mindre bemærkelsesværdig. Den Herskerevne, hun har erhvervet fra min gamle Ven Løvetæmmeren, viser sig i hundrede Smaatræk, i et nyt Udtryk i hendes Øjne, en ny Klang i hendes Stemme, en Beslutsomhed og en fuldstændig Frygtløshed, og den Slags virker selvfølgelig ikke saa iøjnefaldende i det herværende Selskabsliv. Men de snakker om hendes pludselige Lidenskab for Dyr — hun gjorde sig endog gode Venner med en Dansebjørn, som to infame franske Slyngler kom trækkende med forleden Dag. Med Hensyn til hendes fuldstændige Herredømme over Ernest Saunders, er man sandsynligvis af den Opfattelse, at hun har taget sig sammen og slaaet i Bordet for ham. Men det er sikkert langt fra, at de har nogen Anelse om, at hun i væsentlig Grad er blevet et helt andet Menneske.

Naa, Mary gjorde altsaa sin Pligt overfor et Medlem af Familien og bad mig til Middag. Jeg tror, hendes Mistro til mig er blevet en Del mindre; vel snarere fordi jeg er en Ven af Derrifords end paa Grund af mine egne gode Sider. Ernest Saunders følger hendes Eksempel. Desuden betragter han mig med Medlidenhed, fordi jeg ikke spiller Golf. Og jeg betragter ham med Foragt, og vi er alt i alt meget høflige mod hinanden begge to. Efter Middag tog vi fat paa et af disse uhyggelige Kortspil, man finder i Provinsen; du har aldrig hørt om det før, men de skal nok vide at lære dig det. Hovedsagen ved dette Spil lod til at være, at alle vi andre hvert tredie Minut skulde

betale Ernest Saunders seks Jetons, hvilket lod til at fornøje ham over al Maade. Jeg tabte Besindelsen — i Spillelidenskab — og spillede som en vanvittig, hvilket utvivlsomt fik Mary til at mistænke mig for det værste. Og jo mere jeg satte ind, jo mere Uheld havde jeg. Da Spillet var forbi, havde jeg en Følelse af at have tabt det dobbelte af min ganske Formue, saa der ikke var andet for mig at gøre end gaa hjem og jage mig en Kugle gennem Hovedet. Jeg havde soldet ikke mindre end to Hundrede og otteoghalvfems Jetons op. De repræsenterer, i Parentes bemærket, 6 Shillings 2 d. Ernest Saunders sagde, at han aldrig havde oplevet noget lignende. Man snakker hele Tiden, og det er et rart og fornøjeligt Spil. Jeg maa lære dem det i Klubben. Det er en Skam, at jeg har glemt, hvad det hedder.

Som du altsaa ser, udretter *Den Foregaaende* meget godt. I Virkeligheden har den gjort sit Arbejde. Fortryllelsen er brudt, og Ernest Saunders kunde aldrig genvinde sin gamle Position som smaalig Hustyran og Irritation for sine Medmennesker. Jeg vender tilbage til London en Dag i næste Uge. Det glædede mig i høj Grad at se Derrifords igen, og de har gjort alt for at gøre mig Opholdet behageligt, men Provinsen er og bliver nu Provinsen, og jeg er for gammel til at lære at føle mig tilpas der. Det kan være meget godt for en Tid, men jeg er ikke egnet for et saa anstrengende Liv, og Paris, London og Centralafrika er de eneste Steder, hvor man rigtig kan hvile ud. Jeg skal nok huske at kede dig med yderligere Oplysninger om dette Punkt, naar vi ses igen. Men jeg har allerede skrevet alt for forkasteligt meget, og der er endnu ét, jeg har at fortælle dig; noget der er af mere personlig Interesse for dig.

Hilda Derriford har det godt. Jeg kunde tilføje, at hun er smuk, men husker, at du allerede har bemærket det. Det har hendes Fader ogsaa. „Jeg vil have Hilda malet,“ sagde han til mig. „Hun skal være i London nu i Vinter, bo hos sin Tante, og det vilde være en god Lejlighed til at faa det gjort.“ Jeg var

enig med ham og spurgte ham, om han havde tænkt over, hvilken Kunstner, han vilde lade gøre det. „Næ,“ sagde han, „det var netop paa det Punkt, jeg vilde spørge Dem til Raads. Jeg vil ikke tage en af de højest betalte. Jeg har levet længe i denne Verden, og jeg har noteret mig de Priser, der faas paa Kunstauktioner. Det er risikabelt for en Mand, der ikke selv har Kunstforstand, at betale en høj Pris for et Portræt af en moderne Kunstner. Jeg vil have fat i én af dem, der engang med Tiden vil faa de høje Priser. Hvis han virkelig gør det, saa vil Folk sige, at Johnnie Derriford ikke er saa dum, som han ser ud til. Og hvis han ikke gør det, saa er der ingen større Skade sket.“ Det er maaske ikke nogen synderlig idealistisk Maade at betragte Kunsten paa. Men Derriford er saadan indrettet, at han gladelig vilde give hundrede Pund ud for ikke at blive snydt for en Penny; faa Mænd er samtidig saa rundhaandede og saa snu som han. Naa, jeg gav ham et Par opdukkende Talenter, der kunde egne sig til Formaålet; selvfølgelig havde jeg dit Navn paa Læberne og var, lige saa selvfølgelig, forstandig nok til ikke at nævne det. Men det gjorde gamle Derriford. „Den Mand, jeg havde tænkt paa,“ sagde han, „det er Jimmy Havern. Han faar det til at ligne. Jeg husker hans Lady Harston fra Foraarsudstillingen, og han havde taget den gamle Hejre paa Kornet. Og Aviserne talte om ham, som om han var et sikkert Kort. Men han har selvfølgelig intet Atelier i London, og siden sin Succes paa Udstillingen gider han vel neppe se paa en Betsstilling under syv Hundrede Pund.“ Jeg fortalte ham, at du nu havde et Atelier i Tite Street, og han skrev Adressen ned, med den Bemærkning, at det jo aldrig kunde skade at skrive og spørge sig for. Hvis han gør det, saa vil din første og naturlige Indskydelse være at udpønske et eller andet snedigt Arrangement, hvorved du kan male Portrættet gratis og overrække ham det som en Present. Lad det være. Derriford tager aldrig imod det.

Gav du mig ikke det Indtryk, at Hilda var meget overlegen? Jeg vilde gerne gøre dig opmærksom paa, at meget stor Overlegenhed hos en ung Pige ofte dækker over meget stor Undselighed. Jeg kunde fortælle dig meget mere om denne unge Dame, men det vil jeg imidlertid lade være.

Jeg har tænkt paa at stjæle *Den Foregaaende*, inden jeg rejser herfra. Men jeg har lovet at komme igen en Dags Tid eller to, naar Agerhønsjagten gaar ind, og saa kan jeg altid gøre det. Og nu tror jeg, jeg har skrevet Brev nok for den nærmeste Fremtid.

XV. KAPITEL.

Rebecca stod i det store Værelse over Barkins Forretning i Storgaden og saá tankefuldt ud ad Vinduet. Det var hendes sidste Eftermiddag i Shalton som Madame Fortunata, og hun havde endnu ikke fundet Ringen. Ellers havde Kiromantien været ganske fordelagtig, langt bedre end i gamle Dage, da hendes Priser var langt lavere og hendes Pengetrang mere øjeblikkelig og paatrængende. Det foraarsagede hende endogsaa en vis blid Tilfredsstillelse, at hun ikke havde fundet Ringen. Ezra burde have fulgt hendes Raad og averteret efter den. Hvis hun havde fundet den, vilde hendes Tilfredsstillelse have været mere fuldstændig og materiel, men hun havde dog bevist, at det var hende, der havde Ret. Desuden havde hun tjent mellem fire og fem Pund, naar alle Udgifter var dækkede, og dem var hun ikke til Sinds at overlade Ezra; i hvert Fald da ikke, hvis hun paa nogen Maade kunde undgaa det. I Virkeligheden kendte Rebecca lidet eller intet til Kiromantien, men hun havde en vis snedig Færdighed i hurtigt at tage et Skøn over Folk,

straks hun så dem, og det havde desuden været hende en god og uventet Støtte, at Barkins var Fotograf.

Hun havde læst Barkins Haand gratis den første Dag, hun tog fat paa Forretningerne, og havde fortalt ham, at hun burde have været Kunstner. Barkin sagde, at det vidste han godt selv og så smigret ud. Han viste hende en Del Billeder, han havde taget i den sidste Tid, Fotografier af Byens Folk, og sludrede om dem. Rebecca havde en fortrinlig Hukommelse, og takket være hans Sludren var hun senere i Stand til at præstere tilsyneladende Mirakler, og hendes Berømmelse i Shalton blev stor. Hun havde et Lager af nyttige Fraser, der kunde anvendes i næsten alle Tilfælde, og hun var ganske klar over, at Klienterne ikke brød sig om at faa at vide, hvordan deres Karakter virkelig var, men derimod hvordan de gerne vilde, den skulde være. Beskyldningen for at være i Besiddelse af usædvanlig Ærgerrighed eller stærk Villie blev altid gunstigt optaget.

Mens hun stod der og så ud ad Vinduet, kom en Vogn kørende, og snart efter blev to Damer vist ind — Hilda og Fru Barley.

„Denne Dame vil gerne have sin Haand læst,“ sagde Fru Barley, „og jeg vilde gerne blive her og høre, hvordan det gaar for sig. Kan det lade sig gøre, eller generer andres Nærværelse Dem?“

„Ikke det allermindste, Madame. Vær saa elskværdig at tage Plads. De følger Dem maaske fristet til bagefter ogsaa at lade Deres Haand tyde.“

„Det tror jeg neppe, ellers Tak. Tag dine Handsker af, Hilda. Hvilken Haand ønsker De, Madame Fortunata?“

„Tak, begge Hænder.“

Hilda lagde sine to smukke Hænder paa Pudlen under Lampen, og Madame Fortunata gennemgik dem omhyggeligt.

Barkin havde vist Rebecca et indtagende Fotografi af Hilda,

som han var meget stolt af, og ved den Lejlighed bemærket, at det var underligt, hun ikke var forlovet. Det var alt, hvad Rebecca havde at gaa efter, men det var mere end hun som Regel havde.

„En højst interessant Haand,“ sagde hun. „Jeg ser, at De har haft en særlig Grund til at komme til mig, og den staar i Forbindelse med et ærgerrigt Haab eller Ønske, der i høj Grad opfylder Dem.“ Rebecca saa stjaalent paa den unge Pige med sine snedige Øjne og opdagede, at hun rødmede let. „Det er et Ønske“, sagde hun, „der i høj Grad opfylder deres Hjerte. De er ikke gift. Men det var dog besynderligt, De er ikke engang forlovet. De virker i høj Grad dragende paa det andet Køn, langt stærkere end De véd af, men De er ikke forfængelig og interesserer Dem mindre for almindelig Beundring end for det, der er vigtigere. De er stolt og diskret; man kan uden Fare betro Dem en Hemmelighed. I visse Henseender overdriver De Deres Reserverethed; det bør De tage Dem i Agt for, thi det kan blive imod Deres egen Interesse. Det er mig ikke tilladt at forudsige Fremtiden, ellers — —“

„Aa jo, gør det!“ udbrød Hilda.

„Ja, lad os bare høre,“ sagde Mary. „Vi skal ikke sige det til nogen.“

„Deres Haand viser, at De vil blive forlovet, inden Aaret er ude.“

„Er det det hele?“ sagde Hilda.

„Nej,“ sagde Madame Fortunata, „det er det ikke. Naar De er blevet forlovet, vil De prøve paa at hæve Forbindelsen.“

„Nej, det er jeg vis paa, at jeg aldrig vil,“ udbrød Hilda. Saa opdagede hun, at hun havde røbet mere, end hun vilde. Mary smilede blidt og irriterende.

„Du forstaar nok, hvad jeg mener,“ sagde Hilda.

„Ja, *det* gør jeg!“ sagde Mary.

„Vær nu ikke ækel. Jeg mener kun, at jeg aldrig skifter

Sind, naar jeg først har taget en Beslutning. Er det ikke rigtigt, Madame Fortunata? Staar det ikke skrevet i min Haand?"

„Jo vist. Jeg ser her, at De er en Dame, der tænker meget selvstændigt. De tager Deres egne Beslutninger og følger dem. Men i et Hjerteanliggende vil De udelukkende lade Dem lede af Deres Hjerte.“ Dette var en virkningsfuld Sætning, der havde været hende til megen Nytte i Professionen. Derefter gav hun Hilda lidt mere for Pengene, udstyrede hende med megen logisk Sans og usædvanlige Anlæg for Administration. Hun bemærkede netop, at Hilda vilde være naaet vidt som elektrisk Ingeniør, hvis hun havde været en Mand, da Mary rejste sig og kom hen til Bordet.

„Se paa min Haand ved Siden af din, Hilda,“ sagde hun og trak sin højre Handske af. „Min bliver helt brun.“

„En højst interessant Haand,“ sagde Madame Fortunata. „Det vilde være morsomt, hvis Madame vilde ombestemme sig og ogsaa tage den anden Handske af. Jeg kunde sikkert fortælle Dem meget af Betydning for Dem.“

„Nej, mange Tak,“ sagde Mary og trak sin Handske paa igen.

Hvis Mary tilfældigvis havde taget den anden Handske af, vilde Rebecca Carcow have fundet *Den Foregaaende* — det var paa venstre Haands Finger, at Mary bar Ringen.

Rebecca sjokkede hen til Vinduet og så paa, at Vognen kørte bort med hendes to Klienter. Hun fulgte den tankefuldt og velbehageligt med Øjnene. Hvis hun havde anet noget, vilde hun i den vildeste Ophidselse være faret ned ad Trappen, forberedt paa at bene efter den Vogn til Verdens Ende, selv om hun skulde dø under Jagten — eller blive nødsaget til at ofre to Shillings paa en Droske. Nu gik hun derimod hen til Spejlet og glattede sit fedtede Haar og pudrede sine fede Hængekinder, for Hr. Barkin havde indbudt hende til et Afskedsmaaltid — et Teselskab i det, han altid kaldte „Atellieret“.

I Vognen sagde Hilda, at det virkelig var meget mærkværdigt.

„Meget af det, hun sagde, var fuldstændig rigtigt. Jeg er glad ved, at jeg saå hendes Cirkulære.“

„Ja, selvfølgelig, kære du,“ sagde Mary. „Men det er nu alligevel Humbug.“

„Men hvordan kunde hun vide, at jeg ikke var forlovet: Saa grim er jeg da heller ikke?“

„Nej, du er saa sød, at jeg blev forbavset over, at hun sagde det. Men hør engang: Kan du faa dig selv til at tro paa, at det forandrer Linierne i en ung Piges Haand, at hun siger Ja til en Frier?“

„Næ — véd du, at du har forandret dig meget i den sidste Tid?“

„Saa! Hvordan det?“

„Jeg véd ikke rigtig — du er blevet mere selvsikker — meget mere. Du plejede at være temmelig frygtsom og føjelig overfor fremmede. For en Maaned siden havde du været mere elskværdig overfor det fede Kvindfolk, og du havde givet efter, hvis hun havde prøvet paa at faa dig til at lade hende læse din Haand.“

„Tror du?“ sagde Mary. „Ja, saa maa jeg vel have indset, at det var forkert af mig at være saadan.“

Men den Forklaring tilfredsstillede ikke Hilda. Heller ikke Mary, der blev noget tankefuld, efterhaanden som Vognen rullede videre for at hente den tilsølede og triumferende Ernest Saunders Barley ved Golfbanen.

XVI. KAPITEL.

Hr. Nathaniel Brookes var ikke i godt Humør. Morgenposten havde ikke behaget ham. Tarver havde irriteret ham. Da han kom ind i Arbejdsværelset, fandt han Sekretæren, Hr. Johnson, uudholdelig grammatikalsk og utaalelig høflig.

Efter en kort Hilsen begyndte Hr. Brookes at diktere sine Svar paa Morgenposten.

„Dette her er til disse uduelige Svindlere, Jordan & Sage, der har kludret med Kortene til min Bog. Gør Dem rede.“

Tonen var bydende, og den rødskjoldede, men samvittighedsfulde Hr. Johnson hævede Øjenbrynene og så ud som en saaret Leopard.

Hr. Brookes begyndte: „D'Herrer Jordan & Sage. Her. Jeg tilbagesender vedlagt det Bras, jeg i Dag har modtaget fra Dem. Jeg har Brug for Kort, der er klare, nøjagtige og i Overensstemmelse med mine Instruktioner, men ikke for dette Makværk. Hvis De tilfældigvis i Deres Forretning skulde have en Mand, der ikke er Drukkenbolt eller Kretiner eller begge Dele, saa beder jeg Dem lade ham prøve paa at udføre Arbejdet, og det omgaaende. Hvis ikke, vil jeg kun bemærke, at jeg ikke vil modtage vedlagte saakaldte „Kort“ og heller ikke betale dem. Og det har unægtelig overrasket mig — — — Store Gud!“ Han tav brat og førte Haanden til sin Pande.

„Hvadbehager?“ sagde Hr. Johnson.

„Det var intet. Læg det Brev til Side et Øjeblik. Jeg er netop kommet i Tanker om noget, jeg vilde sige Dem. De husker et Afsnit af Bogen, der handler om *Sahib-i-dirina*?“

„Ja vist, Hr. Brookes. Enkelte Dele af det maatte stryges.“

„Godt, det skal stryges altsammen. Hver eneste Hentydning til eller Omtale af *Sahib-i-dirina* skal fjernes. Forstaar De?“

„Ja, jeg forstaar Dem naturligvis. Jeg personlig vilde ikke
Hr. Barleys Omvendelse.

have fundet det nødvendigt, jeg kan neppe antage, at jeg har ladet noget staa, der var upassende eller taktløst."

„Der er ingen, der har spurgt Dem, hvad De har fundet nødvendigt eller antaget eller ladet staa.“ Hr. Brookes var absolut ikke i godt Lune den Morgen. „Jeg siger Dem, hvad De har at gøre. Hver eneste Linie, der omhandler *Sahib-i-dirina*, skal udelades. For det andet: har De fortalt nogen det fjerneste om det Emne?“

„Har De nogensinde, Hr. Brookes, haft Anledning til i mindste Maade at angre den Tillid, De hidtil har gjort mig den Ære at vise mig?“

Den Værdighed, hvormed dette blev sagt, var saa sindssvagt komisk hos den, der talte, at Hr. Brookes maaske havde moret sig over det, hvis han ikke allerede havde været vred. Nu blev han endnu vredere.

„Tal ikke til mig som en Idiot paa en Scene. Giv mig et tydeligt Svar paa mit Spørgsmaal.“

Hr. Johnson var ogsaa noget vred og desuden lidt ængstelig. Men den værdige Tale svigtede ham ikke endnu.

„Jeg har aldrig meddelt nogen noget vedrørende Deres Forretninger, Hr. Brookes, og vil heller ikke gøre det. Jeg haaber, at denne tydelige Erklæring vil formaa at forskaane mig for fremtidige Bemærkninger og Spørgsmaal af en saadan fornærmende Natur.“

Han var helt forfærdet over sin egen Dristighed.

Hr. Brookes ændrede pludselig sin Optræden. Han saa ikke mere vred ud og hævdede heller ikke Stemmen, naar han talte. Han var rolig, og han smilte mildt og blidt. Men der var alligevel noget uheldsvarslen over ham.

„Fornærmer jeg Dem, Hr. Jackson? Saa maa jeg virkelig bede Dem undskylde mig. For nogen Tid siden omtalte jeg en vis Sag for Dem — den lod den Gang til at være uden den fjerneste Betydning. Hvis De havde fortalt det videre til hvert

eneste Menneske, De kender, vilde det ikke have gjort noget — mente jeg den Gang. Det havde været mig saa komplet ligegyldigt. Men da jeg indsaá, at denne Sag kunde komme til at betyde Tusinder af Pund — og det, der er vigtigere — vovede jeg at bede om Deres Tavshed. Saa det fornærmer Dem, Hr. Jimson! Meget vel —“

„Mit Navn er hverken Jackson eller Jimson,“ sagde den tirrede Sekretær. „Jeg hedder Johnson, hvilket De meget vel véd. Og jeg finder ikke, at Deres Fremstilling af Sagen er helt nøjagtig.“

„Saa, Hr. Jobson? (Det var „Jobson“, De hed, ikke sandt?) Lad os saa se at forstaa hinanden. Jeg siger, at der findes de Mennesker, der vilde betale Tusinder af Pund for at faa fat i denne Ring, *Sahib-i-dirina* — som vilde gaa endnu videre for at opnaa at komme i Besiddelse af den. Af den Grund opfordrede jeg Dem til ikke at tale om den. De siger, at min Fremstilling af Sagen er løgnagtig og min Opfordring fornærmende. Naar man nu tænker paa Deres Stilling — — —“

„Det har jeg aldrig sagt. De vil absolut misforstaa mig, Hr. Brookes. Men det er imidlertid ingen Nytte til at diskutere denne Sag. Jeg giver Afkald paa . . .“

„Virkelig?“ sagde Hr. Brookes. „Saa modtager jeg Deres Opsigelse. Udfyld en Anvisning paa den Sum, De mener at have til Gode, indbefattet Deres Gagegodtgørelse, beregnet efter den sædvanlige Opsigelsesfrist, og bring den ind til mig, saa jeg kan underskrive den. Her i min Lejlighed er der ikke Plads til to Mennesker med Temperament, og mit er tilfældigvis ikke af de blideste. De er en fortrinlig Sekretær, og det skal jeg med Glæde bevidne i min Anbefaling, og jeg er ganske klar over, at jeg har mig selv at takke for Deres Opsigelse og ikke kan bebrejde andre noget. Naar man, som jeg, har et hid-sigt Sind, maa man undgælde for det. De maa helst skynde

Dem lidt med at faa den Anvisning i Orden.“ Og Hr. Brookes gik hen imod Døren til det næste Værelse.

„Jeg vilde slet ikke sige op,“ sagde Johnson og stirrede hjælpeløst. „Det er en Misforstaaelse, og jeg kan let forklare, hvori den ligger. Jeg har aldrig tænkt paa at sige op.“

„Ikke det?“ sagde Hr. Brookes fra den aabne Dør. „Jeg ser udelukkende paa Sagen fra Deres Synspunkt. Det vil være heldigere for Dem at sige, at De sagde Stillingen op paa Grund af min Hidsighed, end at jeg skulde sige — noget ganske andet.“

„Meget vel, Hr. Brookes. Jeg skal udfylde den Anvisning. Jeg bliver lønnet maanedsviis, men jeg anser tre Maaneders Opsigelse for det almindelige indenfor min Stand — det er jo ved en særlig Ordning, som De var saa elskværdig at gaa med til, at jeg faar min Gage udbetalt maanedsviis —“

„Ja, det er godt, det er godt,“ sagde Hr. Brookes utaalmodigt.

„Jeg vilde ogsaa gerne samle mine faa, private Ejendele sammen, inden jeg gaar.“

„Gør det saa hurtigt som muligt, Hr. — æ — Marlowe. Naar man maa finde sig i et saadant Tab, er det Ventetiden, der smerter én. Den virkelige Tomhed, der følger efter — men, imidlertid — —“ Og Hr. Brookes gik hastigt ind i det næste Værelse og lukkede Døren bag sig.

Det er uomtvistelig sandt, at Hr. Johnson var i Besiddelse af en latterlig, omfattende og prisværdig Dannelse. Det kan ikke nægtes, at hans Idealer ikke var af de højeste, og at han havde megen Sans for øjeblikkelig Fordel, eller i hvert Fald den Fordel, der repræsenteres af Kontanter. Men hans Idealer havde han ikke helt fra sig selv, og et Menneskes Opfattelse af Penge staar gerne i et vist Forhold til hans Indtægter. De Folk, der har lidt, lægger megen Vægt paa Smaapengene, de Folk, der har mere, interesserer sig mindre for Smaapengene. Det

kan tilføjes, at de Folk, der har mest, ogsaa interesserer sig mest for Smaapengene — det er i hvert Fald ofte Tilfældet — men vist er det, at Hr. Brookes havde Raad til hastigt og foragtende at affærdige en Sum, der for hans Sekretær næsten var et Spørgsmaal om Liv eller Død.

Hr. Brookes var imidlertid en fredsommelig Mand og en retfærdig Mand, men i denne Sag havde han hverken opført sig som en Gentleman eller blot som et almindeligt, jævnt rettænkende Mandfolk. Og det er ikke umuligt, at dette gik op for Hr. Brookes, for han satte sig hen og skrev et Brev til sin Ven, Sir Thomas Folmersham, F. R. S., hvori han i de højeste Superlativer anbefalede sin tidligere Sekretær. Hr. Brookes tilføjede, at det, der havde afbrudt Engagementet, udelukkende kunde bebrejdes ham, og at han følte sig forpligtet til at sige, at Johnson var fuldt ud berettiget til at sige sin Stilling op.

Hr. Brookes led utvivlsomt af daarlig Samvittighed, og inden der var gaaet en Uge, havde denne de primitive Folkeslags fremragende Forsker, Sir Thomas Folmersham, F. R. S., engageret Hr. Johnson for en højere Gage, end han tidligere fik.

Enhver Uret bærer Straffen i sig; det kan tilføjes, at den ofte afleverer den det forkerte Sted. Den Uret, Hr. Brookes havde begaaet, kunde have slaet sig paa hans Moral, men det gjorde den ikke — den slog sig paa Hr. Johnsons.

Det tog Johnson nøjagtig to Minutter at udfylde Anvisningen og samle sine Ting sammen. Men der gik næsten et Kvarter, inden han præsenterede Hr. Brookes Anvisningen til Underskrift.

„Jeg kunde ikke finde en af mine Stenogrambøger,“ sagde Johnson ydmygt og løgnagtigt, da han undskyldte sin Sendrægtighed.

I Virkeligheden havde han været optaget af at afstenografere de Afsnit af Bogen, der handlede om *Sahib-i-dirina*. Maaske — maaske ikke — kunde det hjælpe ham, hvis han vilde hævne

sig paa Hr. Brookes eller slaa Mønt. Han var slet ikke sikker paa, at Hr. Brookes havde talt sandt, naar han paastod, at det var et Spørgsmaal om Tusinder af Pund. Men han tog sin Forræder-Chance, tilligemed en Anvisning paa et Kvartals Gage og en Anbefaling til Sir Thomas Folmersham.

XVII. KAPITEL.

Den Aften, Rebecca var vendt tilbage til London, sad hun i den beklumrede lille Stue og talte med sin Mand om Tingene. Med filosofisk Ro bar han sin Skuffelse og pløjede, dybt grundende, det tjavsede Skæg med sine gule Fingre.

„Naa,“ udbrød han, „vi har i hvert Fald ikke sat Penge til. Vi har spillet et Kort ud — men jeg har flere. Nu tager jeg mig af det næste.“

„Hvis du blot straks havde fulgt mit Raad og indrykket den Annonce — —“

„Aa! Hold Mund!“ afbrød han. „Tror du, jeg er saa dum at fortælle de andre, hvor de skal søge *Sahib-i-dirina*?“ Han hentede Absinthflasken fra Skabet og tilberedte med øm Omhu sin opalfarvede Gift. „Husk paa, at jeg ikke véd, hvor mange der leder efter Ringen. Undertiden ser jeg Tusinder — naar jeg drømmer om Natten, ser jeg én komme mig i Forkøbet.“

„Det er, fordi du drikker for meget af det dør,“ sagde Rebecca blidt.

„Pas du dig selv. Men det er en Familiesvaghed, Rebecca. Din Broder er ligedan — —“

„Du var glad for at have Nathan til Hjælp, mens jeg var borte.“

„D'n Broder er en beskidt Tyveknægt, hvis du vil vide min Mening.“

„Hvad Ret har du til at sige det? Nathan er en stakkels Dreng, der ikke bliver forstaaet.“

„Naa, ikke det. Jeg skal vise dig, at jeg forstaar ham ganske godt. Og for det første er han ingen Dreng. Han er næsten tredive, og han véd lidt mere, end smaa Drengene plejer at vide, gør din Broder Nathan. Han har maaske ikke taget saa meget fra mig — et Par Cigaretter, kanske; maaske et Par Frimærker eller en lille Naal — uden Værdi — til sit Slips. Han véd, at jeg véd en Del, og han er forsigtig. Men jeg siger alligevel, at han er en beskidt Tyveknægt. Du kan ikke undgaa at se det.“ Carcow gestikulerede med opadvendte Haandflader. „Han staar med en bedre Frakke i Butiken end jeg havde Raad til at gaa paa Buckingham Slot med. Han har Lakstøvler og høj Hat og broderede Silkeveste — fint Kram altsammen. Hans Ur og Kæde — jeg kunde laane ti Pund paa dem uden at risikere noget. Han er Medlem af en Klub, han spiller Billard, han gaar i Teatret, han spiller paa Galopbanen — han *solder*, kort sagt. Han betænker sig aldrig paa at holde *week-end* i Brighton, han tager Drosker, naar han lige saa godt kunde gaa, han gumler Moskusbolcher og parfumerer sit Haar. Og det er Penge altsammen, Penge, Penge! Og hvor kommer de fra? Er han en solid Mand som jeg, med en god Forretning og Driftskapital? Nej. Han arbejder aldrig en Time, naar han kan blive fri for det.“

„Han vilde gerne arbejde, hvis han kunde finde noget, der virkelig egnede sig for ham. Der findes ikke i hele London en bedre Sælger end ham.“

„Han kan sælge, hvad det skal være; det véd jeg meget godt. Jeg siger ikke, han er et Fjols — jeg siger, han er en Tyve-

knægt, og jeg gad nok vide, hvordan han laver den. Han var driftig nok, mens du var borte. Ingen af os, det véd jeg, har mælet et Ord til ham om *Sahib-i-dirina*. Men han véd, at vi har en stor Forretning for. Jeg kunde se, at han vidste det, og at han gerne vilde have en Finger med.“

„Jeg fortalte ham, det var mit Helbred — at jeg led af Aandenød igen — og at Doktoren havde faaet dig til at sende mig en Tid paa Landet.“

„Ja, jeg fortalte ham den samme Historie, og véd du, hvad han sagde? „Sikke Rotter!“ sagde han. Da jeg spurgte ham, hvorfor han nævnede det Kryb, saa sagde han, det var pudsigt, at ingen havde sagt ham, hvor du var rejst hen; og jeg sagde saa straks, at du var taget til Hastings. Saa spurgte han om Adressen. Nej, han er ikke hæderlig, din Broder Nathan; han er en beskidt Tyveknægt, men han er klog nok, og han har en Mistanke om, at vi har noget for. I Overmorgen tager jeg ned til Shalton og spiller mit andet Kort ud, og det tager maaske Stik hjem. Jeg lader dig blive her med ham. Du maa holde Øjnene aabne og passe paa ikke at fortælle ham noget som helst.“

„Jeg skal nok være forsigtig,“ sagde Rebecca. „Jeg holder saa meget af Nathan, og jeg kan ikke lide, at Folk taler ondt om ham. Det vilde være urigtigt af mig at føre ham i nogen Fristelse. *Sahib-i-dirina* er vor — det er os, der kender dens Værdi, og ikke ham — vi véd, hvor vi skal lede efter den, og han ikke. Hvis han ved et Tilfælde skulde snappe den fra os, saa glemte jeg, at han er min egen Broder, og at jeg elsker ham — saa spyttede jeg ham i Ansigtet og talte aldrig mere til ham. Ezra, du vil da ikke drikke mere Absinth i Aften, vil du vel?“

„Pas dig selv,“ sagde Ezra, idet han omhyggeligt lavede Drikken til. „Det vil give dig nok at bestille. Du kan sige til Nathan, at jeg er taget paa Auktion i Provinsen. Hvis der er mere, han vil vide, saa kan du fortælle ham, at det er alt, hvad

jeg har sagt dig — hvilket vil være den rene Sandhed. Og du passer paa ham, som Katten passer paa Musen.“

„Nathan er en god Dreng paa mange Maader, og han er ogsaa en klog Dreng. Men han er ikke klog nok til at narre mig. Fem Tusind Pund — nej. Det er ikke for Nathan.“

Et Par Dage senere havde Rebecca nogen Anledning til at tvivle om sin fuldstændige Sikkerhed. Nathan passede Butiken, og han havde haft en ganske god Formiddag. Han havde solgt tre Kunder Ting, som de ikke havde Brug for, til Priser, som de ikke havde Raad til at betale — Priser, der var langt over deres Indkøbs virkelige Værdi. Og han havde sendt dem alle tre bort med den faste Overbevisning, at de havde gjort en god Handel og ordentlig snydt den elegante unge Mand bag Disken. Han stod nu i Butiksdøren og røg en af Carcows Cigaretter, mens han betragtede Gadelivet. Hvis det ikke havde været for hans fremstaaende Øjne, hans alt for karakteristiske Næse og graadige Mund, vilde han absolut have været en køn ung Mand. Et lille Telegrafbud nærmede sig ham tøvende.

„Carcow?“ sagde Nathan skarpt.

„Fru Carcow,“ sagde Drengen.

„Godt. Kom med det!“ Han talte bydende. Som det var hans Profession at være servil, saaledes var det ham en Adspredelse at kommandere, naar han kunde gøre det uden Fare.

Det var adresseret til Fru Carcow, men Nathan aabnede det. Telegrammet var indleveret paa Stationen i Shalton, bestod af det ene Ord: „Funden“ og var undertegnet „Ezra“.

„Der er intet Svar. Forsvind,“ sagde Nathan og gik med Telegrammet ind i den lille Bagstue, hvor Fru Carcow var beskæftiget med at lave en Hat fra i Aar ud af to fra i Fjor. I Garderobespørgsmaal var hun en Tilhænger af det paafaldende og det økonomiske.

„Du, Rebecca,“ sagde Nathan, „dette har jeg aabnet af en Fejltagelse. Jeg ventede et Telegram fra en Kunde, der har

talt om at købe nogle Emailler, og såå kun, at der stod Carcow. Jeg er meget ked af det. Det gjorde vel ikke noget?"

„Jeg vilde ønske, du kunde vænne dig af med at snuse i andre Folks Sager.“ Hun såå paa det og smed det til Side. „Det var ingenting.“

„Saa? Det ligner nu ikke Ezra. Han telegraferer ikke uden Grund — det plejer han da ikke.“

„Du er vel ved at forgaa af Nysgerrighed?“ sagde Rebecca bittert.

„Aldeles ikke,“ sagde Nathan fromt. „Hvis han har Forretninger, som han ikke vil have, jeg skal kende noget til, saa er det jo hans Sag.“

„Det har intet at gøre med Forretninger. Han skrev til mig om at sende hans Lommebog. Jeg skrev tilbage, at jeg vidste, han havde den med og at han maatte have forlagt den. Og jeg havde Ret. Nu telegraferer han, at han har fundet den. Det er meget ligetil — ikke?“

Det var maaske ikke saa daarligt improviseret, men en fuldendt Løgn var det langt fra. Rebecca havde lavet mange bedre i sine Dage. Hvis det havde været sandt, vilde Ezra efter al Sandsynlighed ikke have telegraferet; hvis han havde gjort det, havde han adresseret det „Carcow“ og ikke „Fru Carcow“; og selv om han havde skrevet „Fru“, vilde Rebecca ikke være blevet arrig over, at han var kommet til at aabne Telegrammet. Disse forskellige Punkter undgik ikke Nathan.

„Saa siger vi det. Jeg er ikke nysgerrig, og beregner mig ikke Provision paa alt, lige meget hvad Ezra saa tror om mig. Jeg kan blot ikke lide, at Folk nærer Mistro til mig. Jeg siger dig, Rebecca, ingen har nogensinde sat Penge til ved at stole paa mig.“

Rebecca sagde, at det vidste hun meget godt, og der var noget i den Maade, hvorpaa hun sagde det, der syntes at insinuere, at naar ingen havde sat Penge til paa ham, saa var det,

fordi ingen havde villet løbe den Risiko. Men dette lod ikke til at saare Nathan. Hun løj, og han løj, og de vidste hver især, at den anden løj. Men ingen af dem fandt det Umagen værd at omtale dette. Han blev ved, stadig spillende det uskyldigt forfulgte Lams Rolle:

„Naa, jeg maa imidlertid gaa en Times Tid. Jeg skal træffe en Mand. Han har et Gaskomfur — noget ganske nyt — tyve Procent mindre Gas og halvtreds Procent mere Varme. Hvis det holder Stik, er der Masser af Penge i det. Saa bliver alle andre Gaskomfurer gammelt Jern, og hans det eneste, der kan sælges.“

„Ja, du har altid været en stor Mand med Gas,“ sagde Rebecca spydigt. „Og hvad har du med det at gøre?“

„Det skal være et Aktieselskab. Jeg kan tage et Par Venner med, hvis det bliver lønnende. Ja, naturligvis giver jeg dig og Ezra en Chance. Jeg er da ikke af dem, der straks rager alting til sig.“

Hvis dette blev sagt for at vække Anger og Ædelmodighed i Rebeccas Barm, saa slog det sørgeligt fejl. Rebecca holdt op-rigtigt af Nathan. Men for hende var Følelser én Ting og Forretning en ganske anden. Forretning var Nr. 1 a hos hende, og Følelserne hørte hjemme betydeligt længere nede i Programmet. Saa hun sagde:

„Det er sandt nok. Og du véd meget godt, at vi begge to vilde gøre det samme for dig og være glade for at kunne gøre det.“

Nathan iførte sig sin høje Hat — en unaturligt og mistænkeligt flunkende ny Hat — og begav sig paa Vej mod Scepter-Klubben. Scepter-Klubben er en ny Institution. Kontingentet er sat lavt, den har foreløbig intet Indtegningsgebyr og den ligger saa nær Pall Mall, som man med Rimelighed kan forlange det for de Penge. Den er saa ganske fri for den smaaligt kritiske Aand, der irriterer os i andre Klubber; fra Tid til anden udsender Bestyrelsen et besnærende Cirkulære, der finder Vej til alle Huse og tvinger nye Medlemmer ind i Folden. Ved sin Fødsel

udsendte den Indbydelser til diverse Berømtheder om at blive livsvarige Medlemmer ganske og aldeles gratis. Berømtheder er ikke altid Verdensmænd, og skønt det store Flertal smed Indbydelsen i Papirkurven — vel vidende, at det, der bydes for intet, er præcis det samme værd — var der ogsaa et Par Stykker, der lagde Navne til. Ude paa Landet findes en Del rare, taalmodige Berømtheder indenfor Videnskaben, der knap nok selv véd af, at de er Berømtheder. De antog Indbydelsen som en Æresbevisning og sagde Tak og Ja i Breve paa fire Sider — velskrevne, smagfuldt formede Breve af den Slags, der ser godt ud i en Levnedsbekræftelse. Der findes ogsaa i London visse Berømtheder, der saa nylig har slaaet sig igennem, at de endnu ikke er helt overbeviste om deres Berømthed og byder enhver Bekræftelse Velkommen. Deres Navne udgjorde den Madding, som Klubbens Ejer kastede ud for mindre Fisk. Det er en underfuld Klub; den har ikke nægtet nogen Optagelse og tæller dog helt pæne Mennesker blandt sine Medlemmer. Dens Formaal er sociale, literære, videnskabelige og patriotiske — det er det hele. Og den har en virkelig Bestyrelse, skønt denne Bestyrelse ikke er nær saa virkelig som Ejeren. Hvis det nogensinde skulde falde i Deres Lod at aflægge Besøg i Scepter-Klubben, kan De godt deponere Hat og Paraply i Forhallen, men jeg vil ikke anbefale denne Fremgangsmaade. Der er nu og da sket smaa pinlige Misforstaaelser der ved Medlemmers Uforsigtighed.

Nathan afleverede sin skinnende Hat og sølvbeslaaede Malacca i Portierens Skab — saadan havde han løst dette Spørgsmaal. Han gik saa ind i Læsestuen, hvor han ikke forefandt andre end en filipenseret ung Mand, der med dybeste Alvor studerede *Times*. Og det var ikke Opfinderen af det nye Gaskomfur. Nathan ringede paa Klokken; der gik et Par Sekunder, og han lod til at blive utaalmodig. Han ringede igen og mere vedholdende. En Tjener i straalende Liberi viste sig.

„Bring mig et Atlas,“ sagde Nathan.

„Det gør mig meget ondt,“ sagde den kløgtige Schweizer, „men der findes intet Atlas.“

„Naa. Et Englandskort kan ogsaa gøre det.“

„Jeg er bange for, at der ingen Kort er heller.“

„Forsvind saa. Unyttige Laban!“

Man er virkelig en Smule for uelskværdig mod Tjenerne i Scepter-Klubben. Det er uretfærdigt at lade disse Tjenere lide for andres Synder. De har selv en Del at slæbe paa.

„Skandaløst! Uforskammet! Utroligt! Intet Atlas!“ Det kan være, at Nathan talte med sig selv, men mere sandsynligt er det, at han talte til den filipenserede fremmedes Medfølelse.

Den fremmede var vor ærgerrige unge Ven, Hr. Johnson. Cirkulæret var kommet til ham i en Stund, hvor han var godt ved Mønt. Scepter-Klubbens Cirkulære er meget lokkende. Johnson følte, at det var en Chance, han maatte slaa Klo i. Sandt nok havde han ingen Venner i Klubben, men han havde andetsteds Venner, der vilde blive imponerede af dens Brevpapir. Med næste Post modtog han Meddelelse om, at han var optaget, og havde siden følt sig overmaade ovenpaa. Her var en Lejlighed til at gøre et Klub-Bekendtskab — en glimrende Lejlighed.

„Ja, undskyld,“ sagde han, „jeg kunde maaske hjælpe Dem. Jeg er tilfældigvis temmelig godt bevandret i Geografien.“

„Ja, Tak skal De have,“ sagde Nathan. „Jeg vilde gerne vide, hvor Shalton ligger.“

„Det er en lille By i Surrey, ikke langt fra Guildford. Man tager derned fra Waterloo-Stationen.“

„Mange Tak for Deres Elskværdighed,“ sagde Nathan og satte sig. „Enhver Klub burde selvfølgelig have et Atlas. Men vor Bestyrelse er nu noget sløj.“

„Ja, det maa siges at være en slem Forglemmelse,“ sagde Johnson. „De kunde for Resten have fundet det i Bradshaws England.“

„Ja, selvfølgelig. Maa jeg være saa fri at spørge Dem, om

De saa nøjagtig véd, hvor hver eneste By i England er beliggende? Det tyder da paa en ualmindelig god Hukommelse.“

„Jeg tror næsten, at jeg kender de fleste Byer i Landet. I dette Tilfælde maa jeg imidlertid indrømme, at jeg for ganske nylig havde med Shalton at gøre — i, ja, i Forbindelse med en ret interessant Affære.“

„Mit Anliggende i Shalton er heller ikke helt almindeligt,“ sagde Nathan.

„I den Sag, jeg tænker paa, stod Tusinder af Pund og endog vigtigere Interesser paa Spil. Jeg er Privatsekretær, og kan derfor — selvfølgelig — ikke nøjere omtale, hvad der kommer til min Kundskab.“

„Nej, selvfølgelig kan De ikke det. Ganske rigtigt. Det er sandt nok. Jeg vilde netop tage mig en Aperitif inden Frokost. Tør jeg bede Dem vise mig den Ære at gøre mig Selskab?“

Johnson tilkendegav sit Bifald. Den regnbuefarvede Tjener bragte Ildvandet. Nathan lod til at synes helt godt om Johnson og sludrede løs om alt muligt. Han tilstod, at han som betroet Finansagent ofte var beskæftiget med Sager, der drejede sig om Tusinder, men søgte i øvrigt ikke at komme nærmere ind paa det lille Mysterium, Johnson havde ladet ham ane. Ophedet af Sherry og Angostura og af tilfredsstillet Forfængelighed fortalte Johnson en Del om sig selv. Navnene paa hans tidligere og hans nuværende Arbejdsgiver flød fra hans Læber. Han berørte, at det var hans Hensigt at gaa Universitetsvejen. Nej, han havde endnu ikke været paa Udstillingen i Earl's Court; han havde haft alt for travlt. Han gav Nathan Ret i, at han ikke maatte overanstrenge sig, og optog glad hans Forslag om, at de næste Aften skulde spise sammen paa Udstillingen.

„Det er, hvad man kalder et Svineheld,“ sagde Nathan til sig selv, da han vendte tilbage til Butiken.

At Manden med det absolut ny og epokegørende Gaskomfur ganske var udeblevet, lod ikke til at tynde hans Sind.

„Naa, der er du,“ sagde Rebecca. „Hvordan staar det saa med det Gasvæsen?“

„Der er intet afgjort endnu. Jeg finder ikke Patenterne fyldestgørende. Men det kan altsammen komme. Jeg maa maaske derhen et Par Gange endnu. Naar kommer Ezra tilbage?“

„I Aften eller i Morgen tidlig,“ tænker jeg.

Men Ezra kom hverken den Dag eller den næste. Een Ting er at finde *Sahib-i-dirina* — noget ganske andet er at faa fat i den.

XVIII. KAPITEL.

Hr. Carcows Fremgangsmaade havde været meget ligetil. Han medbragte til Shalton en lille Forsyning af persiske Forliggere, Benaresvarer og mere eller mindre orientalske Smykker. Han løste den nødvendige Bevilling til at forhandle dette og anskaffede sig en Dreng med en Trækvogn. Han gik med sit ældste Tøj — og det var meget gammelt — som han supplerede med visse andre Klædningsstykker, der skulde give et Indtryk af det fjerne Østen. Saaledes udstyret begav han sig paa Tourné til de forskellige Herskabshuse, og den anden Dag kom han til „Kastaniehuset“. Samme Dag skildrede Jane hans Besøg, da de sad i Køkkenet efter Aftensmaaltidet.

„Jeg var lige ved at faa mig en Sølvbroche i Dag,“ sagde hun.

„Ho!“ sagde den skeptiske Ellen-Maudie. „Jeg var ogsaa lige ved at faa mig et Par Diamant Halsbaand.“

„Nu skal I to Pigebørn lade være med at skændes,“ sagde den fredelskende Fru Dawes.

„Hun gør saamænd ingen Fortræd, hvis hun da ikke skærer sig paa sig selv,“ sagde Jane. „Men det er sandt nok, at den Broche blev mig tilbudt, og det var en mærkværdig en. Jeg var ovenpaa i Morges, da jeg hørte Entréklokken. Saa løb jeg naturligtvis ned og lukkede op, og der stod *saadan* en løjerlig gammel Mand. Han havde noget gult og rødt om Halsen, og han gik med en af de spy Huer, som de Indfødte har.“

„En Fez,“ sagde Fru Dawes.

„Ja, akkurat. Jeg skulde lige til at sige det. Han havde en Dreng med og en Trækvogn fuld af alt muligt. „Godmorgen, unge Dame,“ siger han. „Ja, Godmorgen til Dem,“ siger jeg. „Men De hører vist hjemme ved Bagdøren, saa De maa hellere trække derom, hvis De vil noget.“ Saa trækker han nogle Sølvbrocher frem af Lommen, og de var ægte nok, det var ikke til at tage fejl af. „Jeg vil gerne gøre lidt Forretning med Fruen,“ siger han. „Jeg kommer fra Persien, og jeg har de dejligste Tæpper og Broderier med mig — meget billigt altsammen. Hvis De nu vil hjælpe mig til at komme til at tale med Fruen, og jeg sælger hende noget, saa skal jeg komme om til Bagdøren og forære Dem en af disse Brocher bagefter; De kan selv vælge. Jeg holder, hvad jeg lover.“ Saa sagde jeg, at jeg ikke kunde gøre andet end sige det til Fru Barley; saa maatte hun selv se paa det. Saa gik jeg ind og fortalte hende det og prøvede paa at gøre hende nysgerrig. Hun sagde, at hun vilde tale med ham i Forhallen, men jeg skulde blive dør saa længe. Saa førte jeg ham ind, og han begyndte at brede sine Tæpper og andet Kluns ud. Da han så hende, gav det et Sæt i ham, som om han var blevet forskrækket. Fruen syntes godt nok om hans Varer, og det var ogsaa fine Ting, men Priserne — det var noget saa forfærdeligt. Smaa Stumper Tæpper til fem og syv Pund Stykket! Og en lang Forligger, som hun syntes særlig godt om, den, sagde han, kostede tyve Pund. „Deres Priser er ganske latterlige,“ sagde hun. „Pak Deres Ting sammen og gaa Deres Vej.“ Han

sagde, at det var smukke Tæpper, Silke helt igennem, og at det tog Aar at lave dem, men han kunde ikke faa dem solgt, og han kunde ikke blive ved med at køre rundt med dem. „Hør nu, ærede Frue,“ sagde han. „Hvis jeg giver Dem dette Tæppe til tyve Pund, vil De saa give mig den lille Ring paa Deres Finger i Bytte? Jeg siger det, fordi jeg er overtroisk. Hvis jeg kan blive af med blot ét Tæppe, saa gaar de allesammen som varmt Brød.“

„Hvad var det for en Ring, han mente?“ spurgte Fru Dawes.

„Men den, hun har faaet forærende. Den ser ikke ud til at være af Guld, og der er ingen Ædelstene i den. Jeg vilde da nødig give ti Shillings for den. Jeg kan ikke sige, hvad Tæppet var værd, for jeg har ikke Forstand paa den Slags kostbare Antikviteter, men det var da mange Gange den Ring værd — det kunde enhver se.“

„Han maa jo have været helt skør,“ sagde Maudie tankefuldt.

„Det tænker jeg ogsaa. Og jeg ventede, at hun vilde skynde sig med at slaa til. Men nej! „Nej,“ siger hun. „Jeg bød Dem en rimelig Pris for Tæppet, og den vilde De ikke tage imod. Se nu hellere at komme herfra i en Fart; jeg har ikke Lyst til at tale mere med Dem.“ Og nu bliver I forbavsede; det blev jeg da. „Godt,“ siger han. „Hvis jeg ikke kan sælge og ikke kan bytte, saa kan jeg maaske købe.“ Og saa graver han i Lommen og tager en Haandfuld Guldpenge frem. „Hvis det ikke er nok, saa har jeg flere,“ siger han. „Hvor meget skal De have for Ringen?“ Tror I, hun vilde høre paa ham? Nej! Hun fik ham ud af Huset og det paa fem Sekunder. Og da var han lige ved at græde, og Sveden strømmede ham ned ad Ansigtet, og han bød hende, hvad hun vilde have for Ringen. Og saa snart som jeg havde lukket Døren, saa vendte hun sig imod mig og sagde, at jeg burde have set, at Manden var beruset. Jeg sagde hende

ikke imod, men jeg tror altsaa ikke, at han var fuld. En Smule skør maaske.“

„Det er Solstik og er ikke ualmindelig i Udlandet,“ sagde Fru Dawes. „Og jeg har hørt, at det godt kan komme igen senere. Saa vilde han vel heller ikke give dig den Broche?“

„Jeg gik om til Bagdøren, men han kom slet ikke. Og det var der ikke noget at sige til, eftersom han kun havde lovet mig den, hvis han solgte noget.“

„Det er nu kedeligt, han ikke kom,“ sagde Ellen-Maudie. „Han havde maaske faaet Lyst til mine Haarnaale. Jeg havde solgt ham dem allesammen for et Pund Stykket.“

„Stakkels Mand!“ sagde Jane. „Jeg har ondt af ham. Han maa vel have haft Solstik. Jeg haaber da, han har det bedre nu.“

„Det er ikke umuligt,“ sagde Fru Dawes, der var Køkkenets Autoritet i lægevidenskabelige Spørgsmaal. „Jeg har set et Tilfælde, hvor det forsvandt ganske pludseligt. Sommetider er de helt svage og syge bagefter. Det kan lære jer Pigebørn at lade være med at løbe barhovedet omkring.“

Carcow bragte sine Tæpper og Broderier tilbage til den lille Gæstgivergaard, hvor han boede, og pakkede dem ind. Han havde ikke mere Brug for dem. Han afskedigede Drengen med Trækvognen, og afsendte til sin Kone det Telegram, som Nathan opsnappede. Saa satte han sig ned for at tænke. Han havde fundet *Sahib-i-dirina* — hans Glæde over dette Held overvandt den Skuffelse, han følte ved ikke at have faaet fat i den. Det var kun et foreløbigt Uheld. Han kunde ikke tænke sig Muligheden af, at det vilde blive ham umuligt at komme i Besiddelse af *Sahib-i-dirina*, naar han havde fundet den. Det hele var blot et Tidsspørgsmaal. Han maatte se at finde en passende Fremgangsmaade.

Han havde været saa betænksom at medbringe et Par flade Flasker med *Absinthe Pernod*. En af dem rodede han frem,

miksede sig en Drik i et skaaret Krus og strakte sig paa Sengen i det snavsede Kvistværelse. Hvordan faar man en Ring fra en Dame, der ikke vil skille sig af med den? Det var Problemet. Foreløbig — det indrømmede han for sig selv — havde han kludret med det. Det var intet Under, at Fru Barley havde troet, han var fuld, og ikke vilde have noget med ham at gøre. Og han havde begaaet et stort Fejlgreb ved ikke at gaa om til Køkken-døren bagefter. Han kunde have faaet vigtige Oplysninger. Det var ikke smaalige Hensyn til den Shillings-Sølvbroche, der havde afholdt ham fra det. Sagen var simpelthen den, at han i sin Ophidselse over at have fundet *Sahib-i-dirina* ganske havde glemt det. Det var tilgiveligt, maaske; det var kommet saa overraskende, og han havde ikke været paa Højde med sig selv. Næste Gang skulde han nok sørge for at være mere diplomatisk. Og hvordan kan man ved Takt og Diplomati faa en Ring fra en Dame, der øjensynlig ikke bryder sig om Penge og ikke vil skille sig ved denne Ring? Jo længere Ezra stirrede mod det snavsede Loft, jo mere umuligt blev det ham at finde paa Udvej. Det var saa uvant altsammen; han kendte slet ikke til at have med Folk at gøre, der ikke prøvede paa at bondefange ham. Det var en Type, der var ham fremmed. Og det var lidt drøjt, at et Kvindfolk havde taget Pippet fra ham — ikke fordi hun var fiffigere end han, men fordi hun ganske utvivlsomt ikke vilde benytte sig af hans værgeløse Tilstand.

Hvis han nu opgav Diplomati og prøvede med noget andet. Dette „andet“ var han ikke længe om at finde paa; men dette „andet“ var ulovligt. Det vilde være haabløst at paastaa, at Carcow nærede moralske Skrupler ved at bryde Loven; men han havde absolut ikke Lyst til at undgælde for en saadan Lov-overtrædelse. Det vilde være ham personlig ubehageligt at blive grebet; desuden vilde det skade hans Forretning. Men hellere — langt hellere — vilde han risikere at blive grebet end opgive *Sahib-i-dirina* nu, da hans Øjne havde skuet den. Jagtfeberen

var over ham. Hvis nogen havde sagt ham, at der var noget, han satte højere end Penge, saa vilde han have følt sig meget krænket over denne Fornærmelse mod hans Karakter og sunde Fornuft. Men for at faa fat i en Ring var han alligevel ved at planlægge noget, han ganske sikkert aldrig havde gjort blot for at faa fat i fem Tusind Pund i blanke Guldstykker.

Han trøstede sig selv med den Tanke, at han for at undgaa at falde i Politiets Kløer blot behøvede at være taalmodig. Det var nødvendigt at afvente en gunstig Lejlighed; han havde allerede været alt for ivrig, og den Fejl maatte han passe paa ikke at begaa oftere.

Han havde ventet tre Dage og drukkert sin Absinth op, inden han fik den Lejlighed, han var paa Udkig efter.

XIX. KAPITEL.

Hr. Johnson gjorde sig omhyggeligt i Stand til den Middag i Earl's Court, som Nathan havde indbudt ham til. Da han var færdig, betragtede han sig selv i Spejlet og var ikke tilfreds; han var en lille Mand, og hans høje Hat og Diplomatfrakken passede ham ikke — og skønt han følte sig som en fræk Hund og virkelig ogsaa ønskede at være det den Aften, saá han mere ud som en Kat, der har været ude i Regn Natten over. Han satte Hatten let paa Snur og var øjeblikkelig forvandlet til en beruset og falden Søndagsskolelærer. Han satte den hastigt lige igen og stak et Par Blomster i Knaphullet. Selv det — og det følte han med ubehagelig Tydelighed — fik ham ikke til at se flot ud; han saá ud, som om han havde anbragt Blomsterne i Knaphullet for at komme til at se flot ud, hvilket tilfældigvis heller ikke var Løgn. Hans blakkede Ansigt, hans

svage Mund, hans milde og undskyldende Øjne bag Lorgnetterne — altsammen ærgrede det ham. Naa, han havde gjort sit bedste; hans Hat var i hvert Fald blevet afstrøget, og hans Støvler klemte ham. Det var slet ikke umuligt, at han tog sig bedre ud, end han selv troede. Saa tog han Mod til sig og Omnibussen til Earl's Court.

Han skulde træffe sin nye Ven, Hr. Nathan Rosenstein, Klokken halv syv, men Klokken var ikke mere end fire, da Hr. Johnson naaede derud. Naar man skal betale en Shilling i Entré, kan man lige saa godt tage fuld Valuta for den Shilling. Han havde ikke været paa Udstillingen før, og fandt den en Drøm af Ynde og et Palads af sybaritisk Luxus. Han begyndte med at tage sig en Sjus, ikke fordi han havde Trang til Sjusser, men fordi han syntes, det hørte med. Saa kiggede han paa Boderne og var indenfor et Par Steder, indtil alt det underfulde ganske havde blændet ham. Han prøvede at indlede en blid Flirt med en midaldrende Dame, der stod i et Cigarudsalg — hun var i hans Øjne en af disse fjerne, utilnærmelige Kvinder. I rette Tid gik det op for ham, at han lige saa godt kunde prøve paa at flirte med en Stenmur. Saa begav han sig vemodigt derfra belempret med halvtreds Cigaretter, hvilket omtrent var fem Gange saa meget, som han havde tænkt sig at tage. Derefter lyttede han til Musiken og røg et Par af de halvtreds. Han betragtede de Damer, der gik ham forbi, og troede hos nogle af dem at spore venlig Interesse for ham. Maaske var de interesserede, maaske morede de sig over ham. Klokken halv syv præcis var han paa det aftalte Mødested, og fandt sin nye Ven ventende der.

„Hør,“ sagde Johnson, lidt befippet, da de havde hilst paa hinanden. „De er jo i Kjole? Burde jeg ogsaa —?“

„Aldeles ikke,“ sagde Nathan. „Nogle bruger det, flere ikke. Jeg er nu engang kommet i Vane med det.“ Hvilket ikke var sandt.

„Jeg kom nemlig tidligt i Eftermiddags,“ sagde Johnson undskyldende.

„Ja, vist saa. De har jo ikke været her før. Kedeligt Hul, hvad? Englænderne har nu engang ikke det rette Greb paa den Slags.“

„Det er det, jeg altid har sagt,“ sagde Johnson med Overbevisning. „Maa jeg bede om lidt mere af den franske Aand og Stemning.“ Det kan tilføjes, at han absolut ikke anede, hvad fransk Aand var, heller ikke brød sig om det og ikke havde syntes om den, hvis han var stødt paa den. Den elendige lille Svindler vilde blot gøre Indtryk og sagde derfor, hvad han troede, man ventede af ham. O, bebrillede lille Martyr for et Vrægebillede af det mondæne!

Nathan uddybede ikke det Emne yderligere. „Lad os i hvert Fald gaa hen et Sted, hvor man kan faa noget at drikke,“ sagde han. „Jeg har bestilt Bord. Det er inderst i Salen, men det var det eneste, jeg kunde faa.“

Johnson drak saa sit uskyldige Livs første Cocktail og blev ført paa en lille Tur omkring i Haven inden Middag. Nathan konverserede elegant og smigrende. Han viste stor Ærbødighed for Johnsons Meninger. Johnsons Selvagtelse kom atter over ham som en Bølge. Livet var rigt og rosenrødt.

Ved Middagen kunde Johnson ikke andet end føle sig hensat i uforlignelig Pragt og Luksus. Belysningen var skøn. Orkestret udenfor lod blide Tomer strømme ind til dem. Der var Rigdom af skønne Toiletter, der for en stor Del bares af skønne Damer. Den lange Menu varslede i det franske Tungemaal kulinariske Undere. Champagnen var lagt paa Is. Verden var idel Fryd. Og Hr. Rosenstein betalte for Hr. Johnson, og Hr. Johnsons Hjerte slog fuglelet i hans Barm. Han følte sig som en Konge.

Naar Hr. Johnson følte sig som en Konge allerede ved Suppen, kunde man med god Grund være ængstelig for, hvordan

han vilde føle sig, naar Middagen var spist. Men Nathan havde ikke til Hensigt at drikke sin nye Ven helt fuld. Hans sarte Følelse af det passende gjorde Oprør mod den Tanke. Det, han havde Brug for, var en hed, glad og vennesæl Johnson, hvis sunde Dømmekraft blot var den mindste Smule ude af Ligevægt, en Johnson, der kunde forledes til en Smule selvglad Skryden og til at vise lidt Fortrolighed til Gengæld for den Fortrolighed, der maatte blive vist ham.

„Hør engang,“ sagde Nathan. „Jeg véd, at De er en Verdensmand, og jeg vilde gerne bede Dem give mig et Raad angaaende et privat Anliggende. Som Regel kan jeg selv dirigere mine Sager, — undertiden ogsaa andres. Forleden Dag havde jeg Besøg af en af Rothschilderne. Han havde faaet fat paa noget nyt og vilde gerne høre min Mening om det. Jeg saá bare paa den første Side af det Prospektus, han viste mig. „Rør det ikke, Alfred, min Dreng,“ sagde jeg. „Lad det være.“ Og det gjorde han. Jeg tør bande paa, at han er glad for det nu. Nej, jeg er ikke ofte raadvild. Men i denne specielle Affære vilde jeg gerne høre en andens Mening.“

„Jeg har ikke haft stort med Forretninger at gøre,“ sagde Johnson beskedent.

„Maaske ikke, men jeg har. De kender den menneskelige Natur, og det er det, jeg har Brug for. (Tjener, knæk Halsen paa den Champagneflaske. Hvad venter De egentlig paa?) Det er ikke noget, jeg har Lov til at tale om. Men jeg véd, jeg troligt kan betro Dem det. Forleden Dag kom en Mand op paa mit Kontor og sagde: „Jeg har Brug for halvtredsindstyve Tusind Pund. Det er blevet mig sagt, at De kan skaffe de Penge.“ Den Slags sker hver Dag. „Vel,“ siger jeg, „jeg kender maaske nok en Mand eller to, der vilde sætte de Penge i noget godt, men jeg kender ingen, der har Lyst til at forære halvtreds Tusind bort. Hvad har De at byde paa?“

„Et meget godt Svar,“ sagde Johnson højtideligt.

„Aa, man maa tale lige ud til den Slags Fyre. Naa, det viste sig, at han var Opfinder, og hvis blot Halvdelen af, hvad han sagde, er sandt, saa er der flere Penge i den Ting, end han bad om. Jeg vilde blot behøve at stikke Hovedet ud af Vinduet og fløjte, saa var Pengene der. Det var et Gaskomfur, det drejede sig om, og det arbejdede femoghalvfjerds Procent billigere end noget andet Gaskomfur paa Markedet.“

Johnson udtalte, at det lød jo foreløbig meget godt. Han tømte sit Glas, og Nathan fyldte det igen.

Og Nathan blev ved — men vi har allerede truffet den Myte om Gaskomfuret. Nathan indførte en konkurrerende Opfinder, opkastede Spørgsmaal vedrørende Patentlovgivningen; han fortalte, hvordan den første Opfinder havde laant et Pund af ham og ikke betalt det tilbage. Det var en temmelig lang og temmelig indviklet Historie, og Johnson drak og blev moden, mens han lyttede til. Det endelige Spørgsmaal, som Nathan ikke alene havde formaaet at afgøre, var, hvorvidt han burde stole fuldt ud paa den første Opfindelse. „Naa, hvad mener De, Johnson?“

„Sagen er ikke delt filtredsstillende.“ Han tog sig sammen. „Jeg mener, det er ikke helt til-freds-stil-len-de.“ Det var bedre, skønt han maatte udtale det en Smule for distinkt. Han saå ikke dobbelt, og at Belysningen syntes sløret, skyldtes ganske sikkert den Em, der laa over Salen. Han følte sig saa ualmindelig vel tilpas. „Jeg vilde ikke stole paa den Mand,“ vedblev han. „I hvert Fald ikke før jeg havde undersøgt Sagen nøjere.“ Ja, han kunde tale rigtigt nok, hvis han blot tænkte lidt paa hvert Ord — og ikke for meget. Men han vilde alligevel ikke drikke mere Champagne.

„Jeg er Dem meget taknemlig for Deres Raåd, og jeg vil følge det,“ sagde Nathan. „De har taget en alvorlig Bekymring fra mig. Hvor besynderligt, at den Fyr bor i Shalton, og at De ogsaa har vigtige Forretninger der.“

„Det var strengt taget ikke mine Forretninger. Strengt ta-

get var det Hr. Brookes'. Og det var egentlig heller ikke Forretninger."

"Ja, jeg kan heller ikke tro Hr. Brookes i Besiddelse af nogen Forretningssans, naar han skaffede sig af med Dem."

"Skaffede sig af med mig? Han sk—kaffede sig ikke af med mig. Der lever ikke det Menneske, der nogen—sinde har sk—kaffet sig af med mig."

Nathan tænkte, at senere paa Aftenen, naar Johnson havde fortalt sin Historie, vilde det maaske vise sig, at det Menneske alligevel eksisterede. Johnson vedblev:

"Jeg sagde selv min Stilling op. Jeg opdagede, at han løj — og det var i Forbindelse med netop denne Sag, at han løj. Naar jeg vidste *det*, kunde det ikke nytte at bede mig blive. Fire vilde Heste kunde ikke have holdt paa mig."

"De har ganske Ret. Man maa ikke lade sig gaa for nær."

"Jeg véd ikke, om De véd, hvad jeg er for en Mand."

"Jeg véd, at De er en Mand, som jeg ved første Øjekast har betroet en meget vigtig Hemmelighed."

"S—saadan er det — jeg mener, saadan er jeg. Og jeg stoler lige saa fuldt paa Dem. Skønt jeg kun har kendt Dem tort Kid, meget kort Tid, vil jeg fortælle Dem noget. Drejer sig om Tusinder. Jeg kan ikke fortælle Dem det her. For mange Mennesker."

Han opdagede et rødt Ansigt med Fiskeøjne, der stirrede stift paa ham gennem et Par Lorgnetter og blev langsomt klar over, at det var hans eget Billede i Spejlet, og at Blomsterne i hans Knaphul — hvad man ikke kan fortænke dem i — var døde af Væmmelse.

"Som De vil," sagde Nathan. "Det er ogsaa mere behageligt at drikke Kaffen udenfor. Jeg skal finde et Bord, hvor vi er uforstyrrede."

Da Johnson rejste sig op fra sin Stol, var det, som om alle Lysene i Salen pludselig fo'r i Vejret. Han tog sig sammen, fik

fat i Hatten, som Tjeneren rakte ham, paatog sig en yderst alvorlig Mine og spadserede i en absolut ret Linie ud i Haven. For den overkritiske Tilskuer saá det maaske ud, som om han gjorde lidt for meget ud af det. Desuden havde han glemt Paraply og Handsker, men dem huskede Nathan. Johnsons Taknemlighed over denne Vennetjeneste var lidt vel overstrømmende.

Nathan fandt et Bord i tilstrækkeligt ensomme Omgivelser, og Kaffen blev bragt ud til dem. „Ah!“ sagde Johnson, da han tændte sig en Cigaret. „Det er rart at sidde ned igen. Jeg bryder mig ikke om at fortælle Valverden det — — jeg mener Al—ver—den, men mine Snøvler kl—lemmer mig lidt.“

„Aa, hvad,“ sagde Nathan. „Hvordan var det saa, De gjorde det af med Brookes?“

Johnson prøvede tre Gange at sige, det var en „betydningsfuld Hemmelighed“, og da det endelig lykkedes ham, og Nathan havde forsikret ham, at hans Mund var lukket med syv Segl, tog han fat paa sin Historie. Det gik langsomt i Begyndelsen, men efterhaanden klarede det op i hans Hjerne, hans Sætninger kom mere sammenhængende, og han talte ikke mere slet saa højt. Ordene voldte ham ingen Bryderier, og endelig blev han meget ked af, at han overhovedet havde vovet sig ud med Historien.

Nathan sad med Hænderne under Bordet og noterede nu og da ubemærket noget paa sin Manchet. Han var højlig interesseret. Han troede ikke et Sekund paa Ringens magiske Evner. Men han var ikke i Tvivl om, at det var den Ring, der havde ført Ezra til Shalton. Men Ezra var ikke vendt tilbage; Nathan var tilbøjelig til at tro, det var fordi, Ezra ikke havde faaet fat i Ringen, selv om han havde fundet den. Han tvivlede heller ikke om, at Ringen var af stor Værdi — Affektionsværdi, maaske, eller som Kuriositet. Hans kære Svoger Ezra plejede ikke at ulejlige sig, uden der var noget at hente.

Da Johnson begyndte sin Historie, tog en destingveret ældre

Herre Plads ved Bordet ved Siden af. Han og Johnson sad med Ryggen mod hinanden. Den ældre Herre bestilte en Kop Kaffe, som han ikke drak, læste et Brev, som han tog frem af Lommen — eller lod, som om han læste det — og blev kun siddende et Par Minutter.

Da Historien var forbi, foreslog Nathan, at de atter slog et Slag gennem Haven. I Trængslen blev Johnson uheldigvis borte for Nathan; det var i hvert Fald Johnsons Opfattelse af det. Nathan saá lidt anderledes paa det. Han havde ikke mere Brug for Johnson, og han havde faaet noget at tænke paa.

Johnson var træt, og Omnibusserne var overfyldte. Han tillod sig den Flothed at tage en Droske. Men selv det kunde ikke genopvække den svundne Feststemning. Ilden var ude, og Asken var kold. Hans Støvler pinte Sjælen ud af ham, og han var klar over, at han havde opført sig dumt. Paa Forstuebordet i det lurvede Pensionat laa et Brev til ham. Adressen var skrevet med en Haand, han kendte godt nok. Johnson gav sig ikke Tid til at tage Støvlerne af, han flaaede Konvolutten op og læste som følger under Gasblusset:

„Kære Hr. Johnson.

Jeg véd ikke, om De, naar De kommer hjem, er saa ædru, at De kan forstaa dette. Det er ikke sandsynligt, at dømmme efter Deres Tilstand, da jeg saá Dem. Men jeg ønsker, at De er hos mig Klokken ni præcis i Morgen tidlig, da jeg Klokken halv ti muligvis maa være hos Sir Thomas Folmersham.

Deres hengivne

Nathaniel Brookes.“

„Jeg er leveret,“ sagde Johnson højt. „Haabløst leveret.“

Saa satte han sig paa Trappetrinet, tog sine Støvler af og ønskede af et oprigtigt Hjerte, at han var død.

XX KAPITEL.

„Godmorgen, Hr. Johnson,“ sagde Hr. Brookes høfligt. „Her ser man Dem igen i de gamle, kendte Stuer, hvor vi saa lang Tid arbejdede sammen.“

„Jeg er kommet som Svar paa det Brev, jeg fik fra Dem i Aftes,“ sagde Johnson mut.

„Her var det, De afleverede den Afskedstale, som De i Aftes offentlig fremsagde, med mit Navns Nævnelse, til Benefice for Deres udenlandske Ven. Jeg kan ikke efterligne Deres Udtale, da jeg i Øjeblikket tilfældigvis ikke er drukken nok til det; heller ikke føler jeg Trang til at raabe saa højt, som De gjorde. Men jeg husker Ordene: „Hr. Brookes, De er en Løgner. Jeg vil ikke have mere med Dem at skaffe, sæt Dem ned og skriv mig en Anvisning paa mit Tilgodehavende — jeg forlader Dem med det samme — at De véd det. Hvis De nægter det, maa De tage Følgerne.“ Det er, hvad De fortalte Deres Ven, at De havde sagt til mig, og De fortalte ham desuden, at jeg havde svaret, det var min egen Skyld, og at jeg maatte finde mig i det. Naa, Hr. Johnson, har De nogensinde sagt noget saadant til mig, og har jeg nogensinde talt til Dem paa den Façon?“

„Nej,“ sagde Johnson mørkt.

„Saa ser det næsten ud til, at det er Hr. Johnson, der er Løgneren.“

„Jeg havde faaet for megen Vin.“

„*In vino veritas* — undtagen naar det drejer sig om Skryderier.“

„Han havde ægget mig ved at sige, det var Dem, der afskedigede mig. Jeg vidste knap nok, hvad jeg selv sagde. Jeg er rede til efter Deres Diktat at skrive et Brev til min Ven, hvori jeg tilbagekalder alt, hvad jeg har sagt, og fortælle ham Sandheden.“

„Tak, Hr. Johnson, men jeg skal ikke ulejlige Dem. Denne

pomadiserede unge Mands Mening betyder øjensynlig en Del for Dem — i hvert Fald naar De er fuld. Men jeg er bange, jeg aldrig kunde blive saa drukken, at den fik nogen Betydning for mig. De kan slæbe mit Navn og Rygte ned i Stegekælderens, men De kan ikke vente, at jeg selv skal følge efter. Nej, Johnson, hvis De ikke havde sagt andet, var jeg ikke faldet paa at hente Dem herhen i Dag. Ulykken er, at Deres Fantasi slap op, og De fortsatte med at tale Sandhed. De fortalte Historien om *Den Foregaaende*, og Deres Ven med de skidne Hænder skrev Navne og Adresser paa sin Manchet under Bordet.“

Johnson maabede. „Det saá jeg slet ikke,“ sagde han.

„Selvfølgelig gjorde De ikke det. De saá ikke mig, der sad et Skridt fra Dem. De forstod ikke, at De blev pumpet tør af en forstads-lapset, uvasket Slyngel. De hverken saá eller forstod noget som helst. Saa De brød den Aftale, jeg traf med Dem, da jeg engagerede Dem — som De gav Deres Æresord paa. Og De har sandsynligvis gjort stor Fortræd derved — ikke mig, som De troede at hævne Dem paa, men en anden, som De ikke kender.“

„Jeg er forfærdelig ked af det. De saá, jeg var paavirket af Spiritus — som jeg ellers aldrig nyder — men det er ingen Undskyldning. Jeg forstaar godt, hvad Følgen deraf maa blive.“

„Den bliver Deres Afskedigelse fra Sir Thomas Folmersham og Deres komplette Ødelæggelse, hvis jeg gør min Pligt. Men jeg føler ingen Trang til at ruinere Dem. Tag det Stykke Papir og skriv Deres Vens Navn og Adresse.“

„Han hedder Rosenstein. Jeg kender ikke hans Adresse. Jeg traf ham i hans Klub.“

„Saa skriv, hvad den Klub hedder, og hvor den ligger. Hvad var den Fyr?“

„Han fortalte mig, at han var Finansagent — jeg tror, han sagde, han havde gjort Forretning med Rothschilds.“

„Ah! Naa, det behøver De ikke at notere,“ sagde Hr. Brookes spydigt. „Giv mig saa det Papir og hør godt efter. Jeg ønsker, at De aldrig overfor nogen omtaler nogen af mine private Anliggender. Det gælder ogsaa for Sir Thomas' private Anliggender, siden jeg var dum nok at anbefale Dem til ham. Og som en naturlig Foranstaltning for, at dette skal blive overholdt, forlanger jeg, at De bliver Totalafholdsmand. For det andet ønsker jeg, at alt, hvad der er fremkommet under denne Samtale, forbliver en Hemmelighed for — hm — Rosenstein, der ikke maa vide, at jeg kender hans Navn og Klub-Adresse.“

„Alt dette er jeg rede til at give Dem min dyreste Ed — —“

„Stop! De er ikke en Mand af Ære, og Deres Ed er intet værd. Den kan jeg ikke tage imod. Jeg gider ikke engang høre paa noget saa latterligt. Men hvad Rosenstein angaar — jeg siger Dem ligeud, at hvis De mæler et Ord til ham eller giver ham det svageste Vink, saa vil jeg faa det at vide. Hans Opførsel vil fortælle mig det. I saa Fald vil jeg ingen Barmhjertighed vise Dem. I øvrigt har De faaet en Lære, der maaske vil virke. Men jeg skal nok holde Øje med Dem — og den ubetydeligste Indiskretion fra Deres Side vil betyde øjeblikkelig Handling fra *min*. Andet har jeg ikke at sige. Nej, jeg har ikke Brug for Forsikringer, siger jeg Dem, de er intet værd, naar de kommer fra Dem. Gaa. Andet var der ikke. Forsvind!“

Da den slukørede og angrende Johnson trak sig tilbage, kom Tarver ind med et Visitkort. „Ja,“ sagde Hr. Brookes, da han saå det. „Vis den Herre herind.“

Tarver aabnede Døren for en almindeligt udseende ung Mand, der ligefrem havde Ordet „Kontorist“ skrevet paa sig — og ikke var Kontorist.

„God Morgen,“ sagde Hr. Brookes hastigt og rakte ham det Papir, Johnson havde skrevet paa. „Det er Mandens Navn og Klub-Adresse. Jeg vil gerne vide, hvor han arbejder, hvis han

overhovedet arbejder noget Steds, hvor han bor, hvordan hans Rygte er og alt, hvad De ellers kan opdage inden i Dag Kl. 1. Selvfølgelig maa De have længere Tid, hvis det er nødvendigt.“

„Ja, Tiden er kort,“ sagde Privatdetektiven, „men det ser meget simpelt ud. Jeg kender en Smule til Scepter-Klubben; det bliver nemt Arbejde. Jeg begynder med det samme og kommer tilbage saa hurtigt som muligt. Godmorgen.“

Da Manden var gaaet, satte Hr. Brookes sig ved Skrivebordet og affattede tre Telegrammer. Det første var til Fru Derriford og lød, som følger: „Maa jeg tage Dem paa Ordet og besøge Dem et Par Dage? Jeg kommer i Morgen Formiddag, forudsat det absolut ikke er til Ulejlighed for Dem. Venligste Hilsen til dem alle.“ Det andet Telegram, til Jimmy Havern i Chelsea, bød ham komme til Frokost Klokken ét for at høre vigtigt Nyt. Disse to Telegrammer underskrev han med sit Navn. Det tredje havde overhovedet ingen Underskrift, var adresseret til Fru Barley og lød: „En oprigtig Ven beder Dem ikke forlade Deres Hus i Dag og i Morgen. De vil være udsat for Fare, hvis De ikke følger dette Raad.“

„Send straks de Telegrammer af Sted, Tarver. De to undertegnede: Svar betalt — det andet selvfølgelig ikke. Hvis der forlanges Navn og Adresse til det insignerede Telegram, er De ikke tvunget til at opgive mit.“

„Ja vel, Herre. Jeg forstaar,“ sagde Tarver.

Saa skød Hr. Nathaniel Brookes denne Sag til Side og gav sig til at arbejde paa sin Rejsebog. I Løbet af Formiddagen fik han et Svar fra Jimmy, der sagde, at det skulde være ham en Glæde at komme, og et andet fra Fru Derriford, der bød ham hjertelig Velkommen. Ti Minutter over halv ét vendte Detektiven tilbage med en kort, men udtømmende Rapport. Og et Par Minutter over ét satte Jimmy og hans Onkel sig ved Frokostbordet.

„Naa,“ sagde Jimmy. „Hvori bestaar saa de vigtige Nyheder? Er de gode eller daarlige?“

„Daarlige i Gaar Aftes; i Dag er de bedre. Sagen skal nok ordne sig tilfredsstillende. Men det kan vi altsammen tale om, naar vi har spist.“

Da de med deres Cigarer var flyttede ind i Arbejdsværelset, fortalte Hr. Brookes sin Historie.

„I Aftes gik jeg hen i Klubben for at spille Piquet med en Mand og fandt en Besked fra ham, om at han havde faaet ondt i Maven. Forbandet egenkærligt af ham, fandt jeg. Jeg tog en Avis og saå en Annonce om Earl's Court Udstillingen. Det slog mig, at det kunde være nok saa rart at være ude som inde, og at jeg kunde gaa en Tur gennem Haven en halv Times Tid og høre lidt Musik. Saa tog jeg derud. Idet jeg gik forbi Bordene foran en af Resturanterne, hørte jeg en Stemme sige meget højt: „Hr. Brookes, De er en Løgner!“ Lad være med at smile, Jimmy, det er upassende. Jeg saå mig omkring. Dør sad min forhen-værende Sekretær, Johnson, sammen med en pomadiseret ung Laps i Kjole og hvidt, med beskidte Næver og af ganske aabenbar Nationalitet. Johnson (der for Resten var godt drukken) var i Færd med at give sin Ven en dramatisk Beskrivelse af, hvordan han, Johnson, havde afskediget mig, Brookes, fra sin Tjeneste, saa jeg satte mig ved det tilstødende Bord med Ryggen mod Johnson. Det tog mig ikke et Minut at opdage, at vor pomadiserede Laps var i Færd med at pumpe Johnson for en Historie om *Den Foregaende*, og den sølle Idiot bralrede op med alt, hvad han vidste. Da jeg gik derfra, var vor pomadiserede Laps ved hemmeligt at notere Ernest Saunders Barleys Adresse paa sin Manchet.“

„Hvad for noget? Tror du, Johnsons Kammerat er en af dem, der søger efter Ringen?“

„Han hører sikkert ikke til den rigtige Bande. Men han har opdaget, at der stikker en Del Penge i den, og vil se at hugge

den til sig. Hvis jeg forstaar mig det mindste paa Ansigter, saa er han af Slagsen og sikkert ikke besværet af nogen Skrupler. Naa, jeg sendte Johnson et Brev i Aftes, der førte ham herhen i Dag til Morgen — en blodskudt og angrende Johnson. Jeg fik ud af ham, at Vennens Navn var Rosenstein, at Johnson havde truffet ham i en eller anden Svinesti af en Klub og intet vidste om ham. Jeg fik ogsaa fat i en Privatdetektiv, som jeg tidligere har anvendt, og sendte ham ud for at opsnuse, hvad han kunde. Han bragte mig en Rapport, lige før du kom.“

„Naa, og hvad siger han?“

„Han fik fat i Klubbens Portier. Rosenstein er en smart ung Mand, altid flot klædt, spiller en Del og bestiller ikke stort. I den sidste Tid har han hjulpet til i en Raritetsbutik, der indehaves af hans Svoger, en Mand ved Navn Carcow, som er bortrejst for Tiden. Politiet var efter Rosenstein for tre Aar siden i Forbindelse med nogle Eksportsvindlerier, men maatte lade ham gaa af Mangel paa Bevis.“

„Det var jo ikke stort.“

„Ikke? Naa, min Detektiv traf en lille Dreng, der skulde lægge et Brev i Postkassen for Fru Carcow. Carcows nuværende Adresse er et Gæstgiveri i Drowse Lane i Shalton.“

„Naa, er Carcow ogsaa paa Jagt efter Ringen?“

„Det er muligt. Det er ogsaa muligt, at det kun er et Sammentræf, og at det er helt andre Ting, der har ført ham til Shalton. Eet slog mig som besynderligt — at Carcow og Rosenstein ikke arbejder sammen, hvis de begge to er ude efter Pengene — og det er givet, da Rosenstein ellers ikke havde behøvet at pumpe Johnson. Men en Antikvitetshandler vilde netop være den rette til at sætte paa Jagt efter *Den Foregaaende*, og det er ogsaa muligt, at Rosenstein opsnusede noget hos Carcow og pumpe Johnson for at faa fuld Besked. Jeg holder i hvert Fald ikke af den Tanke, at de to Slyngler maaske er ved at prøve paa at faa Ringen fra Mary; de er vist ikke hensynsfulde i Val-

get af deres Midler. Saa jeg har telegrafisk ordnet det saadan, at jeg i Morgen tager ned til Derrifords — for at spare dem for Ulejlighed ved selv at stjæle Ringen. Jeg vilde gerne skaane Mary for Ubehageligheder, og jeg vil forbandet nødig miste Ringen.“

„Men du burde være i Shalton *nu*, Onkel. Hvorfor vente til i Morgen? Du véd jo ikke, hvad der kan ske i Dag. Og hvis de Bæster ikke faar at vide, at Mary ikke har Ringen længere, kan de jo blive ved at genere hende. Det forekommer mig at være en ualmindelig prekær Situation. Kunde man ikke gøre Anmeldelse til Politiet?“

„Jimmy, du taber altid Hovedet i kritiske Situationer; du forhaster dig, og Hastværk er af det onde. Det er ikke umuligt, at Rosenstein og Carcow kan blive farlige for Mary. Rosenstein er muligvis taget til Shalton i Dag til Morgen. Hvis det er Tilfældet, saa vil han, af Hensyn til sin egen Sikkerhed, først prøve lovlige Midler; vi har intet at frygte af ham før i Morgen. Carcow har været borte i nogen Tid; han har maaske faaet fat i Ringen nu, og i saa Fald behøver vi ikke at være ængstelige. Det kan ogsaa være, at han netop har besluttet sig til at bruge ulovlige Midler — maaske Vold — for at bemægtige sig den. Men hvis han havde i Sinde at gøre det, saa tror jeg, han havde gjort det tidligere, og i saa Fald kunde vi ikke have undgaaet at faa det at vide. Jeg anser det altsaa ikke for sandsynligt, men har dog for alle Tilfældes Skyld sendt Mary en anonym og melodramatisk telegrafisk Advarsel om ikke at forlade Huset i Dag og i Morgen. Saa længe hun holder sig inde, har hun Ernest Saunders — og andres — Mandsmod og Styrke til at beskytte sig, om nødvendigt. Ja, jeg blev enig med mig selv om, at jeg roligt kunde gaa i Middagsselskab i Aften, give Fru Derriford et Døgn til at forberede sig paa mit Besøg og tage til Shalton i Morgen tidlig. Saa er det tidsnok at stjæle Ringen. Og naar jeg først har den, saa véd jeg en absolut ufejlbarlig Maa-

de, hvorpaa jeg kan overbevise Carcow og Rosenstein om, at Ringen ikke er i Shalton, og at de lige saa godt kan opgive at søge efter den. Det skal jeg senere fortælle dig om.“

„Jeg er ikke slet saa tillidsfuld, som du lader til at være, og jeg vilde ønske, vi aldrig havde haft noget med den Ring at skaffe. Men det var paa dit Ansvar.“

„Ja, det indrømmer jeg glad og gerne. Der skal ikke ske nogen noget, stol du blot paa det. Lad os tale om noget andet. Hvordan gaar det med dit Arbejde? Er du blevet enig med Derriford?“

„Det kunde gaa værre med Arbejdet,“ sagde Jimmy. „Jeg maa for Resten se at komme hjem; jeg sagde til Modellen, at hun kunde komme tilbage Klokken tre. Jeg tager fat paa Frk. Derrifords Portræt, saa snart hun kommer til London, hvilket bliver om et Par Dage, antager jeg. Jeg skrev til gamle Derriford i Aftes.“

Det var sandt nok. Han havde ogsaa skrevet til Frk. Hilda Derriford, men det havde han ikke Lyst til at tale om endnu.

„Det er jo storartet,“ sagde Hr. Brookes. „Tænk, hvis Romney kunde have malet hende!“

„Saa havde vi faaet et godt Billede, men et daarligt Portræt. Se paa hans Lady Hamilton'er — forskellige allesammen. Men alligevel,“ tilføjede han beskedent, „hvis han havde levet, havde jeg ladet ham male hende, om han vilde. Det er meget muligt, at jeg ikke kan gøre det stort bedre.“

XXI. KAPITEL.

Denne samme Morgen skulde Mary netop til at gaa sig en Tur, da Hr. Brookes' anonyme Telegram blev bragt hende. Hun tænkte over det et Minut eller to. Hvad i Alverden kunde det betyde? Det var vel en af Jimmys idiotiske Vittigheder, og Forklaringen paa det kom vel saa senere. Ikke et Øjeblik drømte hun om at tage Advarslen alvorligt. Det var dejligt Vejr den Morgen; hun havde en ny Hat paa, og den klædte hende, syntes hun — hun følte sig yngre, kønnere og i bedre Humør end sædvanlig. Det anonyme Telegram gjorde hende aldeles ikke ængstelig, hun kunde blot ikke begribe, hvilken Spøg der muligvis kunde ligge bag det.

Paa Vejen for Enden af Alléen tøvede hun et Øjeblik og valgte saa Stien over Markerne. En lurvetklædt gammel Mand, der drev ned ad Vejen, kiggede i den Retning, hun gik, og fulgte efter hende. Over de tre første Agre holdt han sig langt bagude; saa gik han hurtigere. Paa den femte Ager hørte hun hans hurtige Skridt bag sig og vendte sig om. Hun genkendte straks den ækle, fulde, gamle Mand, der havde været hos hende for at sælge sine orientalske Tæpper og havde villet købe hendes Ring. Hun viste mindre Frygt end hun følte.

„Vær saa god at gaa videre,“ sagde hun. „Jeg holder ikke af at have Folk gaende lige bag mig.“

„Bare rolig,“ sagde Carcow lidt forpustet. „Jeg skal ikke gøre Dem Fortræd, hvis jeg kan undgaa det. Jeg vil have Deres Ring — den Ring, jeg tilbød at købe forleden Dag. Jeg maa have den. Jeg er stadig rede til at købe, hvis De vil sælge den, og jeg betaler med det samme. Hvis De ikke vil sælge den, bliver jeg nødt til at tage den — selv om jeg derved ødelægger Deres fine Kjole — eller brækker Deres Finger — eller bliver nødt til at myrde Dem. Det nytter ikke at skribe. Der er ingen,

der kan høre det, og hvis De skriger, saa slaar jeg straks til med min Stok.“

Mary saå sig omkring. Det var sandt nok, der var ingen i Nærheden.

„De gør mig aldeles ikke bange, og hvis De ikke forsvinder, bliver det værst for Dem selv. Forleden Dag troede jeg, De var fuld, og enten er De det endnu, eller ogsaa er De gal. I hvert Tilfælde vil Politiet ikke betænke sig paa at sætte Dem fast. Hvor tør De — —.“

„Hold inde med det. Skynd Dem nu. Jeg maa have Ringen. Vil De sælge den, eller skal jeg tage den?“

„Hvad er det for en Snak om at sælge? Jeg skal have tredive Pund for den Ring, og De ejer ikke tredive Pence.“

„Ah! Jeg er ikke saa fattig, som jeg ser ud til.“ Han trak en skiden Pung frem af Vestens Inderlomme. „Jeg skal tælle tredive blanke Pund op til Dem. Af med Handsken, saa jeg kan faa Ringen.“

Carcow var højlig lettet. Han havde ikke Lyst til at bruge Vold og var Dødsens angst for Følgerne. Marys Plan var ganske ligetil; hun vilde lade nogle af Pengene falde paa Jorden, puffe til ham, naar han bukkede sig ned for at samle dem op, og saa løbe for Livet. Med det Forspring, hun saaledes kunde faa, tvivlede hun ikke om, at hun vilde slippe fra ham; hun var stærk og kraftig, og han var en gammel Mand; han kunde sikkert ikke løbe langt. Men en anden Frelse var nær. Gennem Ledet for den anden Ende af Marken kom en ung Dame med en Hund. Damen var Hilda Derriford, og Hunden var den tigrede Bulldog Peter. Mary fløjtede, og Hunden kom farende hen imod dem.

„Tag den Pose til Dem og løb saa stærkt, Deres Ben kan bære Dem,“ sagde hun til Carcow. „Hvis den Hund indhenter Dem, er De en død Mand.“

Carcow var ikke længe om at tage sit Overblik over Situatio-

nen. Han holdt ikke af Hunde — især ikke af Bulldogs — og det forekom ham, at denne specielle Bulldog nærmede sig hurtigt og med alle Tegn paa Blødtørst. Han gav sig ikke engang Tid til at bande — han løb, hurtigere end han havde løbet i mange Aar. Mary raabte efter ham, at hun gik lige hen paa Politistationen, og saa tog hun fat paa at standse Peter. Idet Carcow snublede og rullede over Stenten ved Markskellet, viste et hastigt Blik tilbage ham, at det voldte Mary nogen Vanskelighed at holde Hunden tilbage. Peter vaklede mellem at følge sin medfødte sunde Fornuft eller sin møjsommeligt erhvervede Opdragelse. Hans sunde Fornuft sagde ham, at den Fløjten havde lydt bydende og indtrængende, og at hans Assistance var nødvendig; den Omstændighed, at Manden løb, var tilstrækkeligt Bevis for hans Brødefuldhed, der i øvrigt tydeligt fremgik af hans Paaklædning, og det var utvivlsomt hans Pligt at gøre det af med denne Mand, der løb. Og heri tog hans sunde Fornuft ikke fejl. Paa den anden Side havde hans Opdragelse lært ham, at han altid skulde adlyde Hr. Derriford, Hilda, Mary og Kuskens yngste Datter, der var seks Aar gammel. Og netop nu havde Mary ham i Halsbaandet, smækkede ham og bød ham lægge sig og være en fornuftig Hund. Omsider gav han efter under Protest — som den søde, gamle Idiot af en Hund, han var — en Hund, der intet frygtede paa denne Jord, var rede til at slaas med hvem som helst og tillod et seks Aars Pigebarn at gøre ham latterlig med sin Straahat, som hun bandt godt stramt om Halsen paa ham. Sandt nok, han havde selv udvalgt sig denne Regering, og da den én Gang var valgt, bøjede han sig blindt for dens Befalinger. Han var ganske klar over, at Hr. Derriford var en retfærdig Mand og vilde skyde ham ned, om det blev nødvendigt — at Hilda var hans Herskerinde, Mary hans bedste og mest forstaaende Ven, samt at man maatte være varsom overfor en lille gyldenhaaret Pige paa seks Aar. Men han kunde aldrig faa ind i sit Hoved, at Præsten ikke var kommet i den bestemte

Hensigt at stjæle Vasketøjet; han kunde ikke engang lære at finde Behag i Hr. Ernest Saunders Barley — skønt han vænnede sig til ham af Hensyn til Mary.

Hilda kom løbende til og tog Hunden i Snor. „Hvad var det for en Mand? Hvad gjorde han? Hvorfor lod du ikke Peter tage ham? (God Hund, Peter.) Vi kom lige i rette Tid. Jeg var paa Vej over for at se til dig.“ Hilda var langt mere ophidset end Mary.

Mary lo og fortalte Peter, at han var en Lysets Engel, selv om man ikke kunde se det paa ham, hvilket Peter fandt smigrende, men i Uoverensstemmelse med den Kendsgerning, at hun lige havde givet ham Smæk. Under Afbrydelser og Udbrud fra Hilda fortalte hun saa hele Historien, mens de gik tilbage mod „Kastaniehuset“.

„Men hvem har afsendt det Telegram?“ spurgte Hilda. „Det maa være fra en eller anden, der vidste, at den gamle Bandit havde i Sinde at overfalde dig.“

„Det har han saamænd ikke betroet nogen. Nej, det var blot et Sammentræf, at det Telegram kom i Dag. Det er vel sagtens en eller anden idiotisk Spøg, Jimmy har fundet paa.“

„Han vilde aldrig gøre saadan noget. Det er jeg overbevist om.“

Hun sagde det i en meget bestemt Tone. Mary hævdede Øjenbrynene. Hilda rødmede — det gjorde hun ofte i den senere Tid, og det klædte hende bedaarende. „Jeg mener, at jeg ikke kan tro det om ham. Aa, Mary, jeg fik Brev fra ham i Morges, og de er saa glade for det hjemme, og du skulde være den allerførste, der fik det at vide!“

Mary svarede omgaaende ved at give Hilda et begejstret og ømt Kys.

„Kæreste Hilda! Er det virkelig rigtig sandt? Jeg kan slet ikke sige dig, hvor det glæder mig. Jeg vidste det jo nok — og nu, det er sket, kan jeg neppe tro det. Fortæl mig det altsam-

men straks, kære du. Har du svaret ham? Naar faar han det at vide? Jeg vil saa gerne sende ham et Lykønskningstelegram.“

„Han faar det at vide i Eftermiddag. Han bad mig sende et Bud med Svaret, saafremt det var — ja, det, det *var*. Saa tager William til Byen med 1.30 og vil være paa Atelieret ved Tretiden. *Og maaske har han et nyt Brev med tilbage.*“

(Og var det for at træffe denne Model, eller var det for at træffe dette Bud, at Jimmy absolut maatte være paa Atelieret Klokken tre?)

Herpaa fulgte mange og næsten kritikløse Lovprisninger af denne behagelige unge Mand og ganske dygtige Kunstner, James Havern. Peter nød det altsammen, mens den fromt hinkede efter sin Herskerinde, og da den var en Hund af god Race, hørte den paa det uden et Smil. I Følelsen af, at der var Lykønskninger i Luften, logrede den saa begejstret med Halen, som man kan vente det af en Hund, der føres i Snor.

Hilda ledsagede Mary til Politistationen. Dør fortalte Mary en høflig og forvirret Assistent en noget forvirret Historie om en gammel Vagabond med Skæg og en Pose Penge, som havde truet med at myrde hende ude paa Markerne. Muligvis havde hun kunnet forklare sig bedre, hvis ikke Hildas Forlovelse havde sat hendes Sind i saa stærke Svingninger. Nej, hun vilde ikke melde Manden for noget, hun syntes blot, at Politiet burde foretage sig noget; de kunde finde Manden og gøre ham bange og sige til ham, at han skulde forlade Egne. Assistenten noterede lidt og sukkede taalmodigt. Han var selv en gift Mand og ikke ukendt med det kvindelige Temperaments Svingninger.

Mary tog Hilda med hjem til Frokost. Ernest Saunders Barley var borte, han var under megen Jubel draget af Sted i et nyt Sæt Tøj og en første Klasses Rygekupé for at hævde Shaltons Golf-Ry i fjernere Egne. Ved Frokosten kom de atter til at tale om Ringen.

„Og hvad havde du gjort, hvis jeg og Peter ikke havde vist os i det kritiske Øjeblik?“

„Tabt hans Penge — puffet ham omkuld, naar han bukkede sig for at tage dem op — og saa taget Benene paa Nakken. Jeg kunde i hvert Fald ikke have givet ham Ringen, eftersom jeg ikke havde den paa.“

„Saa! Jeg troede, du altid gik med den.“

„Det har jeg ogsaa altid gjort. Men den generede mig i Dag, da jeg trak Handsken paa, saa jeg lod den ligge paa Bordet i mit Værelse. Aa, Hilda, jeg har saadan en glimrende Idé. Det var Jimmy, der gav Ernest Ringen — og derfor skal du gaa med den, indtil Jimmy selv giver dig en Ring — som en Slags Forberedelse til din Forlovelsesring.“

„Men jeg vil være saa bange for at tabe den. Du sagde, at Hr. Smythe havde fortalt dig, den var værdifuld, og denne gale Vagabond bød dig en hel Pose Guld for den.“

„Men Jimmy sagde, at den absolut ingen Værdi havde i Penge.“

„Gjorde han det! Saa er det ogsaa rigtigt. Naar han ytrer sin Mening om noget, saa er han ogsaa sikker i sin Sag. Det har jeg lagt Mærke til, og han véd en Masse om Kuriositeter og alle Slags Sjældenheder. De to maa være sindssvage og har taget den for noget andet. Jeg vil forfærdelig gerne gaa med den, hvis du virkelig ikke er ked af det, og du skal faa den igen, saa snart jeg faar min *rigtige* Ring.“

„Du skal faa den med det samme. Jane, løb ovenpaa — nej, vi har Brug for Dem hernede — sig til Ellen, at hun skal gaa op paa mit Værelse og finde en Ring med to Guldslanger. Jeg tror, den ligger paa Toiletbordet — eller ogsaa paa Kaminhylden — men hun maa i hvert Fald finde den og bringe den hened.“

„Ja, Frue,“ sagde Jane ærbødigt. Ude i Køkkenet afleverede hun sin Besked i disse Ord:

„Maudie, min Ven, du maa ruppe dig — du skal hente Hertuginde's Ring — du véd, den af 18 Karats Skøjtejern. Og hvis den ikke er det ene Sted, saa er den det andet, og det er alt, hvad hun véd om det. Og hvis du ikke kommer med den inden et Minut, saa faar du Hovedet hugget af.“

Ellen anbragte en Tommelfinger paa sin Næsetip og spærrede Fingrene ud med megen Ynde, hvorpaa hun langsomt og værdigt skred op ad Trappen. Hun fandt straks Ringen, og satte den i et Anfald af Spøgefuldhed paa sin Finger. Hun havde den stadig paa, da Jane kom ned i Køkkenet efter den varme Ret.

„Vær's god,“ sagde Ellen, idet hun tog Ringen af. „Hvis hun vil have min Ring, skal hun saamænd ogsaa faa den. Og hun behøver blot at sige til, hvis hun ogsaa har Lyst til mine Diamant-Ørenringe. Det kan du fortælle hende.“

„Jeg skal nok huske det,“ sagde Jane.

Ellen havde knap nok haft Ringen paa et Minut, men det var tilstrækkelig til samme Eftermiddag at give hende et Anstrøg af Marys Karakter. Hvis Hr. Hicks den Eftermiddag havde aflagt Besøg, havde han maaske faaet Grund til at fatte nyt Haab. Fru Dawes og Jane lagde Mærke til, at Ellen var stille og tankefuld, hvilket gav dem Anledning til mange Smaabemærkninger. Men det var maaske meget godt, at den trofaste Gartner ikke viste sig, thi om Aftenen var Ellen atter blevet sig selv i ét og alt, og det genopvakte Haab havde sikkert hurtigt faaet sin Bekomst.

Hilda gik imidlertid med Ringen, og begyndte som Følge heraf at antage visse af Ellen-Maudies mest fremtrædende Karaktertræk — Ellen-Maudies Sans for, hvad der betalte sig, Ellen-Maudies Foragt for Mænd og Ellen-Maudies haanlige Syn paa det ægteskabelige Liv.

Det var godt det samme, at Hr. Brookes skulde komme den næste Morgen — hans Indskriden begyndte at blive paatrængende nødvendig. Hvor meget godt *Den Foregaaende* end tid-

ligere havde udrettet ved at give Mary Styrke til at paavirke og forbedre sin Mand, saa var den sikkert godt i Færd med at lave Ulykker nu.

XXII. KAPITEL.

Men Aftenen før Hr. Brookes' Ankomst steg en anden Herre, der ogsaa var højlig interesseret i *Sahib-i-dirina*, af Toget i Shalton — og naar det siges, at det var en alt for elegant ung Herre, at han havde fremtrædende og sentimentale Øjne, og at han med en tredje Klasses Billet steg ud af en første Klasses Kupé, er man maaske tilstrækkelig klar over hans Identitet. Hr. Nathan Rosenstein medbragte en lille brun Haandkuffert, sagde Nej til en Droske udenfor Stationen og gik over mod Jernbane-hotellet ikke hundrede Skridt derfra. Han tænkte, at det Hotel var godt nok til hans beskedne Fordringer.

Med anbefalelsesværdig Forsigtighed — eller, om De hellere vil, med medfødt Mistænksomhed — foretrak han at sondere Terrænet, inden han tog Værelse. Derfor gik han ikke ind ad Hotellets Dør, men styrede mod en anden Indgang, hvorover der i Glasmosaik stod Ordene: „Bar og Vinstue“. I denne fornemme og plydsbetrukne Hal sad kun én Mand, en gammel Mand med tjavset Skæg og urolige Øjne og med en ubestemmelig Bylt ved Siden af sig. Han havde afført sig det pjaltede Klædebon, han bar, da han samme Morgen overfaldt Mary. Han var iført den pæne, høje Hat og den tynde, sorte Frakke, hvori han havde holdt sit Indtog i Shalton. Han var klar over, at Politiet sandsynligvis var paa Sporet efter en Vagabond, og derfor neppe vilde lægge Mærke til den pæne Handelsrejsende, han nu prøvede paa at ligne. Han sad sammensunken som knuget

af det dybeste Mismod: Hovedet støttede han i Hænderne, og paa det lille Marmorbord ved hans Side stod et Glas urørt Cognac og Soda.

Han drejede Hovedet, da Glasdøren svingede, og Nathan traadte ind. Men Nathan havde lige set et Glimt af ham, inden han vendte sig, og det voldte ham ingen Vanskelighed at læse det tydelige Nederlag, der stod malet paa Carcows Aasyn.

„Da', Ezra, gamle Dreng,“ sagde Nathan roligt. „Du er nok overrasket ved at se mig. Jeg er heller ikke fri for at være overrasket, men vi er jo altid vel mødt, gode Venner, Svogre, hva'? Du har pakket sammen for at tage hjem, ser jeg. Meget pudsig, hva'? Du er færdig med dine Forretninger i Shalton, naar jeg skal til at tage fat paa mine.“

„Ah! Glæder mig at se dig, Nathan. Du er en forbandet Tyveknekt — det har jeg altid vidst. Maaske er du lidt for sent paa det med de Forretninger, du har for; de Forretninger er maaske allerede besørgede af en anden. Men lige meget med det — jeg er ikke nysgerrig efter at opdage dine Hemmeligheder. Jeg vil kun spørge dig om én Ting, skønt jeg véd, at du ikke vil tale Sandhed. Hvad har Rebecca fortalt dig?“

„Men jeg har skam ingen Hemmeligheder — jeg lægger alle Kortene paa Bordet. Jeg er taget herved efter *Sahib-i-dirina*, den mærkelige Fingerring, der ikke er meget værd, men henter store Penge. Jeg har længe vidst Besked om den, men først i Aftes fik jeg nok til at tage fat paa Arbejdet. Rebecca har ingenting fortalt mig. Hvad skulde Rebecca vide om *Sahib-i-dirina*? I øvrigt taler jeg aldrig om Forretninger med Rebecca — uden, selvfølgelig, hvad der angaar din Butik. Maaske kommer jeg for sent; jeg kan jo bare gaa hen til „Kastaniehuset“ og føle mig for. Men det er maaske Latin for dig altsammen. Du tog jo herved for at gaa paa Auktion, efter hvad jeg véd, og aner maaske intet om *Sahib-i-dirina*. Men jeg er heller ikke nysgerrig efter *dine* Hemmeligheder. Naa, Ezra, min Dreng, vi

gider ikke tale Forretninger nu. Drik det dør ud og tag et Glas paa min Regning. Hva'?"

Ezra var ingen Dumrian. Han samlede hastigt de væsentligste Kendsgerninger. Det var mislykkedes for ham at faa fat i Ringen, og det var ikke mere sikkert for ham at blive i Shalton. Nathan havde (ligegyldigt hvordan) faaet Færten af Ringens Værdi og hvor den var at finde. Derfor vilde det være klogest at slaa Klo i Nathan og prøve paa at redde Stumperne. Han gættede ligeledes, at Nathan paa en eller anden Maade maatte have Brug for ham og i Virkeligheden ingen Vegne kunde komme uden ham — havde det ikke været saadan, vilde Nathan aldrig have mælet et Ord om Ringen, men derimod som sædvanlig afleveret en Serie Løgne om fabelagtige Gaskomfurer eller lignende.

Og Ezra havde ganske Ret. Den vigtige Oplysning, som Nathan manglede og gerne vilde have pillet ud af Ezra, var, *hvor* han kunde sælge Ringen. Intet er mere værd, end man kan faa for det, og en Ton Diamanter er værdiløse for den vildfarende Ørkenvandrer. Og Nathan havde ikke den fjerneste Anelse om, hvordan han kunde blive af med Ringen, hvis han nogensinde fik fat i den. I værste Fald kunde han vel nok faa et Par Pund for den hos Hr. Brookes, men han var saa temmelig sikker paa, at dør blev den ikke betalt efter Topnotering. Han tvivlede stærkt paa, at Hr. Brookes overhovedet kendte dens fulde Værdi. Nathans Opfattelse af denne Sag var i langt højere Grad baseret paa den Kendsgerning, at Ezra havde fundet det Umagen værd at tilbringe Dag efter Dag i Shalton for at faa fat i Ringen, end paa noget af det, den drukne Johnson havde fortalt ham.

Det var en interessant Styrkeprøve, og Resultatet var lige saa sjældent som smukt. Som Tingene stod, havde Nathan langt den bedste Chance for at faa fat i Ringen — og Ezra havde langt de bedste Chancer for at afhænde den med Fordel. Den kolde

Fornufts Stemme sagde klart og tydeligt: „Halvt til hver!“ Og nu, som ved mange foregaaende og mange efterfølgende Lejligheder, saå Ezra fuldt ud, hvor skønt og godt og indbringende det er at være Mellemandler.

„Altid den samme, kære du,“ sagde Ezra med sin bedste Efterligning af sit overbærende Smil. „Sorgløs, i fine Klæder, parat til at byde enhver paa et Glas — ja, vist saa — lidt aabenmundet med de smaa Hemmeligheder, man bør holde for sig selv. Aah, du er en forbandet gammel Tyveknægt, Nathan.“ Men disse Ord havde helt skiftet Karakter, — som Ezra nu sagde dem, lød de som de ømmeste Kælenavne. „Naa, jeg bebrejder dig det ikke. Naar du taler til mig privat, saa er det mig privat, du taler til. Det véd du, og det véd jeg. Jeg skal gladelig drikke en Cognac med dig, for herude i Provinsen kan man ikke faa Absinth, og jeg har en Time, inden London-Toget gaar. Godt, du har lagt Kortene paa Bordet. Jeg vil gøre det samme — og maaske endnu mere aabent. Jeg har været ude efter Ringen, og jeg har ikke faaet den. Jeg er den eneste Mand i England, der véd, hvor den kan sælges. Jeg havde maaske tænkt at berede dig en lille Overraskelse — etablere dig selvstændigt, som Rebecca saa ofte har bedt mig gøre — men det behøver vi ikke at komme ind paa. Alt, hvad jeg har at sige, er, at jeg ikke har kunnet faa fat i Ringen, og at jeg gør bedst i hurtigst muligt at forlade dette Hul af en By. Jeg har prøvet et stort Kup, et meget dristigt Kup, og det gik ad Hekkenfelt til. Jeg var maaske kommet tilbage senere, havde prøvet noget andet og reddet Ringen. Det havde været rart for dig, for jeg glemmer ikke Slægt og Venner, men det er endnu bedre, som det er. Du har ogsaa opsnuset, at Ringen er noget værd. Jeg troede, jeg var den eneste Mand i England, der vidste, hvor man kan faa fem Tusind Pund for den, men jeg ser, jeg tager fejl. Det har du ogsaa opdaget. Godt, godt, min Dreng, gaa paa og vind Løbet. Bryd dig

ikke om mig; jeg har min lille Butik og har ikke nødig at tage noget fra dig. Jeg ønsker dig alt Held. Nej, de fem Tusind er Nathans! Kom, lad os drikke paa det!"

Og det mest durkdrevne ved denne lille Tale var, at Ezra overvandt sine naturlige Instinkter og sandfærdigt opgav den Pris, han kunde faa for Ringen — hvis han nogensinde fik fat i den.

„Næh, hør nu!“ sagde Nathan, idet han satte sig mageligt til Rette i den røde Plydssofa. „Jeg véd godt nok, at du holder meget af din Familie. Tro mig, Ezra, jeg har altid vidst, du var min Ven, men jeg er heller ikke blottet for ædlere Følelser. Hvorfor skulde vi ikke begge to nyde godt af denne lille Forretning? Jeg kan maaske faa Penge for Ringen. Hr. Brookes vil gerne punge ud. (Ah! Jeg ser, du kender ikke Hr. Brookes; naa, det kan ogsaa være lige meget.) Men han gav mig aldrig fem Tusind. „To Tusind“ — det har han altid holdt paa overfor mig — „To Tusind, min kære Nathan, hvis De kan skaffe mig min Ring tilbage.“ Hvis jeg deler med dig, faar jeg fem Hundrede Pund mere ud af det. Hvis jeg ikke gør det, saa er der to Tusind Pund til mig og ingenting til dig. Men hvis vi skal dele, saa maa du fortælle mig hele Historien.“

Gammel Erfaring satte Ezra i Stand til i alt væsentligt at skille Løgn fra Sandhed i Nathans elskværdige Fremstilling. Han kendte imidlertid intet til Hr. Brookes, men han troede ikke paa, at Hr. Brookes nogensinde havde budt to Tusind — i saa Fald havde Nathan, der dengang ikke vidste bedre Besked, slaaet til og blæst sin Svoger et Stykke. Men alligevel saá Ezra — med visse Forbehold — sin Fordel i at fortælle ham hele Historien.

„Saa siger vi det, Nathan. Du kan maaske lære af mine Fejlgreb. Andet forlanger jeg ikke. Paa de Betingelser, du har foreslaaet, vil jeg fortælle dig alt, hvad jeg véd, og alt, hvad jeg har foretaget mig. Jeg forlanger intet skriftligt, vi er gode

Svovre. Jeg tager dit Ord for godt, som var det min salig afdøde Moders. Naa, jeg hørte altsaa tilfældigt, at der et vist Sted — som jeg foreløbig ikke behøver at nævne — var fem Tusind Pund at hente for denne Ring, der blev udførlig beskrevet for mig. Hvis jeg havde en Blyant, kunde jeg tegne Inskriptionen paa Pladen for dig, ud af Hovedet. Saa modtog jeg Efterretninger, der gav mig det Indtryk, at Ringen var i Shalton. Jeg kom ikke herved med Navn og Adresse og det hele fiks og færdig, saadan som du gjorde; jeg var ikke saa heldig, jeg maatte løbe omkring og føle mig for, og jeg opdagede ogsaa, hvad jeg vilde. Saa prøvede jeg paa at købe Ringen, men det vilde Damen ikke høre Tale om.“

„Mener du Fru Barley eller Datteren?“

„Jeg mener Fru Barley. Der er ingen Datter.“ Nathan havde gjort lidt for meget ud af sit Forsøg paa at vise nøje Kendskab til Forholdene, men han gjorde, hvad han kunde, for at redde Situationen.

„Naa, det vil sige, at du tror, der ikke er nogen Datter. Godt, det behøver vi ikke at komme nærmere ind paa — hvad saa?“

„I Dag prøvede jeg kraftigere Midler — ja, paa at tage den med Magt — jeg havde truffet hende alene ude paa nogle Marker, og hvad andet var der for mig at gøre? Alt lod til at gaa udmærket, men saa kom der en Bulldog. Den satte efter mig, og jeg var meget bange. Jeg havde en Stok i Haanden, men kunde slet ikke samle Tankerne, og de her Bulldogs er ikke som andre Hunde, der lader sig jage væk med en Stok. Jeg maatte forsvinde med det samme.“

Nathan lagde sig tilbage i den røde Plydssofa og grinte hjerteligt.

„Ja, du ler!“ vedblev Ezra. „Det kunde have kostet mig mit Liv, at du véd det. Og derefter gik Damen til Politiet, saa jeg gør vist bedst i at holde mig borte fra Shalton i den nærmeste

Fremtid. Jeg sagde til mig selv, at jeg jo altid havde dig, Nathan, og at jeg kunde sætte dig paa Spor efter Ringen og give dig tusind Pund, hvis du fik fat i den. Jeg betaler saa for mit lille Værelse og gaar lige hen til Stationen. Der er intet Tog de første Timer, og jeg sætter mig herind for at vente. Og pludselig kommer du spadserende! Er det ikke, som om det var Forsynet — bortset fra, at du forlanger mere. Og det maa jeg finde mig i. Naa, hvordan har du tænkt dig at gribe det an?"

Nathan havde let færdig. Han nippede tankefuldt af sit Glas. „Og hvordan er det med Tjenestefolkene i *Kastaniehuset*? Dem bearbejdede du vel?"

„Næh. Det har jeg ikke prøvet. Det havde maaske ikke været saa dumt.“

„Det kunde da ikke have gjort det værre, hva'? Hvad fik dig til at prøve paa at tage Ringen med Magt?"

„Jeg saå ingen anden Udvej.“

„Og hvad fik dig til at give op og stikke af netop i det Øjeblik, hvor du var ved at redde den? Du havde din tykke Stok hos dig. Jeg er lige glad, om det var en Bulldog eller ej; du skulde blot have givet den et godt Dunk i Krukken, saa var den færdig, og du kunde ganske rolig have fortsat med dit lille Arbejde.“

„Maaske. Det kom saa uventet, og jeg tabte Hovedet, som jeg allerede har forklaret dig. Og mine Nerver er ikke mere, som da jeg var ung.“

Nathan udstødte en haanlig Lyd. „Nerver? Du har ingen; de er druknede i Absinthflasken. Og din Pære synes at være gaaet samme Vej. Se blot, hvor du har kludret med denne Sag; det gør det meget vanskeligere for mig. Synes du selv, det er ret og rimeligt af dig at nære Mistillid til mig, have Hemmeligheder for mig, kludre med det hele og ødelægge Tegningen og saa bede mig om at forære dig to Tusind fem Hundrede Pund. Ja, saadan forholder det sig. Næh, hvis du havde sagt til mig:

„Giv mig Ringen, saa skal jeg finde en Køber til fem Tusind Pund mod en Provision paa tyve Procent,“ saa havde der været Mening i det.“

Ved dette rejste Ezra Carcow sig i al sin Rasen og mælede saalunde med sin Tunge:

„Din forbandede Tyveknægt! Din Køter! Dit usle Kryb! Din skidne Abekat! Jeg var klog nok til, at Nathan Rosenstein kunde bruge mig. Hør her!“ Han slog højre Haands Pegefinger mod venstre Haands. „Hvis du kunde klarer dig uden mig, saa havde du gjort det. Det kan du ikke. Saa naar du bræger, saa smiler jeg — smiler! Bring mig Ringen, og jeg vil give dig to Tusind fem Hundrede Pund for den. Hvis du kan faa det andre Steder, saa henvend dig der. Men — og det er mit forbandede Alvor — hvis du én Gang til siger, at du ikke bliver behandlet ret og rimeligt, saa er min Pris for Ringen *fem Pund* — ikke en Klink mere.“

„Saa har vi Hr. Brookes.“

„Alt, hvad du har fortalt om Brookes, er Løgn, og jeg véd det. Hvis du paastaar, at det ikke er Løgn, saa er min Pris atter fem Pund. Fader Abraham! Har jeg opfostret denne unge Mand, har jeg frelst ham fra Politiet, har jeg betalt ham Provisioner — rigeligt og rundhaandet — blot for at han skal vende sig imod mig og behandle mig som en Svindler og æde sine egne Ord? Thi, Nathan, det var dig, der foreslog, at vi skulde dele halvt.“

„Godt Ord igen,“ sagde Nathan. „Den Absinth er ikke sund for din Sjælero. Jeg talte kun, og jeg har slet ikke tænkt paa at tage mit Tilbud tilbage, særlig ikke overfor en gammel Ven. Kortene paa Bordet! Jeg faar Ringen at se — i Kirken, maaske. Jeg faar en Kopi lavet efter den. Jeg ser at komme i det med Tjenestefolkene, faar fat i den rigtige Ring, bytter den med Kopien og fordufter, inden det bliver opdaget. Hav Pengene parat; jeg kommer efter dem om en fjorten Dages Tid.“

„Ja, det er der da Mening i,“ sagde Ezra formildet. „Og hvordan havde Rebecca det, da du rejste fra hende?“

XXIII. KAPITEL.

Hr. Nathan Rosenstein ændrede sine Planer en Smule; de var ham for omstændelige, og den Herre lod ikke gerne Græsset gro under sine Fødder. Næste Morgen kunde man træffe ham ved *Kastaniehusets* Køkkendør, i Samtale med Jane. Han faldt paa Afbetaling, nogle elegante smaa Ure af Bøssemetal med tilhørende Kæde af Bøssemetal. Systemet (som han foregav at have averteret i *Times*) var Sixpence kontant og Resten, naar man havde Lyst til det.

„Ikke noget for mig,“ sagde Jane. „Jeg har aldrig i mit Liv skyldt nogen noget, og jeg har ikke Lyst til at begynde paa den nu. Men hvis de er lige saa gode, som de ser ud til, og De ikke skal have for meget for dem — kontant altsaa — saa kunde vi maaske alligevel blive enige.“

„Saa gode, som de ser ud til, Frøken? De er meget bedre. Det, andre spenderer paa smukt Udstyr, det spenderer vi paa Værket. Det kunde slet ikke betale sig for mig at sælge Ure, der ikke kan gaa, og skal jeg sige Dem hvorfor? — Jeg handler for at faa Kunder og for at beholde mine Kunder. Om et Par Maaneder besøger jeg Egnen her igen med nye, fine, billige Ting, og tror De saa, der var noget for mig at lave, hvis jeg havde solgt Bras før?“

„Ja, mig fandt De i hvert Fald ikke her mere.“

„Hva' for noget?“ Nathan blinkede. „Naa, den er tydelig. De unge Mænd her i Nabsognet véd nok, hvad de gør. Pokkers ogsaa, at jeg altid er for sent paa det! Naa — kan en ung

Dame finde noget smukkere at pynte Brudekjolen med end saadan et Ur? Siden det er, som det er, skal De faa det for otte Shillings, men De maa ikke sige det til andre.“

Jane smilede; det vilde end ikke være ukorrekt at sige, hun fnisede.

„Hvis De vil sælge det for syv, saa tager jeg det.“

„Men, kære Frøken, det koster os syv og en halv at fremstille saadan et Ur. Jeg har ikke Raad til at give Penge bort ligesom den skøre, gamle Mand, der gik og solgte Tæpper i Storgaden, da jeg var deroppe før.“

„Han var her forleden Dag. Fruen troede, han var fuld, skønt han ikke var, hvad jeg kalder fuld. Han vilde give hende tyve Pund for en Ring, den gamle Nar.“

„Naa, han er maaske ikke saa dum, som han ser ud til. Hvis der var fine Stene i den — —“

„Det var skam en lille, gammel Ring, jeg ikke vilde give ét Pund for. Der var slet ingen Stene i den.“

Situationen morede Nathan kolossalt. „Det kunde ligefrem interessere mig at se den Ring — bare for at kunne sige, at jeg har set den, naar jeg fortæller mine Venner Historien.“

„Ja, jeg kunde godt have vist Dem den, hvis De var kommet i Gaar, for hun laa den fra sig paa Toiletbordet. Men nu er den væk.“

„Aa. Saa hun solgte den alligevel til den tossede, gamle Rad?“

„Ih nej! Hun gav den til Frk. Derriford — en Veninde af hende. Naa, skal jeg saa have det Ur for syv Shillings?“

„Godt, jeg har aldrig kunnet staa for en køn Pige, det er derfor, jeg er en fattig Mand. De skal have det for syv. Saa nu er Ringen altsaa hos Frk. Danford i det lille Hus ved Broen — jeg kender det godt.“

„Ikke Danford. Det er Derriford — en stor Gaard ved Hjør-

net, hvor man drejer af til Frelingham. Det kunde jo nok være, at De kunde faa nogle af Deres Ure solgt dør.“

„Det kan jeg sikkert. Jeg lægger min Runde dør om ad. Naa, Godmorgen, Frøken. Og min varmeste Lykønskning til den lykkelige unge Mand, der har fundet Naade for Deres Øjne.“

Nathans eget, langt overlegne Ur saa vel som hans sunde Appetit fortalte ham, at det var Frokosttid. Han gik tilbage til det nærmeste Hotel for at spise og tænke. Han kunde heller ikke modstaa Fristelsen til at pine sin Svoger med følgende Telegram: „Den ønskede Artikel har skiftet Ejer og er forsvunden.“ Der var desuden en svag Mulighed for, at Ezra i sin Desperation vilde lægge paa sit Tilbud om to Tusind fem Hundrede Pund.

Efter Frokost tændte han en Cigar, spurgte om Vejen til Frelingham og spadserede mageligt der ned ad. Han naaede til Køkkendøren i samme Øjeblik, som Hilda Derriford gik ud af Hoveddøren for at møde Hr. Brookes, der havde opfordret hende til at gaa en Tur. Hr. Brookes forvissede sig om, at han i sin Billetlomme havde en lille Messing Vielsesring af den Slags, man finder i Knalderter, og som repræsenterede en Værdi af en halv Penny. Peter var forsvarlig lænket — ellers havde han maaske, da han i høj Grad misbilligede Hr. Nathan Rosensteins Ydre og Fremtræden, atter vist sig som *Sahib-i-dirinas* Redningsmand. Men det havde været spildt Ulejlighed for ham, thi Rosenstein solgte ingen Ure, fik ingen Oplysninger og tog bort i nederdrægtigt ondt Lune, mens Hr. Brookes (med Messingringen i sin Billetlomme) i nogen Afstand fra Huset skred til at udføre sit Attentat mod *Den Foregaaende*.

Hilda havde tilbragt en elendig Nat, havde været trist og nedtrykt ved Frokosten og med et svagt, bedrøveligt Smil modtaget Hr. Brookes' Lykønskninger. Og dette vilde i høj Grad have forbavset Hr. Brookes — der længe havde anet, hvordan det stod til med hendes Følelser — hvis han ikke paa hendes

Finger havde opdaget en vis Ring. Hilda havde ikke betroet sig til nogen; hun følte, at hun havde taget fejl af sig selv, og skammede sig grundigt over det. Hun burde have kendt sig selv bedre, og det var dog forekommet hende i Gaar, at hun var saa sikker og vis paa sig selv, som det overhovedet var muligt. Men nu var hun lige saa vis paa, at hun havde taget fejl. Hun kunde ikke gifte sig med Jimmy; hun kunde overhovedet ikke gifte sig med nogen. At gifte sig var at give Afkald paa sin Uafhængighed — Ægteskabet var et almindelig anerkendt Slaveri, som hun saa vist aldrig vilde blive i Stand til at udholde. Og dog holdt hun forfærdelig meget af Jimmy. Bruddet imellem dem maatte komme lidt efter lidt — det maatte kunne ordnes, mens hun var i London og sad for ham. Men hvor hun dog ønskede, hun kunde tale om det — spørge nogen til Raads; at tilstaa sin egen Idioti overfor sine Nærmeste var en Umulighed — især naar Idiotien som her gjorde andre Fortræd.

Hr. Nathaniel Brookes havde kendt hende som Barn. Han havde vist sig forstaaende overfor hende. Han var ogsaa en Mand, der var klog paa Verden, og hun havde aldrig set ham blive det mindste forbavset over noget. Naar det drejede sig om hendes Ve og Vel — og om hans Yndlings-Nevøs — saa vilde han være den bedste til at raade hende. Kunde hun faa sig selv til at tale om det?

De stod paa Broen over Floden en Fjerdingvej fra Huset. Hr. Brookes lænede sig over Brystværnet og kauserede muntert over Fordelene ved Død ved Drukning frem for andre Selvmordsmetoder. Pludselig afbrød han sig selv:

„Hvad var det for en Ring, De havde paa i Morges? Var det ikke den, Jim sendte vor højtærede Ven, Ernest Saunders?“

„Jo. Mary gik med den, og hun laante mig den, fordi den kom fra Jimmy — indtil — ja — jeg antager — —.“

„Men det kan skam aldrig bringe noget godt at gaa med en

Ring, som Jimmy har sendt til en anden! Jeg kom til at tænke paa den, fordi Jimmy sagde noget om, at Inskriptionen vist var orientalsk — vilde gerne have mig til at se paa den; men jeg var tilfældigvis borte fra Byen dengang, saa det kunde ikke lade sig gøre.“

(Hr. Brookes dog! Hvordan er det, De behandler den hel- lige og ukrænelige Sandhed?)

Han betragtede eftertænksomt de rindende Vande og de svajende Siv ved Bredden, som om han ganske var færdig med den Sag.

„Men De kan jo se paa den nu, hvis De har Lyst,“ sagde Hilda og tog sin Handske af. „Se — dér er den.“

Hun rakte den til Hr. Brookes, der kritisk drejede den mellem Fingrene. „Hvad er det?“ sagde han. „Det var dog be- synderligt.“

„Pas paa, De — —“ begyndte Hilda. Men inden hun kunde faa afleveret sin Formaning om ikke at tabe den, var det for sent at formane. Et pludseligt Greb med Haanden — et Glimt i Luften — et lille Plask i Vandet — og Ringen var forsvundet for Øjnene af hende.

Men hvad hun ikke saá, det var, at den Ring, Hr. Brookes tabte i Vandet, ikke var den Ring, hun havde rakt ham. Og den forstaaende Læser er vel allerede klar over, at det ikke var *Den Foregaaende*, men den Messing Ring, han havde haft i sin Biletflomme.

„Hvad har De dog gjort?“ udbrød Hilda, „og hvad skal jeg sige til Mary? Kan vi ikke faa den op igen?“ Hun lænede sig over Brystvænet og stirrede forgæves ned i den af Vandplanter opfyldte Flod.

„Det er der vist intet Haab om, er jeg bange for. Det var udelukkende min Fejl — min utilgivelige Klodsethed. Jeg skal forklare Mary det og bede hende om Forladelse, men jeg tror desværre, hun aldrig ser sin Ring mere.“

Da Hilda stod med Ryggen til ham, tog han i Ro og Mag *Den Foregaaende* i Øjesyn, som den laa i hans Haand. Han smilte blidt og veltilfreds og stak Byttet i sin Lomme.

Hilda vendte sig fra Brystværnet. „Det er ingen Nytte til,“ sagde hun. „Jeg kan ikke se det mindste Tegn paa, hvor den faldt.“ Hun sukkede dybt.

Maaske af Sorg over, at Ringen var tabt — maaske af Lettelse. Thi pludselig forsvandt den Sky, der havde formørket Solen for hende siden den foregaaende Aften — hendes store Lykke vendte tilbage; hun var lidenskabeligt forelsket igen, og hendes Villie var hendes elskedes Villie, og hun følte aldeles ingen Trang til at være fri og uafhængig. Hr. Nathaniel Brookes betragtede hende, som hun stadig stod der og talte om Ringen og truede ham med Smæk og Skammekrog, som om han var en lille Dreng — og straaled af lutter Smil. Inderst inde grublede hun over, om der mon var noget i det, han havde sagt om, at det var ulykkebringende at gaa med en Ring, som éns elskede har sendt til en anden.

Hr. Nathaniel Brookes var helt beroliget allerede, inden Hilda — pludseligt, som om det var en Anklage — sagde:

„De har jo kendt Jimmy meget længere end jeg?“

„Ja, det har jeg. Men det er ikke min Skyld alene.“

„Saa fortæl mig alt, hvad De véd om ham. Hvordan var han, da han var Dreng?“

„Hvordan han var? Aa, som alle andre Drenge.“

„Uf, hvor det var ækelt sagt!“ sagde Hilda med Overbevisning. „Nej, De skal fortælle mig *Sandheden*. Og saa — saa vilde jeg gerne spørge Dem, om De tror paa Spaakoner?“

XXIV. KAPITEL.

Nogle Uger senere havde Hr. Ezra Carcow og Hr. Nathan Rosenstein en Samtale. Slutningen af den kan gengives her.

„Sagen forholder sig saaledes,“ sagde Nathan, rød i Hovedet og meget ophidset. „Jeg giver flere Ugers Tid og Arbejde. Ringen er borte — fordi du bar dig ad som et Fjols og skræmte Konen — og jeg opdager, hvor den er blevet af. Du kunde ikke have gjort det, men det kunde jeg. Jeg maa bruge Penge som Skidt og forære Ure til Tjenestepiger for at faa dem til at tale. Jeg bliver bidt af et Bæst af en Hund. Jeg bliver ved alligevel og opdager, at Ringen er tabt i Floden, og jeg faar opsporet det Sted, hvor den er tabt. Jeg betaler to Mænd — altsammen ud af min egen Lomme — for at gennemsnøge Flodlejet for mig. Det var ikke min Skyld, at det ikke førte til noget; jeg gjorde alt, hvad der overhovedet var at gøre. Hvis jeg havde faaet Ringen, skulde du haft Halvdelen af Udbyttet. Derfor skal du betale Halvdelen af Tabet, naar det mislykkes. Lad os dog være rimelige overfor hinanden, Ezra.“

Ezra sugede veltilpas Absinth i sig. „Du véd godt, hvad jeg mener om dig, min kære Nathan, for det har jeg allerede fortalt dig et Par Gange. Du prøvede paa at plyndre mig for to Tusind fem Hundrede Pund, og nu, da du har vist, at du var for dum til det Stykke Arbejde, vil du have mig til at betale dig nogle af mine surt fortjente Penge for at trøste dig. Det ligner dig. Du er et Svin og Søn af et Svin. Du er en beskidt Tyveknægt. Og jeg betaler dig ingenting.“

Dette er sikkert ikke den rette Maade at tiltale sin Svoger paa. Og hvis man ser uhildet paa det, maa man indrømme, at Nathan overskred Grænserne for et sømmeligt Gensvar, naar han slyngede Absinthglasset i Synet paa sin Svoger, smadrede en Stol og smed Stumperne i Kaminen samt med høj Røst forbandede ham i tre forskellige Sprog paa én Gang. Hans Søster

Rebecca, der ilede til ved Larmen, havde sikkert god Grund til at faa en Række Hysterianfald og derefter anmode sin Broder om at betale, hvad han havde slaaet i Stykker. Og en tilfældig Kunde, der var kommet ind i Butiken nedenunder og hørte Optøjerne, handlede kun rigtigt i straks at gaa uden at købe noget.

Det er ogsaa nødvendigt at gengive en Samtale, der omtrent samtidig blev ført i Folkestuen i *Kastaniehuset*, Shalton, Surrey.

„Det er maaske kun noget, jeg bilder mig ind,“ sagde Ellen, alias Maudie, „men mig forekommer det, at hun er blevet akkurat, som hun var før. Hun følger ham, ligesom hun gjorde tidligere. Og naar jeg stikker en Undskyldning ud, saa hører hun lige saa andægtigt paa mig, som hun plejede van.“

„Men han er ikke blevet, som han var før,“ sagde Jane tankefuldt. „Og derfor takker jeg ydmygt og af et oprigtigt Hjerte. Tænk blot paa, hvordan han altid bissede rundt med sine Mærkesedler og „Vær saa god at slukke Gassen“ og al hans Snusen i alting. Jeg havde ikke fundet mig i det. Nu ser vi ham aldrig — er det ikke Golf, saa er det Haven.“

„Saadan skal det ogsaa være. Hvis jeg fik det efter mit Hoved, saa saá jeg aldrig et Mandfolk i mit Hus. De har ikke noget at gøre dér.“

„Næh,“ sagde Fru Dawes værdigt. „Det er nu at gaa for vidt.“

„Og Hr. Hicks svinder ind til en ren Skygge af sig selv,“ tilføjede Jane bebrejdende.

„Aa, jeg véd nok, hvor han svinder hen! Han er ved at forlove sig med Kuskens Datter, er han. Og hvis hun vil have saadan et Eksempel, saa er det hende vel undt. Hør, har I set Fru Barleys nye Ring?“

„Ja. Den med de her blaa Sten — hvad er det, de hedder? — det staar i Biblen, véd jeg, lige ved Siden af Ananias. Naa,

det kan ogsaa være det samme. Hun har faaet den af Hr. Brookes, hører jeg. Gud maa vide, hvorfor han har givet hende den.“

„Ja, det véd jeg skam ikke,“ sagde Maudie ironisk. „Hvis du vil være saa venlig at ringe, saa skal jeg spørge Fru Barley om det.“

De to Frøkner Derriford blev viede paa samme Dag. Jane var usædvanlig sentimental, og Ellen var upassende haansk i den Anledning, men det var en stor Dag i Shalton. Henimod Slutningen af deres Hvedebrødsdage vandrede Hilda og Jimmy en skøn Aftenstund ved Søens Bred og fortalte hinanden, hvor helt anderledes deres Kærlighed var end nogen anden Kærlighed, der nogensinde havde været i denne Verden — skønnere, dybere, større. Der blev en Pavse, og med Gru og Angst saå Jimmy, at Taarerne steg i Hildas Øjne, og han spurgte sin lille, yndige, dejlige, eneste, elskede Vidunderpige, hvad der var i Vejen, med den Tilføjelse, at han hellere vilde have Hjertet revet ud af sin Barm end taale, at hun rummede blot én eneste sørgmodig Tanke.

„Det er intet, min elskede Ven. Bare det — — at jeg engang næsten var lige ved ikke at elske dig saa højt, som jeg burde. Det var den Gang, jeg gik med den Ring, du sendte Mary — og Hr. Brookes sagde, at det bragte Ulykke — og han tabte den i Floden — og, aa, hvor det var stygt af mig, min egen, dejlige Mand!“

Hvortil Hr. James Havern svarede, at hun var en ren og hvid og skyldfri lille Englesjæl uden den mindste Plet, og desuden, at den bedste Mand paa Jorden aldrig vilde komme til at fortjene en Milliontedel af den Henrykkelse, det var at blive elsket af hende. Aldrig, saa længe hun levede, skulde hun faa Lov til at være ulykkelig et eneste Øjeblik. Han tilføjede, at Ringen muligvis ogsaa bragte Uheld.

Ved denne sidste Bemærkning saå hun lidt undersøgende paa ham.

„Kæreste Ven, jeg tror, du véd noget om den Ring.“

Hertil svarede Hr. James Havern, at det var ikke hans egen Hemmelighed, og foreslog sin Elverpige selv at spørge Hr. Brookes om det.

Og den Dag kom ogsaa, hvor Fru Havern spurgte om det. Hr. Brookes gned sig i Panden.

„Ja, kære Hilda, der var skam noget ved den Ring, noget meget mærkværdigt. Jeg har den bedste Hukommelse, der eksisterer i denne Verden, og glemmer i Virkeligheden aldrig noget. Men lige i Øjeblikket vil min Hukommelse ikke fungere, og jeg kan slet ikke huske noget om den Ring.“

Det var den Dag, da Hr. Rosenstein og Hr. Johnson traf hinanden i deres Klubs Læseværelse og hver især gik derfra med den faste og tilfredsstillende Overbevisning, at have vist den anden, at han ikke kendte ham mere.

Hr. Brookes har besluttet kun at lade sin Bog trykke som Manuskript, hvilket giver ham større Frihed — og det synes hverken De eller jeg eller Hr. Johnson om.

Den Foregaaende ligger stadig gemt i Hr. Brookes' Penge-skab. Jimmys Portræt af hans Hustru blev almindelig beundret. Hr. Ernest Saunders Barley er den stolte Vinder af et Sølv-bæger. Peter, den uforlignelige Bulldog, er død. Og Historien er ude.

Af det moderne Englands fornemste Forfatter-
navn, *Joseph Conrad*, foreligger: FORLIS, ALMAY-
ERS DAARSKAB og DEN HEMMELIGE AGENT.

JOSEPH CONRAD:

Forlis.

Oversat af
A. Halling.

MED denne Roman forestilles en ny engelsk Forfatter for den danske Læseverden, en Mand — skønt født Polak — af udpræget britisk Støbning, en Ætling af den samme aandelige Mor som Kipling, kraftfyldt og stærk, klog paa Liv og paa Mennesker, og med de Oplevelser bag, der gør Mænd til Mand-folk.

Forlis handler om en ung Mand, der svigter sin Pligt i det afgørende Øjeblik. Han har som Styrmand paa en Plimsoller forladt sin Post sammen med Kap-tajnen og de andre Officerer en Nat, da Skibet med otte Hundrede Pilgrimme om Bord befandt sig i syn-kefærdig Tilstand midt i det indiske Ocean.

Og han véd det. Det nager ham hver Time paa Døgnnet. Han véd, at han har deklasseret sig selv som hvid Mand, at han aldrig kan oprette det forsømte. Det lammer ham, saa han synes sløv; en dump, haab-løs Sløvhed, der end ikke forlader ham, da han døm-mes fra sit Certifikat som Styrmand.

Han reddes fra at gaa til Grunde, men glemme kan han ikke. End ikke da *andre* har glemt hans Brøde. Han faar ikke Fred i sit Sind, før han kom-mer til en fjern Afkrog af Asien som eneste hvid Mand blandt Indfødte.

Her genvinder han sin tabte Selvtillid. Han bli-ver enevældig Hersker over denne vilde Stamme, bliver æret og agtet, frygtet af sit Folks Fjender. Men han glemmer ikke. Og da han paa ny af sin Skæbne stilles overfor Pligten, hvor det gælder Liv og Død, trænger dette bitre Minde ind paa ham med en saadan Magt, at han frivillig gaar sin Skæbne i Møde.

Forlis er en Menneskeskildring. Men samtidig giver Bogen et Indblik i Livet i Østen — et Liv, der for den Hvide former sig som en stadig Kamp mod det Fremmede — en Kamp, hvor han enten sejrer fuldt ud eller bukker under. (Anmeldelse.)

Almayers Daarskab.

Oversat af
Peter Holm.

Den hemme- lige Agent.

Oversat af
Louis v. Kohl.

DEN hvide Mands Skæbne i Østen, hans haabløse Kamp mod det Fremmede og de Indfødte — det er det Emne, der behandles i Joseph Conrads Roman *Almayers Daarskab*, som Martin's Forlag har udsendt.

Almayer, en hollandsk Handelsmand, har som ung Kontorist i Østen truffet den berømte Kaptajn Lingard og ægtet hans „Datter“ — en ung Vild, en Sø-røverpige, hvis Venner og Frænder Lingard har dræbt. Med hende som sin Hustru rejser Almayer ned ad en af Borneos Floder, hvor han skal grundlægge en Handelsstation for Lingard og vinde Rigdomme til dem begge, mens Lingard selv søger efter Skatte i Øens Indre. Men Lingard vender tomhændet tilbage, tager til Europa og forsvinder.

Og nu begynder Almayers Ulykkestid. Han lever blandt sleske Malajer og Arabere, der bøjer sig dybt for „den hvide Mand“ og lægger Planer mod ham bag hans Ryg. Hans Hustru søger deres Selskab og bliver Spion i hans eget Hus. Alt, hvad han rører ved, mislykkes. Hans Huse forfalder, og den store Bygning — „Almayers Daarskab“, som den haanligt kaldes — ligger snart hen som en frønnet Ruin.

I disse Forhold vokser hans Datter, Nina, op. Hun er hans eneste store Kærlighed; for hendes Skyld fabler han trods al Ulykke om de Rigdomme, han engang skal hente, for hende lægger han Planer, der skal gøre hende til en fornem Dame i det gamle Land trods hendes blandede Blod.

Og det er i Virkeligheden hende, der holder ham oppe. Hun er vild som sin Moders Slægt, men med den hvide Races mere dæmpet harmoniske Følelsesliv. Hun holder af Faderen. Men da hun en Dag skal vælge mellem sin Elsker og ham, lader hun ham ene tilbage og drager bort med sin unge Malaj-Prins — for altid tabt for den hvide Race — mens Almayer sidder ensom tilbage paa Ruinerne af sin Skæbne.

FORLIS' og *Almayers Daarskabs* Forfatter behandler i denne Roman et lige saa ejendommeligt som fængslende Emne: Livet blandt de fremmede Anarkister og Revolutionære, der er forviste eller flygtede fra deres Hjemland og i London har fundet et Fristed, hvor de kan lægge deres Planer, mødes og diskutere den Dag, der har gjort dem til Samfundets Fjender.

Forfatteren tegner en Mangfoldighed af Typer, der staar klart og udtømmende karakteriseret for Læseren. Han trænger ned til de Motiver, der har

ført dem ind i denne lyssky Tilværelse udenfor Samfundet, viser os, hvor meget der ligger bag deres højtspændte Idealisme — giver et ejendommeligt og overbevisende Billede af den Blanding af teoretisk Samfundsviden, snu Beregning og Ulyst til alt regulært Arbejde, der er denne Menneskeklases fornemste Karaktertræk.

„Den hemmelige Agent“ — Anarkisten og Spionen Verloc — fører i Bogen et besynderligt Dobbeltliv som fremragende Medlem af Anarkisternes hemmelige Komité og Agent for den fremmede Stormagtsgesandt, der gennem ham søger at ramme de Landflygtige, hvis Ven og Kammerat han samtidig er. Dette Dobbeltspil skaber Romanens dramatiske Element, der er uddybet i en Række gribende Episoder, skildrede med en kras Realisme, der ved sin digteriske Fantasi hæver sig til Kunst.

WILLIAM LOCKE:

Den elskelige Landstryger.

Oversat af
Jesper Ewald.

DET er den elskelige Landstryger, Berzelius Nibbard Paragot, Digter, Arkitekt, Filosof og Musiker, hvis Liv og Levned skildres i denne Bog. Og hans Biograf er en lille snavset og underernæret Londoner Gadedreng, der i sit fjortende Aar bliver samlet op af den store Mand og af ham opdraget til Gentleman og Kunstner. Denne Opdragelse foregaar i „Universets Universitet“ — d. v. s. paa Vandringer ad samtlige Europas Landeveje og gennem samtlige Europas Byer. Den lille Londoner Gadedreng traverser Frankrig og Tyskland igennem, arbejder som Grave-dreng i Rom, spiller Tamburin paa Alverdens Beværtninger og gaar i Malerskole i Buda-Pest og Paris. Paragot — „Mesteren“ — er hans Gud, og den skønne Joanna, Genstanden for Mesterens haabløse Længsler, hans Hjertes Dronning. Tanken om hende lægger sin blide Charme over deres Landstrygerliv; enkelte Gange ser de hende „skøn og daarende som en Aprilmorgens Gry“, og Asticot, den fordums Rendestensunge fra London, forundes det en skønne Foraarsmorgen at køre ved hendes Side i Landauer gennem Paris! — Saa, en Dag sker det utrolige: Dødsfald og andre heldige Omstændigheder fjerner hver Skranke mellem Joanna og Paragot. De tør frit elske hinanden, og den forhærdede Landstryger anlægger Handsker og Diplomatrakke og bestræber sig for at „befri sig for Bærmen fra alle disse forurede Aar“ — Han bliver igen Gaston de Nérac og staar overfor Verden som dengang, han var ung og ildfuld og endnu havde Joanna som sin unge trolovede Brud. — Han kæmper ærligt. Og gennem denne tragi-

To Mand frem for en Enke.

Oversat af
Jesper Ewald.

komiske Kamp, der fører ham fra Himlen til Helvede og tilbage igen, naar han omsider til det blide, fredfyldte Syn paa Livet og Menneskene, der aander af Bogens sidste Blade.

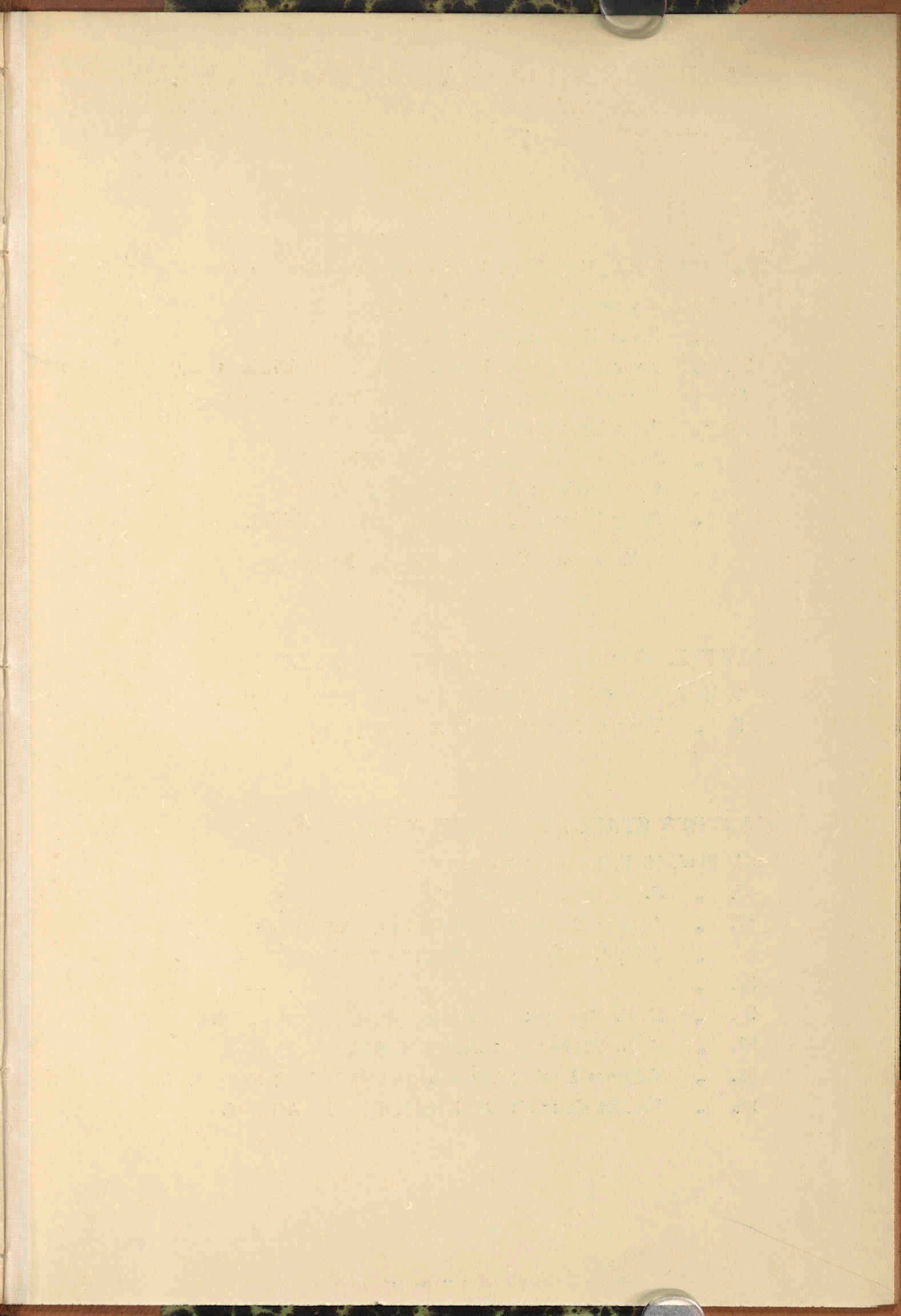
TO MAND FREM FOR EN ENKE hedder en ny Roman af den engelske Forfatter *William Locke*, hvis pudsige og originale Bohémefortælling *Den elskelige Landstryger* tidligere udsendtes.

„Enken“ i denne ny Roman er den store, sunde og smukke Zora Middlemist, der efter et mislykket Ægteskab har svoret aldrig mere at ville skænke den frastødende Skabning Manden en Tanke — og de to Mænd er en lille, forsagt Opfinder med en noget taaget Hjerne og et Hjerte af Guld — og den store, livskraftige og paagaaende Forretningsmand Clem Sypher, der kun har to Guder i denne Verden — sin patenterede Hudcrème og Zora.

Disse to Mænd elsker begge Zora — og ofrer sig begge for hende. Og hun holder af dem begge paa sin overlegne Maade og tager imod deres Hyldest som en Selvfølge uden at ane, hvilke Kampe disse Mænd — og især den lille Drømmer, Ingeniøren Septimus — maa bestaa for hendes Skyld.

Hun er den ophøjede Gudinde, og det føler hun. Men da hun en skønne Dag pludselig ser sig nedstyrtet fra sin Piedestal og virkelig lærer at forstaa, hvad hun og de er værd, naar det kommer til Stykket, indrømmer hun ogsaa redebon sit Nederlag og griber med begge Hænder den Kærlighed, hun hidtil har forsmaaet — *hvis Kærlighed maa Læserne selv opdage.*

To Mand frem for en Enke er en munter Roman, holdt i en lunefuld, drilsk Tone, der brat kan slaa over fra Spøg til Vemod, en Blanding af Smil og Taarer, underfundig Ironi og stille Patos.

MARTIN'S FORLAG — KØBENHAVN

EKSPEDITION I KRISTIANIA: PETER AAS & CO.

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE (Et nyt Bind hver Maaned).

- 13. Bind, Gustave Flaubert: FRU BOVARY. 2. Oplag.
- 25. " Fedor Dostojewski: EN HANREJ.
- 29. " Baronesse Orczy: DEN RØDE PIMPERNEL. 4. Oplag.
- 49. " Baronesse Orczy: JEG VIL HÆVNE — 3. Oplag.
- 55. " John Hay: STREJKE.
- 102. " Jerome K. Jerome: TRE SØDE BØRN.
- 103. " Guy Boothby: ÆGYPTEREN FAROS.
- 104. " Barry Pain: HR. BARLEYS OMVENDELSE.

Manglende Numre er udsolgt fra Forlaget.

MARTIN'S STANDARD HALVKRONE UDGAVE

- 2. Bind, Leo Tolstoy: KREUTZER-SONATEN. 3. Oplag.
- 9. " Thomas Mann: HANS KGL. HØJHED.

MARTIN'S STANDARD KRONEBIND

- 84. Bind, E. F. Benson: DODO.
- 85. " S. E. White: FLODEN.
- 87. " Joseph Conrad: ALMAYERS DAARSKAB.
- 88. " Jack London: SPÆNDETRØJEN. I. Bind.
- 89. " — — — II. —
- 90. " E. F. Benson: DODO OG HENDES DATTER.
- 91. " R. L. Stevenson: SKATTEØEN.
- 92. " William Locke: TO MAND FREM FOR EN ENKE.
- 93. " Joseph Conrad: DEN HEMMELIGE AGENT.

